

การยางแห่งประเทศไทย
Rubber Authority of Thailand

MASTER PLAN

แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย

(พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔)

ตามมติที่ประชุมคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๙
วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๙
และแก้ไขตามมติที่ประชุมคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๙
วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๙

ก

คำนำ

การยางแห่งประเทศไทย (กยท.) ได้รับการก่อตั้งเป็นนิติบุคคลตาม พระราชบัญญัติ การยางแห่งประเทศไทย (พรบ.กยท.) พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่ง ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ และมีผลบังคับใช้ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ โดย กยท. เกิดจากการควบรวมหน่วยงาน ที่ดำเนินการด้านยางพารา ๓ หน่วยงานคือ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง องค์การสวนยาง และ สถาบันวิจัยยาง โดยมีวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๘ แห่ง พรบ.กยท. คือ ให้ กยท. เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบ ดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของ กองทุนพัฒนายางพารา ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ ยางพารา โดยการส่งเสริมสนับสนุน และจัดให้มีการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย พัฒนา เผยแพร่ข้อมูลสารสนเทศ เกี่ยวกับยางพารา ส่งเสริม สนับสนุนและให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง และผู้ประกอบการยาง ด้านวิชาการการเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบ ธุรกิจ และการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง เพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น รวมถึงดำเนินการให้ระดับ ราคายางพารามีเสถียรภาพ และดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนและการปลูกใหม่

ในการจัดทำแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ได้ให้ความสำคัญ กับการบูรณาการระหว่าง ๓ หน่วยงาน รวมถึงการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้านยางพาราทุกภาคส่วน ทั้งเกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ผู้ประกอบการยาง เพื่อร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์ นำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๘ ของ พรบ.กยท. ดังนั้น กระบวนการจัดทำแผนวิสาหกิจฯ จึงได้มีการประชุมเชิงปฏิบัติการทั้งสิ้น ๓ ครั้ง ซึ่งเป็นการระดมความคิดเห็น จากส่วนงานต่างๆ ของ กยท. ทั้ง ๓ หน่วยงานเพื่อจัดทำร่างแผนวิสาหกิจฯ และได้จัดตั้งคณะกรรมการ ทบทวนและจัดทำแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔ โดยมีการประชุมด้วยกันทั้งหมด ๔ ครั้ง ตลอดระยะเวลาในการจัดทำแผนฯ เพื่อรับฟังข้อคิดเห็น และพิจารณา (ร่าง) แผนวิสาหกิจฯ ก่อนนำเสนอคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย

การดำเนินงานของ กยท. ในช่วงแผนวิสาหกิจฯ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) จะเป็นการวางรากฐาน เพื่อนำไปสู่การเป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร ด้วยการสร้างความมั่นคงด้านรายได้ของ กยท. จากการเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากร และทรัพยากร ของ กยท. เตรียมความพร้อมคนให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลง และการสร้างกลไกรักษา เสถียรภาพราคายาง ด้วยการพัฒนาตลาดของ กยท. นอกจากนี้ กยท. ยังต้องดำเนินการกิจในการยกระดับรายได้และ คุณภาพชีวิตของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ด้วยการส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากสวนยางให้เกิดประโยชน์สูงสุด และประกอบ อาชีพเสริมที่สร้างรายได้อย่างต่อเนื่อง รวมถึงส่งเสริม สนับสนุน ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การ อุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ แก่เกษตรกร สถาบันเกษตรกร และผู้ประกอบการ เพื่อให้ กยท. เป็นองค์กรชั้นนำระดับโลกในการบริหารจัดการยางพาราทั้งระบบ อีกด้วย

กรกฎาคม ๒๕๕๙

ข

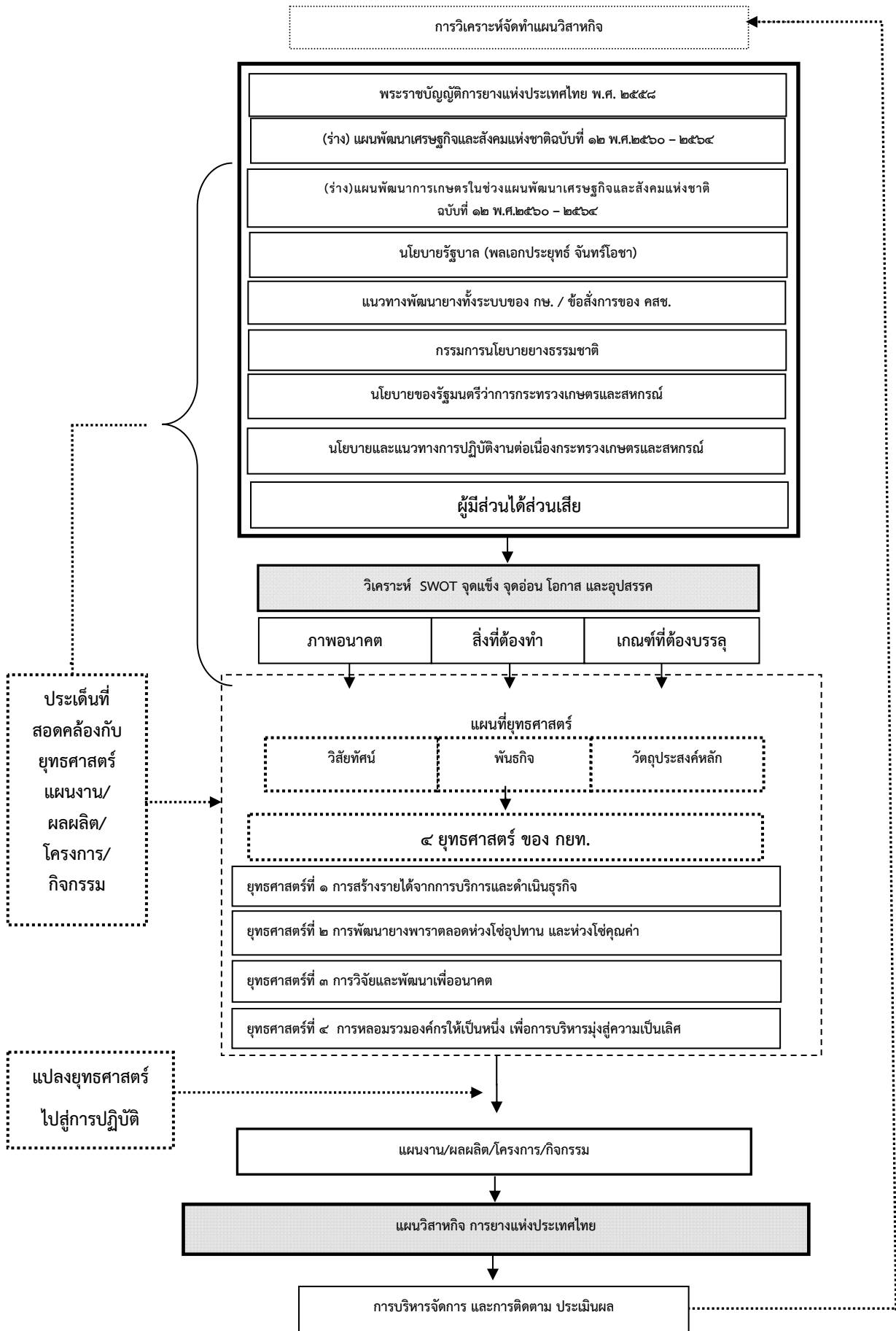
สรุปสาระสำคัญ

แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

บทสรุปผู้บริหาร

แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นทิศทางในการดำเนินงานของการยางแห่งประเทศไทย (กยท.) โดยได้ยึดพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นหลักในการจัดทำแผน ทั้งนี้ได้ให้ความสำคัญต่อความสอดคล้องกับแผนและนโยบายในระดับต่างๆ ได้แก่ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) นโยบายรัฐบาล (พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา) ข้อสั่งการของคณะกรรมการความสงบแห่งชาติ (คสช.) แนวทางการพัฒนายางของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ นโยบายหรือมติคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ (กนย.) นโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ นโยบายและแนวทางการปฏิบัติงานต่อเนื่องของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยการประเมินสถานการณ์ปัจจุบันและศักยภาพของ กยท. เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงในทิศทางเดียวกัน เป็นการวางรากฐานในพัฒนายางพาราของไทย โดยมุ่งเน้นให้คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา เพื่อนำไปสู่ความเข้มแข็งและยั่งยืน โดยมีขั้นตอนของกระบวนการจัดทำแผน ดังแสดงในแผนภาพ ดังนี้

กรอบแนวคิดแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

กระบวนการจัดทำแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔) ได้มีการระดมความคิดเห็นของพนักงานในกรวิเคราะห์ SWOT Analysis ผ่านทาง Google Document คิดเป็นร้อยละ ๒๕ ของพนักงานทั้งหมด ได้มีการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการทบทวนและจัดทำแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย จำนวน ๓ ครั้ง ร่วมกันพิจารณาและวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับ กยท. โดยการทำ SWOT Analysis ประกอบด้วย การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factor) จุดแข็ง และจุดอ่อนขององค์กร การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factor) โอกาสและอุปสรรคในมิติต่างๆ ที่มีผลต่อพยากรณ์ ความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญในการให้บริการ จากการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงนำไปสู่การกำหนดวิสัยทัศน์ ค่านิยมองค์กร พันธกิจ วัตถุประสงค์ เป้าประสงค์ แผนยุทธศาสตร์ แผนงาน/โครงการ นอกจากนี้ได้มีการประชุมคณะกรรมการทบทวนแผนและจัดทำแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย ในห้วงเวลาอยู่เป็นประจำ ทั้งจำนวน ๔ ครั้ง เพื่อขอรับข้อเสนอแนะจากคณะอนุฯ ดังกล่าว เพื่อให้แผนวิสาหกิจฯ สมบูรณ์ครบถ้วนและสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ และใช้เป็นกรอบแนวทางในการปฏิบัติงานต่อไป

แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ได้กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

๑. วิสัยทัศน์ (Vision)

“กยท. เป็นองค์กรชั้นนำระดับโลก ในการบริหารจัดการยางพาราทั้งระบบ”

๒. ค่านิยมองค์กร (Core Value)

การยางแห่งประเทศไทย ได้กำหนดค่านิยมองค์กรที่จะใช้เป็นบรรทัดฐานสำหรับพนักงาน ได้นำไปเป็นหลักปฏิบัติร่วมกันเพื่อขับเคลื่อนองค์กรให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร ดังนี้

ค่านิยมหลัก	พฤติกรรมที่ต้องปฏิบัติ
Responsibility รับผิดชอบต่อตนเอง องค์กรและสังคม	๑. มีจิตสำนึกรับผิดชอบ ๒. ใฝ่เรียนรู้และเป็นผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้ที่ดี ๓. มีหลักธรรมาภิบาล
Advance to Excellence ก้าวสู่ความเป็นเลิศทางธุรกิจ	๑. มีความเป็นเลิศทางธุรกิจ ๒. คิดอย่างเป็นระบบริเริ่ม สร้างสรรค์และสร้างนวัตกรรม ๓. เจริญก้าวหน้า และมีไหวพริบที่เป็นเลิศ
Ownership ผูกพันเป็นเจ้าของร่วมกัน	๑. ผูกพันเป็นหนึ่งเดียว ๒. ทุ่มเทแรงกายแรงใจเสมือนเป็นธุรกิจของตนเอง ๓. รักองค์กร ทำเพื่อองค์กร
Trust มีความน่าเชื่อถือ	มีความน่าเชื่อถือ เป็นที่ไว้วางใจและเกิดความเชื่อมั่น แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

๓. พันธกิจ (Mission)

บริหารจัดการองค์การอย่างมีประสิทธิภาพ ลดต้นทุน เพิ่มรายได้ให้เกิดความคุ้มค่า เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล และตอบสนองสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง รวมทั้งตอบสนองต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งระบบ ดังนี้

๓.๑ **เกษตรกร สถาบันเกษตรกร:** ยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตเกษตรกรชาวสวนยาง สร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

๓.๒ **ผู้ประกอบการยาง:** ส่งเสริมการค้าให้มีความเป็นธรรม เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้ผู้ประกอบการยาง

๓.๓ **ประเทศ:** ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางการผลิต การค้า และนวัตกรรมด้านอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และสร้างกลไกรักษาเสถียรภาพราคายาง

๔. วัตถุประสงค์

๔.๑ เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของกองทุน ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา

๔.๒ ส่งเสริม สนับสนุน และจัดให้มีการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย พัฒนา และเผยแพร่ข้อมูล และสารสนเทศเกี่ยวกับยางพารา

๔.๓ ส่งเสริม สนับสนุน และให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและผู้ประกอบการยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น

๔.๔ ดำเนินการให้ระดับราคายางพารามีเสถียรภาพ

๔.๕ ดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนและการปลูกใหม่

๕. เป้าหมาย

๕.๑ เกษตรกร และสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางได้รับการพัฒนา มีความเข้มแข็ง และมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

๕.๒ ผู้ประกอบการยางมีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มสูงขึ้น มีโอกาสในการเข้าสู่ตลาดโลก และเกิดธุรกิจใหม่ๆด้านยางพารา

๕.๓ มีกลไกในการทำให้ราคายางพารามีเสถียรภาพ

๕.๔ ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง

๕.๕ การวิจัยและพัฒนาสามารถตอบสนองภาคการผลิตทั้งต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ

๖. ตัวชี้วัดองค์กร

๖.๑ คร่าวเรือนเกษตรกรมีรายได้เฉลี่ยต่อปีไม่ต่ำกว่าเส้นความยากจน และมีรายได้เพียงพอสำหรับการใช้จ่ายในสิ่งจำเป็นพื้นฐานต่อการดำรงชีวิต

๖.๒ สถาบันเกษตรกรสามารถจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ไม่น้อยกว่า ๕ กลุ่มต่อปี

๖.๓ ปริมาณการใช้จ่ายภายในประเทศเมื่อสิ้นสุดแผนปี ๒๕๖๔ เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๑๕ ของผลผลิต เนื่องจากการส่งเสริมการใช้จ่ายภาครัฐ จากการใช้ภายในประเทศปี ๒๕๕๘ จำนวน ๖๐๐,๔๙๑ ตัน ของปริมาณการผลิตยาง ๔,๔๗๓,๓๗๐ ตัน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๔๒ ตัน

๖.๔ ระดับความสำเร็จของการรักษาระดับราคายางพาราที่มีการเปลี่ยนแปลงไม่มีความผันผวนสูง

๖.๕ ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางภายใน ๒๐ ปี

๖.๖ จำนวนผลงานวิจัยที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง ทั้งเกษตรกร สถาบันเกษตรกร และผู้ประกอบการยาง ในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

๗. ยุทธศาสตร์องค์กร ประกอบด้วย ๔ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

๗.๑ ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การสร้างรายได้จากการบริการและดำเนินธุรกิจ

วัตถุประสงค์

เพื่อหารายได้เป็นเครื่องมือในการบริหารและเพิ่มสภาพคล่องให้องค์กร

ตัวชี้วัด

๑. ผลการดำเนินงานได้กำไรไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ของเงินลงทุน
๒. จำนวนธุรกิจที่เพิ่มรายได้จากโอกาสใหม่ จำนวน ๑ ธุรกิจ
๓. ลดค่าใช้จ่ายในการบริหารงาน ร้อยละ ๑๐ ภายใน ๕ ปี เมื่อสิ้นสุดแผน
๔. จำนวนฐานลูกค้า

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
<p>๑. การประกอบธุรกิจจากทรัพย์สินที่มีอยู่เดิม</p> <p>แนวทาง</p> <p>๑) จัดทำแผนการโค่นต้นยางที่ให้ผลผลิตน้อย ปลุกแทนด้วยยางพันธุ์ดี หรือพืชเศรษฐกิจชนิดอื่น ๆ ที่มีความเหมาะสมกับพื้นที่ รวมถึงการใช้พื้นที่ในสวนยางให้เกิดประโยชน์สูงสุด และจัดทำแผนบำรุงรักษาสวนของ กยท. เพื่อให้ผลผลิตสูง</p> <p>๒) ยกกระดับทักษะแรงงาน และมาตรฐานโรงงานแปรรูปขึ้นต้น และโรงงานผลิตภัณฑ์ยางให้ได้ตามมาตรฐานเฉพาะที่ลูกค้าต้องการ หรือตามมาตรฐานสากล</p> <p>๓) นำเทคโนโลยีจากงานวิจัยมาใช้เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตด้านสวน และโรงงาน</p> <p>๔) มุ่งเน้นการดำเนินงานด้านการตลาดเชิงรุก มีการซื้อขายสินค้าล่วงหน้า รักษาลูกค้าเดิม และหาลูกค้าใหม่ เพื่อให้การจัดทำแผนการผลิต และแผนการบริหารสินค้าคงคลังของ กยท. มีประสิทธิภาพ</p>	<p>๑. ผลผลิต : ส่งเสริมการปลูกยางพันธุ์ดีและไม้ยืนต้นที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ/ผลิตพันธุ์ยางไม้และไม้ยืนต้น</p> <p>๒. โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการสวน และผลผลิต (สวนยาง ๑)</p> <p>๓. โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการสวน และผลผลิต (สวนยาง ๒)</p> <p>๔. โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการสวน และผลผลิต (สวนยาง ๓)</p> <p>๕. โครงการเพิ่มปริมาณผลผลิตด้านโรงงาน ๑-๖</p> <p>๖. โครงการการสร้างรายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไม้ยางพารา</p>

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
<ul style="list-style-type: none"> ๕) เพิ่มช่องทางในการจัดเก็บ และการจ่าย ค่าธรรมเนียม ๖) เพิ่มรายได้จากการดำเนินงานอื่นๆ เช่น ศูนย์เรียนรู้ ศูนย์ทดสอบ ห้องปฏิบัติการ 	
<p>๒. การสร้างรายได้จากโอกาสในธุรกิจใหม่</p> <p>แนวทาง</p> <ul style="list-style-type: none"> ๑) จัดหาปัจจัยการผลิตให้ครอบคลุมในการปลูกสร้างสวนยาง จำหน่ายให้ผู้รับ การสงเคราะห์โดยหักจากเงินช่วยเหลือเกษตรกร ชาวสวนยางเพื่อการปลูกแทน ๒) ศึกษาหาโอกาสในการจัดตั้งหน่วยธุรกิจ ที่เกี่ยวข้องกับยางพารา ๓) เพิ่มสายการผลิต (Assembly Line) สินค้า ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด ๔) มุ่งเน้นผลิตรายได้ที่ก่อให้เกิดรายได้ 	<ul style="list-style-type: none"> ๑. โครงการการสนับสนุนเกษตรกรและผู้ประกอบการในการเพิ่ม ประสิทธิภาพการแปรรูปยางการยกระดับมาตรฐานองค์กร ด้านอุตสาหกรรมยาง ๒. โครงการจัดการสวนยางอย่างยั่งยืน ตามมาตรฐาน FSC ๓. โครงการพัฒนาตลาดยางพารา การยางแห่งประเทศไทย เชียงธุรกิจ ๔. โครงการจัดตั้งหน่วยรับจ้างถ่ายทอดเทคโนโลยีเกี่ยวกับ ยางพารา ๕. โครงการส่งเสริมการใช้กรดฟอร์มิกในการผลิตยางก้อน ถ้วยของเกษตรกรชาวสวนยางเพื่อสร้างแบรนด์ผลิตภัณฑ์ ยางแท่ง STR ๒๐ ที่ปลอดภัยไร้ฟิวริก ๖. โครงการสร้างรายได้เพิ่มจากปาล์มน้ำมัน
<p>๓. การลดค่าใช้จ่าย และปรับโครงสร้างหนี้</p> <p>แนวทาง</p> <ul style="list-style-type: none"> ๑) วิเคราะห์ความคุ้มค่าการลงทุนของโครงการ ที่ก่อให้เกิดรายได้ และไม่ก่อให้เกิดรายได้ ก่อนอนุมัติโครงการ ๒) บริหารการใช้จ่ายงบประมาณ (งบลงทุน) ให้มีประสิทธิภาพ ๓) เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ เช่น กำหนดเวลาทำงานเวลาเดียว ๔) บริหารต้นทุน/การควบคุมค่าใช้จ่าย ให้มีประสิทธิภาพภายใต้การกำกับดูแล ๕) การจัดอบรม/สัมมนา ต้องทำแบบบูรณาการ และต้องสร้างมูลค่า ๖) ปรับปรุงโครงสร้างต้นทุนโรงงานให้มีความชัดเจน แยกบัญชีธุรกิจ กับการดำเนินงานเพื่อสังคม 	-

๗.๒ ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาทางพาราลอตห่วงโซ่อุปทาน และห่วงโซ่คุณค่า

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตยางพารา สนับสนุนการผลิตวัตถุดิบที่มีคุณภาพ และพัฒนาระบบตลาด

๒. เสริมสร้างศักยภาพและขีดความสามารถให้แก่เกษตรกร สถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และส่งเสริมสนับสนุนการรวมกลุ่มเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

๓. สร้างความเข้มแข็งเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมยาง สนับสนุนให้ผลิตภัณฑ์ยางไทยมีคุณภาพ และพัฒนาให้ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา

๔. สนับสนุนให้มีการเพิ่มมูลค่ายางธรรมชาติโดยการแปรรูป และนำยางธรรมชาติมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ยาเพิ่มขึ้น รวมทั้งเพิ่มการใช้ผลิตภัณฑ์ยางและเพิ่มการส่งออก

๕. เกษตรกรที่ทำสวนยางสามารถเลี้ยงตัวเองและมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และมีสวัสดิการสังคม เช่น ผู้ใช้แรงงาน หรือพนักงานบริษัททั่วไป ในขณะที่ผู้ประกอบการสามารถพัฒนาตนเอง และแข่งขันกับผู้ผลิตต่างประเทศได้

ตัวชี้วัด

๑. ผลผลิตยางต่อหน่วยพื้นที่เฉลี่ยทั้งประเทศจาก ๒๓๗ กิโลกรัม/ไร่/ปี ในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒๖๐ กิโลกรัม/ไร่/ปี ในปี ๒๕๖๔ หรือไม่กว่าร้อยละ ๑๐ (เฉพาะสวนยางที่ขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทน และปลูกใหม่ อยู่ภายใต้การดูแลของ กยท.)

๒. รายได้ของเกษตรกรชาวสวนยาง ไม่ต่ำกว่าเส้นความยากจนของปีนั้น

๓. จำนวนสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางที่ได้รับการจดทะเบียนจัดตั้งเป็นนิติบุคคล ๕ กลุ่ม ต่อปี

๔. ความต้องการใช้ยางพาราในประเทศเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๑๕

๕. ระดับความสำเร็จของการรักษาระดับราคายางพาราที่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่มีความผันผวนสูง

๖. ขับเคลื่อนนโยบายการบริหารจัดการพื้นที่เกษตรกรรม (Zoning) ให้สอดคล้องกับความต้องการ ลดพื้นที่ปลูกยางถาวรปีละ ๑๐๐,๐๐๐ ไร่ ลดพื้นที่ปลูกยางชั่วคราวปีละ ๓๐๐,๐๐๐ ไร่

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
<p>๑. การสร้างกลไกรักษาเสถียรภาพราคายาง</p> <p>แนวทาง</p> <p>๑) สนับสนุนการใช้กลไกตลาดเพื่อสะท้อนปริมาณผลผลิต และความต้องการใช้ยางที่แท้จริง</p> <p>๒) ใช้ความร่วมมือขององค์กรระหว่างประเทศในการสร้างเสถียรภาพราคายาง</p> <p>๓) บริหารจัดการด้านอุปทาน (Supply) ให้สอดคล้องกับด้านอุปสงค์ (Demand) และสถานการณ์ยางพาราของตลาดโลก</p> <p>๔) ส่งเสริมอุตสาหกรรมยาง ผลิตภัณฑ์ยาง และไม้ยางเพื่อการบริโภคภายในประเทศ และส่งออกต่างประเทศ</p>	<p>๑. โครงการ จัดตั้งตลาดยางพาราระดับภูมิภาค (Regional Rubber Market: RRM)</p> <p>๒. โครงการพัฒนาตลาดยางพารา การยางแห่งประเทศไทย</p>

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
<p>๒. การสร้างความเข้มแข็งเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน</p> <p>แนวทาง</p> <p>๑) เสริมสร้างศักยภาพเกษตรกรชาวสวนยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และส่งเสริมอาชีพเสริม เกษตรผสมผสาน ตามแนวหลักเศรษฐกิจพอเพียง รวมถึงให้รวมกลุ่มเป็นสถาบันเกษตรกร เพื่อลดต้นทุนการผลิต</p> <p>๒) เสริมสร้างขีดความสามารถให้สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ รวมถึงส่งเสริมสนับสนุนการรวมกลุ่มเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ให้สามารถบริหารจัดการตลอดห่วงโซ่โดยอาศัยแนวคิดและกระบวนการสหกรณ์เป็นพื้นฐานในการขยายผลทั้งในรูปของสหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร และวิสาหกิจชุมชน</p> <p>๓) สนับสนุนผู้ประกอบการ ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน รวมถึงพัฒนาระบบชำระเงินอิเล็กทรอนิกส์</p>	<p>๑. โครงการพัฒนาสถาบันเกษตรกร</p> <p>๒. โครงการประชุมประจำปี</p> <p>๓. โครงการฝึกอบรม</p> <p>๔. โครงการศึกษาดูงาน</p> <p>๕. โครงการส่งเสริมสนับสนุนสถาบันเกษตรกร เพื่อสร้างความเข้มแข็งในการดำเนินกิจกรรมอื่นๆ</p> <p>๖. โครงการสัมมนาประจำปี</p> <p>๗. โครงการการพัฒนากระบวนการรองรับสวนป่าเศรษฐกิจไทย สำหรับผู้ปลูกยางพาราด้วยระบบ CoC/DDS (Chain of Custody with Due Diligence System) และเตรียมความพร้อมสำหรับการรับรองการจัดการสวนป่าไม้เศรษฐกิจอย่างยั่งยืน</p> <p>๘. โครงการศึกษาการประกาศราคายางพาราภายในประเทศ</p> <p>๙. โครงการศึกษาวิเคราะห์กำหนดอัตราการจัดเก็บ CESS ของ กยท.</p> <p>๑๐. โครงการสร้างความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรชาวสวนยาง</p> <p>๑๑. โครงการวิเคราะห์สถานการณ์การผลิตการใช้ยางของโลก</p> <p>๑๒. โครงการศึกษาพฤติกรรมและส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการใช้บริการสำนักงานตลาดกลางยางพาราจังหวัดนครศรีธรรมราช</p> <p>๑๓. โครงการการศึกษาวิเคราะห์ตลาดยางเงินทั้งระบบ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของไทย</p> <p>๑๔. โครงการระบบโลจิสติกส์ยางภายในประเทศ</p> <p>๑๕. โครงการวิจัยศักยภาพการแข่งขันของโรงงานแปรรูปและเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง</p> <p>๑๖. โครงการวิจัยเพื่อค้นหา รูปแบบธุรกิจ เพื่อประกอบกิจการเชิงพาณิชย์ของยางแห่งประเทศไทย</p> <p>๑๗. ผลผลิต : ส่งเสริมการปลูกยางพันธุ์ดีและไม้ยืนต้นที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ</p>

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
<p>๓. การยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย</p> <p>แนวทาง</p> <p>๑) ส่งเสริม และสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางใช้ประโยชน์จากสวนยางได้อย่างมีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดรายได้ รวมถึงการประกอบอาชีพเสริมที่สามารถสร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรอย่างต่อเนื่อง</p> <p>๒) ขยายผลการแปรรูปผลผลิตยางโดยการต่อยอดธุรกิจและหาแหล่งรองรับผลผลิตในประเทศและต่างประเทศ</p> <p>๓) สร้างระบบสวัสดิการแก่เกษตรกรชาวสวนยาง โดยให้มีกองทุนสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง จากงบประมาณ มาตรา ๔๙(๕)</p> <p>๔) สร้าง และเชื่อมโยงเครือข่ายของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร</p> <p>๕) พัฒนาองค์ความรู้ของเกษตรกร และสถาบันเกษตรกรสู่ความเป็นมืออาชีพ</p>	<p>๑. โครงการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพให้เกษตรกรชาวสวนยางพารา</p> <p>๒. โครงการสวัสดิการเกษตรกรชาวสวนยาง</p> <p>๓. โครงการวิจัยและพัฒนาแผนแม่บทเพื่อคุณภาพชีวิตเกษตรกรชาวสวนยางอย่างมั่นคงและยั่งยืน</p> <p>๔. โครงการวิจัยการจัดทำต้นแบบความยั่งยืนของสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง</p>

๗.๓ ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การวิจัยและพัฒนาเพื่ออนาคต

วัตถุประสงค์

๑. สร้างเทคโนโลยีงานวิจัย และนวัตกรรม เพื่อสร้างคุณค่าและมูลค่าให้กับสินค้าและบริการตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อนำไปสู่ศักยภาพการแข่งขัน
๒. ผลักดันงานผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ และเผยแพร่

ตัวชี้วัด

๑. จำนวนผลงานวิจัยที่มีการเผยแพร่ หรือถูกส่งต่อไปให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติไม่ต่ำกว่า ๕ เรื่อง
๒. จำนวนงานวิจัยที่ถ่ายทอดสู่การปฏิบัติ ซึ่งทำให้เกษตรกรสามารถลดต้นทุนและเพิ่มรายได้ไม่น้อยกว่า ๕%
๒. มีฐานข้อมูลด้านยางพาราทั้งในประเทศและต่างประเทศเมื่อสิ้นสุดแผนปี ๒๕๖๔
 - ๒.๑ ฐานข้อมูลต้นทุนการผลิต
 - ๒.๒ ฐานข้อมูลผลผลิตต่อไร่
 - ๒.๓ ฐานข้อมูลพื้นที่ปลูกยางพาราทั้งประเทศ

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
<p>๑. การส่งเสริมและพัฒนางานวิจัย</p> <p>แนวทาง</p> <p>๑) มุ่งเน้นผลิตงานวิจัยและพัฒนาเพื่อแก้ปัญหา เพิ่มหรือสร้างมูลค่า และตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก</p>	<p>๑. โครงการการบริหารจัดการและเพิ่มความรู้ด้านโรคยางพาราแก่เกษตรกรชาวสวนยางโดยใช้หน่วยปฏิบัติการเคลื่อนที่ (Mobile unit)</p> <p>๒. โครงการการผลิตยางชำถุงตามคำแนะนำพันธุ์ยางของสถาบันวิจัยยางปี ๒๕๕๙</p>

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
<p>๒) มุ่งเน้นผลิดงานวิจัยและพัฒนา ให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในลักษณะบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง</p> <p>๓) ใช้การประชุมสัมมนาทางเป็นเครื่องมือในการระดมหัวข้องานวิจัยบูรณาการการศึกษาวิจัยสร้างเครือข่ายนักวิจัย กับหน่วยงานต่างๆทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน</p> <p>๔) ผลักดันงานวิจัยและการทดสอบผลิตภัณฑ์ให้มีมาตรฐานระดับสากล</p>	<p>๓. โครงการ การพัฒนาห้องปฏิบัติการวิเคราะห์ดินและพืช</p> <p>๔. โครงการ การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตยางของเกษตรกร</p> <p>๕. โครงการการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตยางของเกษตรกรในเขตภาคใต้ตอนล่าง</p> <p>๖. โครงการ การเพิ่มผลผลิตน้ำยางด้วยนวัตกรรมการกรีตสั้นร่วมกับอุปกรณ์บรรจุแก๊ส ethylene</p> <p>๗. โครงการ สํารวจการเสริมรายได้ของเกษตรกรในสวนยางที่มีร่มเงา</p> <p>๘. โครงการการวิจัยเชิงพาณิชย์และเชิงนวัตกรรมของศูนย์วิจัยยางหนองคาย พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน</p> <p>๙. โครงการแปลงต้นแบบเทคโนโลยีการเสริมรายได้แบบเห็นผลจริง ในสวนยางของเกษตรกร โดยการขยายแห่งประเทศไทย</p> <p>๑๐. โครงการหน่วยปฏิบัติการเคลื่อนที่วิเคราะห์ดินเพื่อส่งเสริมการใช้ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ดินในแปลงเกษตรกร</p> <p>๑๑. โครงการการศึกษาปุ๋ย เพื่อปรับปุ๋ยแนะนำของเกษตรกร</p> <p>๑๒. โครงการการจัดทำค่ามาตรฐานเพื่อการวินิจฉัยสถานะธาตุอาหารในดินและใบสำหรับยางพาราก่อนเปิดกรีตพันธุ์ RRIT ๒๕๑</p> <p>๑๓. โครงการ การจัดระดับการเติบโตของต้นยางพันธุ์ RRIT ๒๕๑ ระยะก่อนเปิดกรีต</p> <p>๑๔. โครงการพัฒนาโปรแกรมประยุกต์บนโทรศัพท์เคลื่อนที่ในการคำนวณสูตรปุ๋ยที่เหมาะสมสำหรับสวนยางพารา</p> <p>๑๕. โครงการประเมินระดับธาตุอาหารที่จำกัดการเจริญเติบโตของยางพารา และอาการผิดปกติที่แสดงออก</p> <p>๑๖. โครงการผลของการใช้ปุ๋ยชีวภาพร่วมกับปุ๋ยเคมีต่อการเจริญเติบโตของต้นยาง</p> <p>๑๗. โครงการอัตราปุ๋ยที่เหมาะสมเพื่อการเจริญเติบโตสูงสุดในยางพาราพันธุ์ RRIT ๒๕๑ และ RRIT ๓๖๐๕ ระยะก่อนเปิดกรีต</p> <p>๑๘. โครงการการคัดเลือกพันธุ์ยางแบบเกษตรกรมีส่วนร่วม</p> <p>๑๙. โครงการการทดสอบเทคโนโลยีพันธุ์ยางแนะนำปี ๒๕๕๔ ในแปลงเอกชน</p> <p>๒๐. โครงการ การทดสอบพันธุ์ยางในพื้นที่กิ่งแห้งแล้ง</p> <p>๒๑. โครงการทดสอบพันธุ์ยางในพื้นที่ชุ่มชื้น</p>

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
	<p>๒๒. โครงการ การวิจัยพันธุ์อย่างให้เหมาะสมกับพื้นที่กึ่งแห้งแล้ง</p> <p>๒๓. โครงการ การวิจัยพันธุ์อย่างให้เหมาะสมกับพื้นที่ชุ่มชื้น</p> <p>๒๔. โครงการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์เชื้อพันธุกรรมอย่างพารา</p> <p>๒๕. โครงการ การกรีดยางและการจัดการด้านเขตกรรมที่มีผลต่อการให้ผลผลิตและสรีรวิทยาของน้ำยาง</p> <p>๒๖. โครงการ การวิจัยการใช้ระบบกรีดที่เหมาะสมกับพันธุ์ยางแนะนำ</p> <p>๒๗. โครงการ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับแป้งและน้ำตาลในต้นเพื่อพัฒนาการวางแผนระบบกรีดและเพิ่มผลผลิตยาง</p> <p>๒๘. โครงการ การวิจัยและพัฒนาการใช้ปุ๋ยแอมโมเนียมซัลเฟตและกำมะถันผกควบคุมโรครากขาวยางพาราร่วมกับการปลูกขมิ้นชันในแปลงปลูกแทน</p> <p>๒๙. โครงการการพัฒนาเทคนิคการเพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อในยางพารา</p> <p>๓๐. โครงการการพัฒนาเทคโนโลยีชีวภาพในการปรับปรุงพันธุ์ยางเพื่อต้านทานโรค</p> <p>๓๑. โครงการการพัฒนาเทคโนโลยีชีวภาพในการปรับปรุงพันธุ์ยางเพื่อผลผลิตน้ำยาง</p> <p>๓๒. โครงการการศึกษาอื่นและการปลูกถ่ายยีน</p> <p>๓๓. โครงการการพัฒนาต้นแบบระบบอัตโนมัติสำหรับกำจัดคราบฟิล์มน้ำยางบนจานเครื่องปั่นน้ำยางขึ้น</p> <p>๓๔. โครงการการลดปัญหากลิ่นเหม็นรุนแรงจากยางก้อนถ้วยโดยใช้สารออกแกนิทธรรมชาติในระดับชุมชน</p> <p>๓๕. โครงการการปรับปรุงสมบัติการเหนียวติดของแผ่นยางธรรมชาติสำหรับใช้เป็นวัสดุในการช่วยบันทึกรูปภาพด้วยแมกเนติกเรโซแนนซ์</p> <p>๓๖. โครงการ การศึกษาและพัฒนาาระบบรักษาสภาพน้ำยางตามธรรมชาติเพื่อความยั่งยืนของอุตสาหกรรมน้ำยางไทย</p> <p>๓๗. โครงการ การศึกษาและพัฒนาสารป้องกันยับยั้งเชื้อราบนยางแผ่นและพัฒนาาระบบการเก็บรักษา</p> <p>๓๘. โครงการ การศึกษาวิจัยถนนยางพาราดีนซีเมนต์ในพื้นที่กึ่งท.ภาคใต้ตอนกลาง</p> <p>๓๙. โครงการ ก๊าซที่มีกลิ่นเหม็นจากโรงงานอุตสาหกรรมยางดิบที่ส่งผลกระทบต่อชุมชนและสภาวะแวดล้อม</p> <p>๔๐. โครงการ การแปรรูปผลิตภัณฑ์ชนิดเพิ่มมูลค่า</p> <p>๔๑. โครงการ การผลิตน้ำยางชั้นปราศจาก TMTD/ZnO ชนิดเพิ่มมูลค่า</p> <p>๔๒. โครงการ พัฒนามาตรฐานและความสามารถห้องปฏิบัติการทางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>๔๓. โครงการ การวัดปริมาณเนื้อยางในน้ำยางสด (%DRC) โดยใช้ Hydrometer เพื่อการหาตัวแทนทางสถิติในระดับประเทศและใช้ในการซื้อขาย</p>

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
	<p>๔๔. โครงการ บริหารงานของฝ่ายวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรม</p> <p>๔๕. โครงการศึกษาผลกระทบของปริมาณซัลเฟตต่อสมบัติทางกายภาพของผลิตภัณฑ์ยางล้อรถยนต์</p> <p>๔๖. โครงการการผลิตผลิตภัณฑ์ยางเพื่อใช้ทางการแพทย์</p> <p>๔๗. โครงการการศึกษาและพัฒนาแผ่นปูทางผ่านสมอระดับทางรถไฟโดยใช้ยางธรรมชาติ</p> <p>๔๘. โครงการวิธีใหม่เพื่อหาจุดยุติในการวิธีทดสอบหาความเสถียรเชิงกลของน้ำยางชั้น</p> <p>๔๙. โครงการศึกษาวิเคราะห์ค่าดิน สวนสงเคราะห์ที่อยู่ในการส่งเสริมของกยท.ในพื้นที่เขตกยท ภาคตะวันออกและพื้นที่เขตกยท ภาคใต้ตอนบน</p> <p>๕๐. โครงการเทคโนโลยีการจัดการคาร์บอนดีคริตและสิ่งแวดล้อม</p> <p>๕๑. โครงการแสวงหาและร่วมงานวิจัย และพัฒนาจากองค์กรทั้งในและระหว่างประเทศ</p> <p>๕๒. โครงการบริหารงานวิจัย</p> <p>๕๓. โครงการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ความรู้วิชาการ ยางพารา</p>
<p>๒. การถ่ายทอดงานวิจัยยาง</p> <p>แนวทาง</p> <p>๑) บูรณาการกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านยางพาราทั้งภาครัฐ และเอกชน เพื่อถ่ายทอดงานวิจัยไปสู่การปฏิบัติ</p> <p>๒) จัดสรรพื้นที่สำหรับแสดงตัวอย่างสินค้ายางพาราในท้องถิ่น</p> <p>๓) พัฒนาศูนย์เรียนรู้ยางพาราเพื่อเป็นช่องทางในการถ่ายทอดงานวิจัยไปสู่การปฏิบัติ</p> <p>๔) ปฏิบัติงานเชิงรุกเพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับยางพาราในพื้นที่ตามหลักวิชาการ</p> <p>๕) ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการถ่ายทอดข้อมูล องค์ความรู้ และผลงานวิจัย</p>	<p>๑. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิตยางสู่เกษตรกรชาวสวนยาง</p> <p>๒. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านอุตสาหกรรมยางและเศรษฐกิจยาง</p> <p>๓. โครงการถ่ายทอดและพัฒนาขีดความสามารถของเกษตรกรเจ้าของสวนยางด้านการแปรรูป</p>
<p>๓. การจัดทำฐานข้อมูลเพื่อการวิจัยและพัฒนา</p> <p>แนวทาง</p> <p>๑) จัดทำฐานข้อมูลงานวิจัยยางพาราเพื่อการบริการและเชิงพาณิชย์ รวมถึงเชื่อมโยงฐานข้อมูลงานวิจัยด้านยางพาราทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ</p> <p>๒) จัดทำฐานข้อมูลยางพาราทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงเชื่อมโยงฐานข้อมูลกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านยางพารา</p>	<p>๑. โครงการ สนับสนุนการผลิตและใช้ผลิตภัณฑ์ยางเพื่อทดแทนการนำเข้าและขยายตลาดส่งออก</p> <p>๒. โครงการ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางเพื่อขยายโอกาสทางการค้าของอุตสาหกรรมยาง</p> <p>๓. โครงการจัดทำฐานข้อมูลยางพาราเพื่องานวิจัยและวางแผนธุรกิจ</p> <p>๔. โครงการจัดเก็บข้อมูลร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง</p>

**๗.๔ ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การหลอมรวมองค์กรให้เป็นหนึ่ง เพื่อการบริหารมุ่งสู่ความเป็นเลิศ
วัตถุประสงค์**

๑. เพื่อเป็นองค์กรที่มีขีดสมรรถนะสูง (High performance organization) ซึ่งขับเคลื่อนโดยบุคลากรที่มีคุณภาพ พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง และมีวัฒนธรรมเดียวกัน

๒. เพื่อให้บุคลากรทุกคนตระหนักในภาระความรับผิดชอบต่อตำแหน่ง หน้าที่ และทรัพย์สินขององค์กร

๓. หลอมรวมพฤติกรรม และกระบวนการให้บริการรวมถึงพัฒนาระบบงาน ให้เป็นหนึ่งเดียว ถูกต้อง สะดวก รวดเร็วทันต่อการใช้

ตัวชี้วัด

๑. ผลการประเมินองค์กร ตามระบบการประเมินผลการดำเนินงานรัฐวิสาหกิจหัวข้อการบริหารจัดการองค์กร ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔ เฉลี่ย ผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าระดับ ๓

๒. บูรณาการระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และกระบวนการทุกอย่างให้อยู่ภายใต้กรอบระเบียบ วิธีปฏิบัติเดียวกัน ภายในปีงบประมาณ ๒๕๖๐

๓. กยท. มีอัตลักษณ์ที่ชัดเจนเป็นหนึ่งเดียว ร้อยละ ๗๐ ของพนักงานผ่านแบบประเมินพฤติกรรมตามค่านิยม

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
<p>๑. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ แนวทาง</p> <p>๑) พัฒนาบุคลากรให้มีขีดสมรรถนะสูงเพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจขององค์กร</p> <p>๒) พัฒนาบุคลากรให้เป็นผู้ใฝ่เรียนรู้ และมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันโดยเฉพาะการถ่ายทอดองค์ความรู้จากรุ่นสู่รุ่น</p> <p>๓) จัดทำเส้นทางก้าวหน้าในอาชีพ (Career path) และแผนพัฒนาบุคลากรรายบุคคล (Individual development plan: IDP)</p>	<p>๑. โครงการ พัฒนาบุคลากรต้นแบบ (Role Model) สำหรับผู้บริหารทุกระดับ</p> <p>๒. โครงการ พัฒนาบุคลากรตามเส้นทางความก้าวหน้าในสายอาชีพ (Career Path) และพัฒนาบุคลากรแบบมุ่งสมรรถนะการบริหารองค์กร (Managerial Competency)</p> <p>๓. โครงการพัฒนาบุคลากรอย่างเป็นระบบ</p> <p>๔. โครงการพัฒนาระบบการประเมินคุณภาพการพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพ</p> <p>๕. โครงการจัดทำแผนปฏิบัติการด้านทรัพยากรบุคคล ประจำปี</p> <p>๖. โครงการจัดทำแผนพัฒนาบุคลากร</p> <p>๗. โครงการบริหารจัดการความรู้ในองค์กร เพื่อมุ่งสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างยั่งยืน</p> <p>๘. โครงการพัฒนาบุคลากรด้วยการจัดสรรทุนการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา</p> <p>๙. โครงการสร้างมาตรฐานระบบงานควบคุมคุณภาพ ISO ๙๐๐๑ : ๒๐๑๕</p> <p>๑๐. โครงการสำรวจทัศนคติด้านความพึงพอใจในงาน ความผูกพันองค์กรและความสุขในที่ทำงาน</p>

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
<p>๒. การพัฒนาระบบสารสนเทศ</p> <p>แนวทาง</p> <p>๑) มีระบบสารสนเทศที่เอื้อต่อการบริหารระบบปฏิบัติงานแบบ E-Office และการให้บริการแบบ E-Service</p> <p>๒) บูรณาการระบบสารสนเทศกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องด้านยางพารา เพื่อลดต้นทุน และลดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงาน</p> <p>๓) ใช้ระบบสารสนเทศในการจัดการองค์ความรู้ (Knowledge Management)</p>	<p>๑. โครงการประชาสัมพันธ์เพื่อเกษตรกร</p> <p>๒. โครงการพัฒนาระบบตลาดยางพารา กยท.</p> <p>๓. โครงการพัฒนาระบบสารสนเทศ</p>
<p>๓. การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการองค์กร</p> <p>แนวทาง</p> <p>๑) ส่งเสริมการกำกับดูแลกิจการที่ดี (Good Corporate Governance) และการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility)</p> <p>๒) กำหนด ปรับปรุงหรือแก้ไข กฎระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่ง ให้สอดคล้องกับภารกิจ</p>	<p>๑. โครงการซื้อขายยางตลาดล่วงหน้า</p> <p>๒. โครงการตรวจสอบภายใน</p> <p>๓. โครงการตรวจสอบมาตรฐานคุณภาพยางตามโครงการภาครัฐ</p> <p>๔. โครงการสร้างความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารความเสี่ยงและควบคุมภายในสำหรับพนักงาน และเจ้าของปัจจัยเสี่ยง (Risk Owner) ของการยางแห่งประเทศไทย</p> <p>๕. โครงการจัดทำและวางแผนยุทธศาสตร์องค์กร</p> <p>๖. โครงการติดตามประเมินผลองค์กร</p> <p>๗. โครงการจัดทำโครงสร้างองค์กรและกรอบอัตรากำลังที่เหมาะสมและสอดคล้องกับภารกิจงาน</p> <p>๘. โครงการจัดทำแผนแม่บทด้านทรัพยากรบุคคล</p> <p>๙. โครงการจัดทำแผนสืบทอดตำแหน่งและพัฒนาพนักงานเพื่อสามารถทดแทนตำแหน่งที่สำคัญได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>๑๐. โครงการจัดทำเส้นทางความก้าวหน้าในสายอาชีพ (Career Path)</p> <p>๑๑. โครงการพัฒนาบุคลากรอย่างเป็นระบบ</p> <p>๑๒. โครงการพัฒนาระบบการสรรหาและคัดเลือกพนักงานที่มีประสิทธิภาพ</p> <p>๑๓. โครงการพัฒนาสวัสดิการสิทธิประโยชน์ของพนักงานให้สอดคล้องกับค่าจ้างแต่ละตำแหน่ง</p> <p>๑๔. โครงการระบบการบริหารผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล</p> <p>๑๕. โครงการส่งเสริมความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน</p> <p>๑๖. โครงการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมและความโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาลในการทำงานของบุคลากรและกระบวนการปฏิบัติงาน</p> <p>๑๗. โครงการทุนการศึกษา กยท.</p>

กลยุทธ์	แผนงาน/โครงการ
	๑๘. โครงการปลูกป่าหรือโครงการสาธารณะกุศลเพื่อชุมชน ๑๙. โครงการฝายยางเพื่อสังคม ๒๐. โครงการฝึกอบรมการต่อต้านการคอร์รัปชัน/ ประกาศนโยบายต่อต้านการคอร์รัปชัน ๒๑. โครงการยางปูพื้นสนามเด็กเล่น ๒๒. โครงการรณรงค์ต่อต้านการคอร์รัปชัน ๒๓. โครงการร่วมปลูกป่าและบริจาคเงินสบทบ "โครงการน้อมใจ ถวาย ๖ ล้านกล้า ฟื้นฟูป่าอนุรักษ์ เฉลิมพระเกียรติ ๖๐ พรรษา สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เพื่อลดภาวะโลกร้อน" (CSR) ๒๔. โครงการเศรษฐกิจพอเพียง ๒๕. โครงการสื่อสารประชาสัมพันธ์ด้าน CSR
๔. การหลอมรวมเพื่อความเป็นหนึ่ง แนวทาง ๑) สร้างวัฒนธรรม ทุ่มเทแรงกายแรงใจเสมือนเป็นธุรกิจ ของตนเอง ๒) สร้างบรรยากาศในการทำงาน ผูกพันเป็นหนึ่งเดียว ๓) เสริมสร้างภาพลักษณ์องค์กร	๑. โครงการหลอมรวมระบบสารสนเทศ

๘. แหล่งที่มาของรายได้

๑) ทุนประเดิมของ กยท. ตามมาตรา ๑๑

(๑.๑) ให้โอนบรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้สิน ภาระผูกพันและงบประมาณ ของ กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. ๒๕๐๓ ไปเป็นของ กยท. หรือกองทุน และให้คณะกรรมการจัดสรรเงินจากกองทุนไม่เกินร้อยละ ๑๕ เป็นทุนประเดิม

(๑.๒) ให้โอนบรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้สิน ภาระผูกพันและงบประมาณ ขององค์การสวนยาง ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง องค์การสวนยาง พ.ศ. ๒๕๐๔ ไปเป็นของ กยท.

(๑.๓) ให้โอนบรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้สิน ภาระผูกพัน และงบประมาณ ของกรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับราชการ สถาบันวิจัยยาง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกิจการยางอื่นๆ ตามที่รัฐมนตรีเห็นว่าจำเป็นต่อการ ดำเนินงานของ กยท. ที่มีอยู่ในวันก่อนที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เว้นแต่บรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้สิน ภาระผูกพัน และงบประมาณในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยควบคุม ยาง และเงินงบประมาณ หมวดเงินเดือน และค่าจ้างประจำซึ่งมีผู้ครองอยู่ ไปเป็นของ กยท.

(๑.๔) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้หรือเป็นของ กยท.

๒) กยท. อาจมีรายได้จากแหล่งต่อไปนี้

(๒.๑) เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้ตามความเหมาะสมเป็นคราวๆ เพื่อดำเนินกิจการหรือขยายกิจการตามความเหมาะสม

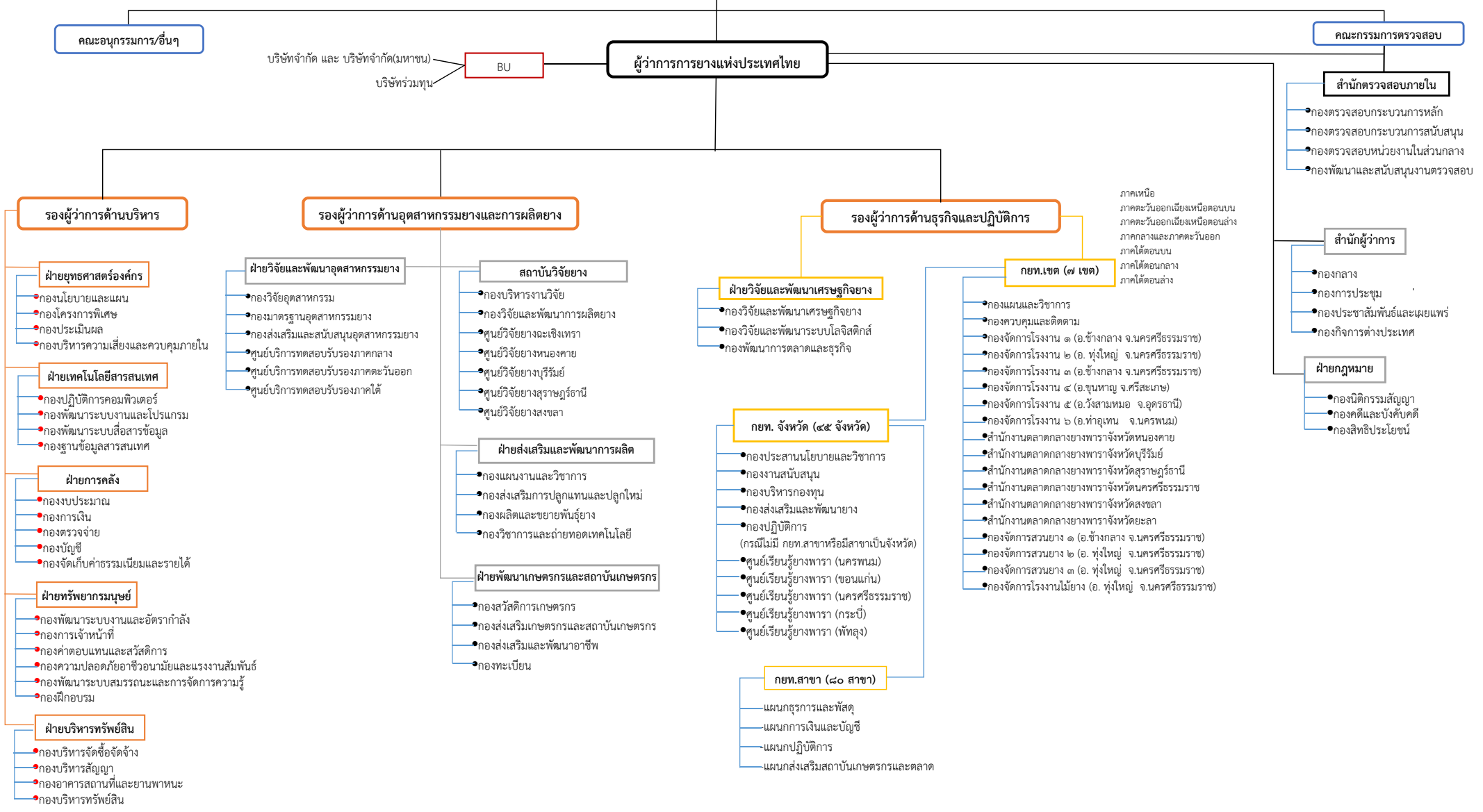
(๒.๒) เงินอุดหนุนจากภาคเอกชนหรือองค์กรอื่นรวมทั้งจากต่างประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศ

(๒.๓) ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน ค่าบริการ หรือรายได้จากการดำเนินการหรือการลงทุน

(๒.๔) ดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินของ กยท.

๙. โครงสร้างการบริหารงานของการยางแห่งประเทศไทย

คณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย (คกก.กยท.)

หมายเหตุ โครงสร้างการบริหารงาน กยท. ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๙

๑๐. บทบาทของคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย

๑. ตามมาตรา ๒๒ พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กยท. และอำนาจหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

- ๑) กำหนดนโยบายการบริหารงาน การจัดหาทุน และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานเกี่ยวกับนโยบายยางพารา
- ๒) พิจารณาให้ความเห็นชอบแผนการลงทุน แผนการเงิน และงบประมาณประจำปีของ กยท.
- ๓) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามขอบแห่งวัตถุประสงค์
- ๔) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการดำเนินงานและการบริหารงาน
- ๕) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการดำเนินกิจการของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ
- ๖) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของผู้ว่าการ
- ๗) ออกข้อบังคับว่าด้วยการคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การประเมินผลงาน การถอดถอนวินัยและการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์ การลงโทษของพนักงานและลูกจ้าง ตลอดจนการกำหนดเงินเดือนและเงินอื่น
- ๘) ออกข้อบังคับว่าด้วยกองทุนสงเคราะห์ หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของพนักงาน ลูกจ้าง และครอบครัว โดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง
- ๙) ออกข้อบังคับว่าด้วยระยะเวลาการจ้าง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจ้างพนักงานและลูกจ้าง
- ๑๐) ออกระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบผู้ว่าการและพนักงาน

๒. มาตรา ๒๓ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการที่มีอำนาจดำเนินการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม

๓. มาตรา ๒๔ เพื่อประโยชน์แห่งกิจการของ กยท. ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดของ กยท. ตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

๔. มาตรา ๒๖ ให้คณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้งและกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้ว่าการ โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สรุปสาระสำคัญของแผนวิสาหกิจ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)	ข
บทที่ ๑ บทบาท และสถานภาพของการยางแห่งประเทศไทย	๑
๑.๑ บทบาทของพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย	๑
๑.๒ โครงสร้างการทำงานของยางแห่งประเทศไทย	๓
๑.๓ บทบาทของคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย	๔
๑.๔ ผลการดำเนินงาน	๕
บทที่ ๒ บทบาทของ กยท. ในการสนับสนุน (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (ร่าง) แผนพัฒนาการเกษตรในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ และแนวนโยบายรัฐบาล	๑๔
๒.๑ สาระสำคัญของกรอบทิศทาง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (๒๕๖๐-๒๕๖๔)	๑๔
๒.๒ สาระสำคัญของ (ร่าง) แผนพัฒนาการเกษตรในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)	๔๐
๒.๓ นโยบายรัฐบาล	๕๒
๒.๔ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	๖๑
๒.๕ ความเชื่อมโยงบทบาทของ กยท. ตามแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๔) ในการสนับสนุน (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (ร่าง) แผนพัฒนาการเกษตรในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) และแนวนโยบายรัฐบาล	๖๒
บทที่ ๓ การประเมินสถานการณ์ปัจจุบัน และบริบทองค์กรการยางแห่งประเทศไทย	๖๔
๓.๑ สถานการณ์ในภาพรวมของยางพาราของโลก อาเซียน และประเทศไทย	๖๔
๓.๒ การวิเคราะห์ศักยภาพของการยางแห่งประเทศไทย	๖๖
๓.๓ การวิเคราะห์โดย TOWS Matrix	๗๓
บทที่ ๔ แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)	๗๔
๔.๑ แนวคิดและทิศทางในการดำเนินงานภายใต้ แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)	๗๔
๔.๒ วิสัยทัศน์	๗๔
๔.๓ ค่านิยมองค์กร	๗๔
๔.๔ พันธกิจ	๗๕
๔.๕ วัตถุประสงค์	๗๕
๔.๖ เป้าหมาย	๗๕
๔.๗ ตัวชี้วัดองค์กร	๗๕
๔.๘ ยุทธศาสตร์	๗๖
๔.๙ แผนที่ยุทธศาสตร์การยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)	๘๑

บทที่ ๑

บทบาท และสถานภาพของการยางแห่งประเทศไทย

๑.๑ บทบาทของพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย

ตามที่มี พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งกฎหมายใช้บังคับในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ นั้น ทำให้เกิดการรวม ๓ หน่วยงาน ที่เกี่ยวกับยางพารา เพื่อบูรณาการการทำงานร่วมกัน คือ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) องค์การสวนยาง (อ.ส.ย.) และสถาบันวิจัยยาง (สวย.) กรมวิชาการเกษตร เป็น “การยางแห่งประเทศไทย” เรียกโดยย่อว่า “กยท.” มีสถานะเป็นนิติบุคคล

๑.๑.๑ วัตถุประสงค์ ตามมาตรา ๘

ยท. เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของกองทุน ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา

๒) ส่งเสริม สนับสนุน และจัดให้มีการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย พัฒนา และเผยแพร่ข้อมูลและสารสนเทศเกี่ยวกับยางพารา

๓) ส่งเสริม สนับสนุนและให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง และผู้ประกอบการยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง เพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น

๔) ดำเนินการให้ระดับราคายางพารามีเสถียรภาพ

๕) ดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนและการปลูกใหม่

๑.๑.๒ อำนาจหน้าที่ ตามมาตรา ๙

๑) ส่งเสริมและสนับสนุนการปรับปรุงคุณภาพของผลผลิต และระบบตลาดเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เกษตรกรชาวสวนยาง และผู้ประกอบการยาง

๒) ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยาง

๓) ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางรวมกลุ่มกันจัดตั้งเป็นสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เพื่อลงทุนดำเนินธุรกิจและอุตสาหกรรมเกี่ยวข้องกับยางพาราตามที่คณะกรรมการกำหนด

๔) ส่งเสริม สนับสนุน และให้ความร่วมมือกับประเทศผู้ผลิตยางพารา และองค์การระหว่างประเทศเกี่ยวกับยางพารา

๕) ส่งเสริมและจัดให้มีการพัฒนาบุคลากร และการบริหารจัดการเกี่ยวกับยางพารา

๖) ดำเนินการอื่นใดที่จำเป็นหรือต่อเนื่องเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของ กยท. ตามที่คณะกรรมการกำหนด

บริหารงานโดย “คณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย” มีผู้ว่าการการยางแห่งประเทศไทย เป็นผู้บริหารกิจการของ กยท.

๑.๑.๓ แหล่งที่มาของรายได้

๑) ทุนประเดิมของ กยท. ตามมาตรา ๑๑

(๑.๑) ให้โอนบรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้สิน ภาระผูกพันและงบประมาณของกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. ๒๕๐๓ ไปเป็นของ กยท. หรือกองทุน และให้คณะกรรมการจัดสรรเงินจากกองทุนไม่เกินร้อยละ ๑๕ เป็นทุนประเดิม

(๑.๒) ให้โอนบรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้สิน ภาระผูกพันและงบประมาณขององค์การสวนยาง ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง องค์การสวนยาง พ.ศ. ๒๕๐๔ ไปเป็นของ กยท.

(๑.๓) ให้โอนบรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้สิน ภาระผูกพัน และงบประมาณของกรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับราชการสถาบันวิจัยยาง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกิจการยางอื่นๆ ตามที่รัฐมนตรีเห็นว่าจำเป็นต่อการดำเนินงานของ กยท. ที่มีอยู่ในวันก่อนที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เว้นแต่บรรดากิจการ เงิน ทรัพย์สิน สิทธิ ภาระผูกพัน และงบประมาณในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยควบคุมยาง และเงินงบประมาณหมวดเงินเดือน และค่าจ้างประจำซึ่งมีผู้ครองอยู่ ไปเป็นของ กยท.

(๑.๔) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้หรือเป็นของ กยท.

๒) กยท. อาจมีรายได้จากแหล่งต่อไปนี้

(๒.๑) เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้ตามความเหมาะสมเป็นคราวๆ เพื่อดำเนินกิจการหรือขยายกิจการตามความเหมาะสม

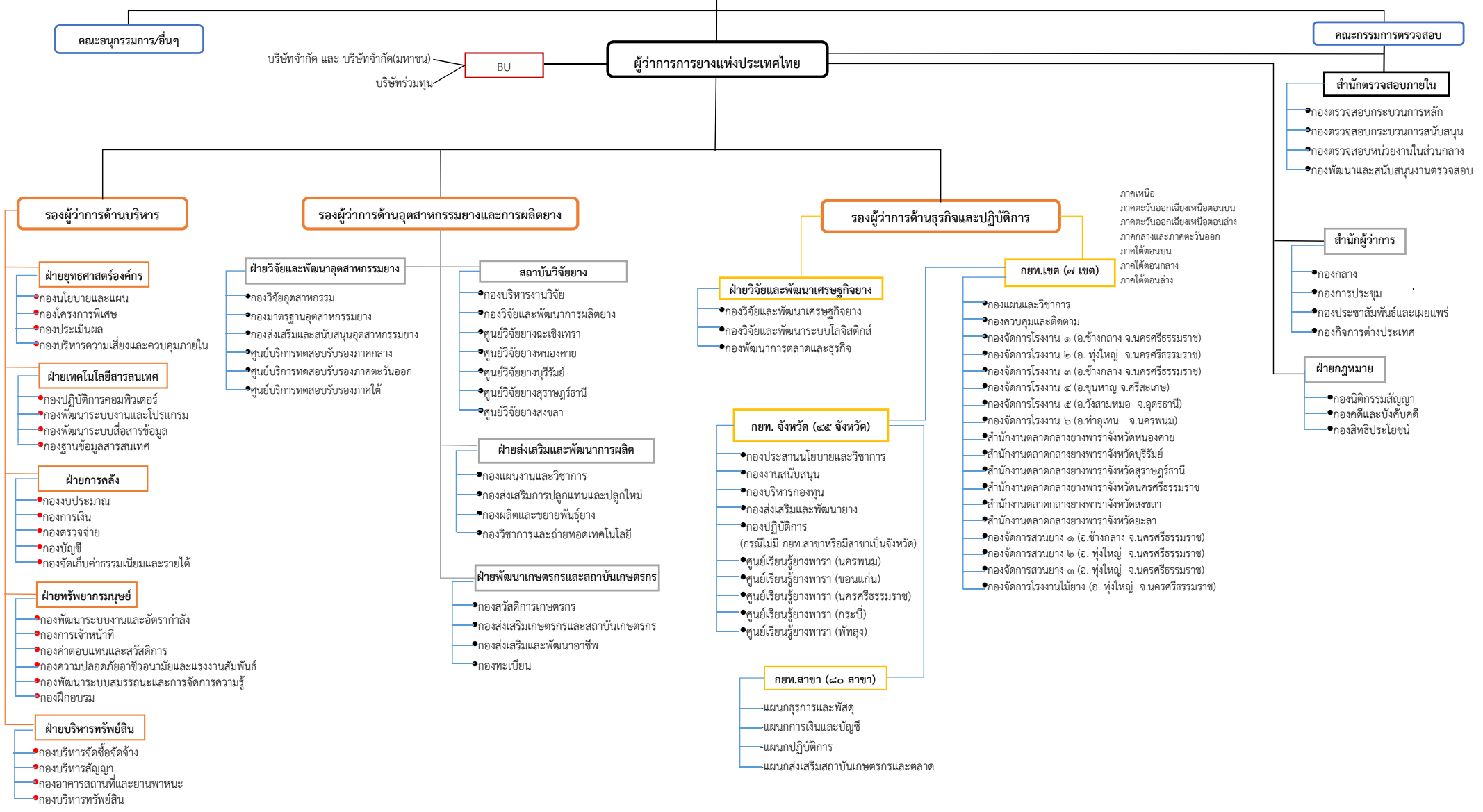
(๒.๒) เงินอุดหนุนจากภาคเอกชนหรือองค์กรอื่นรวมทั้งจากต่างประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศ

(๒.๓) ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน ค่าบริการ หรือรายได้จากการดำเนินการหรือการลงทุน

(๒.๔) ดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินของ กยท.

๑.๒ โครงสร้างการบริหารงานของการยางแห่งประเทศไทย

คณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย (คกก.กยท.)

หมายเหตุ โครงสร้างการบริหารงาน กยท. ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๙

๑.๓ บทบาทของคณะกรรมการการยางแห่งประเทศไทย

๑. ตามมาตรา ๒๒ พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กยท. และอำนาจหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

- ๑) กำหนดนโยบายการบริหารงาน การจัดหาทุน และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานเกี่ยวกับนโยบายยางพารา
- ๒) พิจารณาให้ความเห็นชอบแผนการลงทุน แผนการเงิน และงบประมาณประจำปีของ กยท.
- ๓) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามขอบแห่งวัตถุประสงค์
- ๔) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการดำเนินงานและการบริหารงาน
- ๕) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการดำเนินกิจการของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ
- ๖) ออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของผู้ว่าการ
- ๗) ออกข้อบังคับว่าด้วยการคัดเลือก การบรรจุ การแต่งตั้ง การประเมินผลงาน การถอดถอน วินัยและการลงโทษทางวินัย การออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์และการอุทธรณ์ การลงโทษของพนักงานและลูกจ้าง ตลอดจนการกำหนดเงินเดือนและเงินอื่น
- ๘) ออกข้อบังคับว่าด้วยกองทุนสงเคราะห์ หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของพนักงาน ลูกจ้าง และครอบครัว โดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง
- ๙) ออกข้อบังคับว่าด้วยระยะเวลาการจ้าง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจ้างพนักงานและลูกจ้าง
- ๑๐) ออกระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบผู้ว่าการและพนักงาน

๒. มาตรา ๒๓ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการที่มีอำนาจดำเนินการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม

๓. มาตรา ๒๔ เพื่อประโยชน์แห่งกิจการของ กยท. ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดของ กยท. ตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

๔. มาตรา ๒๖ ให้คณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้งและกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้ว่าการ โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

๑.๔ ผลการดำเนินงาน

๑.๔ ผลการดำเนินงาน

๑.๔.๑ ผลการดำเนินงานตามแผนวิสาหกิจ ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๔) ของการยางแห่งประเทศไทย ในช่วงปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ (๑ ตุลาคม - ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙) ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

๑. ผลผลิต : ส่งเสริมการปลูกยางพันธุ์ดีและไม้ยืนต้นที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ

๑.๑) งานส่งเสริมการปลูกยางพันธุ์ดีและไม้ยืนต้นที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ ให้การสงเคราะห์ปลูกแทนรายใหม่ระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ เป้าหมายปลูกแทน จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ ไร่ ผลการดำเนินการ จำนวน ๙,๙๕๑ ราย เนื้อที่ ๙๗,๘๘๑.๐๐ ไร่ ดำเนินการได้ตามเป้าหมาย คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๔๗ ของเป้าหมาย ติดตามดูแลสวนรายเดิมต่อเนื่อง ๑๘๕,๑๔๕ ราย (๓๑ พ.ค. ๕๙) เนื้อที่ ๑.๘๑ ล้านไร่ มีสวนพันการสงเคราะห์ปลูกแทน จำนวน ๑๕,๐๗๓ ราย เนื้อที่ ๑๔๗,๐๙๐.๐๕ ไร่

๑.๒) ติดตามตรวจสอบการปฏิบัติงานและให้ความรู้ด้านวิชาการแก่เกษตรกรที่ไม่เคยมีสวนมาก่อนในแหล่งปลูกยางใหม่ ติดตามให้คำแนะนำและให้ความรู้ด้านวิชาการแก่เกษตรกรที่ปลูกยางพาราเองในที่แห่งใหม่ในปี ๒๕๕๙ ดูแลต่อเนื่อง จำนวน ๑๙๑,๒๕๓ ราย เนื้อที่ ๑,๘๑๓,๖๓๒ ไร่

๑.๓) ครูยาง เป็นการพัฒนาอาชีพการทำสวนยางให้แก่เกษตรกรชาวสวนยางโดยการพัฒนาเกษตรกรชาวสวนยางให้มีความรู้ในด้านยางพารา และสามารถทำหน้าที่ให้คำแนะนำ ส่งเสริมอาชีพการทำสวนยางแก่เกษตรกรรายอื่นได้ รวมทั้งทำหน้าที่ประสานงานและร่วมงานกับพนักงาน ในการดำเนินงานกิจกรรมต่างๆ ของ กยท. เป้าหมาย จำนวน ๑๒,๙๒๐ ราย ดำเนินการได้ ๑,๙๐๘ ราย

๑.๔) ติดตามตรวจสอบการปฏิบัติงานและให้ความรู้การบำรุงรักษาสวนและการกรีดยางอย่างถูกวิธี แก่เกษตรกรในโครงการปลูกยางเพื่อยกระดับรายได้และความมั่นคงให้แก่เกษตรกรในแหล่งปลูกยางใหม่ระยะที่ ๑ เริ่มดำเนินโครงการในปี ๒๕๕๔ ให้การตรวจสอบการปฏิบัติงานและให้ความรู้ในการบำรุงรักษาสวน และการกรีดยางอย่างถูกวิธี ดูแลต่อเนื่อง จำนวน ๑๒๐,๒๐๗ ราย เนื้อที่ ๘๗๕,๒๙๘ ไร่ ผลดำเนินการได้ตามเป้าหมาย (ปี ๒๕๕๙ จบโครงการแล้ว)

๒. โครงการที่บรรลุในการพัฒนาพื้นที่พิเศษ ๕ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ปี ๒๕๕๒ - ๒๕๕๕ ตามมติ ครม. เมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๒ ประกอบด้วย

๒.๑) โครงการจัดตั้งตลาดน้ำยางสดระดับท้องถิ่น ให้ความช่วยเหลือเกษตรกรผู้เข้าร่วมโครงการโดยการสนับสนุนปัจจัยการผลิต ถ่ายทอดเทคโนโลยี และการติดตามให้คำแนะนำ เป้าหมาย ติดตามดูแลกลุ่มเดิมที่ดำเนินการตั้งแต่ปี ๒๕๕๑ เป้าหมายในปี ๒๕๕๙ ดูแลกลุ่มเดิมต่อเนื่อง ๒๕๒ กลุ่ม

๒.๒) โครงการปลูกยางพาราในพื้นที่ว่างเปล่าในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรยากจนให้มีรายได้จาก ๖๔,๐๐๐ บาทเพิ่มขึ้นเป็น ๑๒๐,๐๐๐ บาท/ปี รวมถึงให้เกษตรกรใช้ประโยชน์จากที่ดินว่างเปล่า พื้นฟูสิ่งแวดล้อม โดยให้ความช่วยเหลือเกษตรกรในการปลูกยางพารา ดำเนินการให้การสงเคราะห์ ๑,๓๗๗ หมู่บ้าน ในปี ๒๕๕๙ สวนดำเนินการ จำนวน ๔,๑๒๖ ราย เนื้อที่ ๒๔,๔๑๙.๘๐ ไร่ ผลการตรวจติดตาม จำนวน ๒,๘๕๔ ราย เนื้อที่ ๑๕,๔๘๙.๔๐ ไร่ (๖๙๖ หมู่บ้าน จบโครงการแล้ว)

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การวิจัยและพัฒนาเพื่อสนับสนุนประสิทธิภาพการผลิตและเพิ่มมูลค่าผลผลิต

การยางแห่งประเทศไทย เป็นหน่วยงานหลักในการค้นคว้าวิจัยและพัฒนายางพาราทุกสาขาอย่างครบวงจร ตั้งแต่งานวิจัยด้านการผลิตยาง งานวิจัยด้านเศรษฐกิจและการตลาดยาง งานวิจัยอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่ายางซึ่งรวมถึงการแปรรูปยาง การพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง และไม้ยางพารา ตลอดจนการให้บริการทดสอบยางแห่งเพื่อการส่งออก โดยประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับยางพาราทั้งในประเทศและองค์กรยางระหว่างประเทศ การค้นคว้าวิจัยและพัฒนายางได้ดำเนินการเพื่อสนับสนุนเกษตรกรและผู้เกี่ยวข้องกับภาคยางอย่างครบวงจร เพื่อให้ดำเนินการค้นคว้าวิจัยและพัฒนายาง บรรลุเป้าหมายในพันธกิจ บทบาทและวัตถุประสงค์ รวมทั้งกระบวนการและมาตรการต่างๆที่เกี่ยวข้อง สถาบันวิจัยยาง การยางแห่งประเทศไทย จึงจัดทำ “แผนงานวิจัยและพัฒนายางพารา เงินกองทุนพัฒนายาง มาตรา ๔๙ (๔)” ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๙ ต่อเนื่องและเพิ่มเติมจากปี ๒๕๕๘ ประกอบด้วย ๔ กิจกรรม รายละเอียดสรุป ดังนี้

กิจกรรมที่ ๑ การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพยางที่เป็นวัตถุดิบ

กลยุทธ์ การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพยางที่เป็นวัตถุดิบ การยางแห่งประเทศไทย จะมุ่งการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตที่ระดับสวนยาง ตั้งแต่การพัฒนาวัสดุปลูกยางที่มีคุณภาพและตามมาตรฐานทางวิชาการ การปรับปรุงพันธุ์ยาง การใส่ปุ๋ยในสวนยาง การกรีดยาง การใช้เทคโนโลยีชีวภาพช่วยในการวิจัยปรับปรุงพันธุ์ยาง การป้องกันและกำจัดโรคนยาง หรืออาการผิดปกติที่เกิดขึ้นกับต้นยาง การเพิ่มผลผลิตต่อหน่วยพื้นที่และส่งเสริมให้เกษตรกรพัฒนาคุณภาพยาง ผลักดันให้เกษตรกรได้นำเทคโนโลยีในด้านการเพิ่มผลผลิตยางและปรับปรุงคุณภาพที่มีมาตรฐานทางวิชาการไปใช้อย่างจริงจัง ได้แก่ การใส่ปุ๋ยอย่างถูกวิธี อัตราเหมาะสมกับความต้องการของต้นยาง รวมถึงการใส่ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ดิน เป็นต้น ประกอบด้วย ๑๔ กรอบงานวิจัย แม้ว่างานวิจัยเกี่ยวกับต้นยางพารามักจะใช้ระยะเวลาอันยาวนานจึงจะทราบผล เนื่องจากยางพาราเป็นพืชยืนต้นที่มีระยะเวลาปลูกก่อนให้ผลผลิตประมาณ ๗ ปี และให้ผลผลิตได้จนอายุประมาณ ๒๕ ปี จากผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ในปี ๒๕๕๙-๒๕๕๙ สถาบันวิจัยยางได้รวบรวมข้อมูลการวิจัยพันธุ์ยางมาจัดทำคำแนะนำพันธุ์ยางปี ๒๕๕๙ โดยมีการเปลี่ยนแปลงในพันธุ์ยางแนะนำชั้น ๒ ซึ่งเป็นพันธุ์ยางใหม่มีการเจริญเติบโตดีและให้ผลผลิตน้ำยางสูงกว่า พันธุ์ RRIM ๖๐๐ มากกว่าร้อยละ ๓๐ มากกว่า ๑๐ พันธุ์ เพื่อให้เกษตรกรหรือผู้ประกอบการได้มีโอกาสเลือกใช้พันธุ์ยางตามวัตถุประสงค์ต่อไป

การจัดการสวนยางอย่างเหมาะสมทั้งการเตรียมพื้นที่ การปลูกยาง การใส่ปุ๋ยบำรุงต้นยาง และการเก็บเกี่ยวผลผลิตยางอย่างเหมาะสมก็เป็นผลงานที่พร้อมจะแนะนำสู่เกษตรกร อย่างไรก็ตามจากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทำให้เกิดภาวะโรคครีออน โรคยางต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงสายพันธุ์ทำให้เกิดการระบาดของโรคนยางที่เปลี่ยนแปลงชนิดและความรุนแรง ตัวอย่างเช่นโรครากขาวที่ระบาดมาในพื้นที่ปลูกยางทางภาคใต้ สถาบันวิจัยยางได้มีผลงานวิจัยในการใช้สารเคมีชนิดต่างๆ ในการรักษาโรครากยางและจัดทำเป็นคำแนะนำสำหรับเกษตรกรต่อไป

การศึกษาคาร์บอนเครดิต และการทำฉลากน้ำเพื่อเตรียมรองรับสถานะโลกร้อนและการซื้อขายคาร์บอนในอนาคต เป็นประเด็นที่ทั่วโลกให้ความสนใจและร่วมกันลดปัญหาโรคร้อน สถาบันวิจัยยางได้ศึกษาการใช้คาร์บอนในสวนยาง และการจัดทำลายพิมพ์คาร์บอนโดยการศึกษาชีวมวลในสวนยางขนาดต่างๆ กัน

กิจกรรมที่ ๒ การวิจัยเศรษฐกิจและการตลาดยาง

๑. การวิจัยพัฒนาระบบตลาดยางในประเทศและต่างประเทศ

- ๑.๑ ได้รูปแบบตลาดกลางทางเลือกซื้อขายยางของเกษตรกรอย่างน้อย ๓ รูปแบบ
- ๑.๒ สร้างรูปแบบตลาดกลางยางก้อนถ้วย ที่มีระบบ ภายใต้กฎเกณฑ์การซื้อขายที่เป็นธรรมให้แก่เกษตรกรในพื้นที่ปลูกยางใหม่
 - ๑.๓ พัฒนาระบบฐานข้อมูลการค้าระหว่างไทยและคู่แข่งในตลาดจีน ซึ่งจะพัฒนาเป็นระบบสัญญาณเตือนภัยทางด้านราคายางในตลาดจีน เพื่อลดความเสี่ยงและสร้างเสถียรภาพให้กับการส่งออกยางจากไทยไปจีน
 - ๑.๔ ได้แนวทางบริหารงานคุณภาพ เพื่อให้สำนักงานตลาดกลางยางพารา ๒ แห่ง (สงขลา และนครศรีธรรมราช) ได้รับการรับรองระบบการบริหารคุณภาพ โดยอ้างอิงตามมาตรฐาน ISO ๙๐๐๑:๒๐๐๘
 - ๑.๕ สามารถเชื่อมโยงตลาดกลางยางพาราและตลาดยางอื่นเพิ่มขึ้นอย่างน้อย ๖ แห่ง ให้มีขั้นตอนการดำเนินงานและมาตรฐานคุณภาพยางเป็นหนึ่งเดียวกัน และเป็นแหล่งสารสนเทศข้อมูลข่าวสารด้านยาง
 - ๑.๖ พัฒนารูปแบบการดำเนินงานของตลาดซื้อขายยางส่งมอบจริง (Spot Market) เพื่อร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับระบบตลาดยางพารา คือ AFET และตลาดหลักทรัพย์ ในการผลักดันให้เกิดระบบการเชื่อมโยงตลาด Spot Market, ETF และ Future (AFET) ที่มีความสอดคล้องและเชื่อมโยงด้านราคาและคุณภาพยาง รวมทั้งสามารถเปิดให้ผู้ซื้อผู้ขายจากต่างประเทศเข้ามาทำการซื้อขายได้

๒. การวิจัยพฤติกรรมการผลิต การปรับตัว และแนวทางการลดต้นทุนการผลิตยาง

สนับสนุนให้เกษตรกรสามารถตัดสินใจวางแผนการผลิตยางพาราเพื่อให้สอดคล้องกับการตลาด โดยอาศัยข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุน ผลตอบแทน เพื่อวิเคราะห์จุดคุ้มทุนในการผลิตยางแต่ละรูปแบบเพื่อใช้เป็น แนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพด้านการผลิตและการตลาดให้สูงขึ้น เพื่อให้เกษตรกรเลือกผลิตยางพาราเพื่อจำหน่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่การเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกรชาวสวนยางพาราให้มีรายได้ที่มั่นคงและยั่งยืน เพื่อใช้ในการกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องได้อย่างชัดเจน เช่น (๑.) นโยบายจูงใจให้เกษตรกรโค่นปลูกแทนยางพารา เพื่อลดปริมาณอุปทานยางของประเทศให้เหมาะสม (๒.) นโยบายการช่วยเหลือและสนับสนุนเกษตรกร (๓.) นโยบายการกำหนดอัตราเงินสงเคราะห์ปลูกแทน (Cess) เป็นต้น

๓. การศึกษาวิจัยระบบโลจิสติกส์ภายในประเทศและต่างประเทศ

ได้รูปแบบระบบจัดการโลจิสติกส์ที่เหมาะสมให้เกษตรกร ผู้ประกอบการ ๓ รูปแบบ และได้แนวทางในการกำหนดนโยบายและแผนพัฒนาระบบโลจิสติกส์อย่างพาราตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ

กิจกรรมที่ ๓ การพัฒนาด้านอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบ และผลิตภัณฑ์ยาง

เพื่อพัฒนาการแปรรูปยางดิบของประเทศ ให้มีศักยภาพในเชิงพาณิชย์ เป็นที่ต้องการของตลาดและมีคุณภาพตรงตามมาตรฐานสากล และสนับสนุนให้มีการใช้ยางในประเทศเพิ่มมากขึ้น และมีสัดส่วนการใช้เป็นร้อยละ ๒๐ ของปริมาณการผลิตยางของประเทศ โดยมีเป้าหมาย ดังนี้

๑. ได้เทคโนโลยีการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางที่มีศักยภาพในเชิงพาณิชย์ และพร้อมถ่ายทอดเทคโนโลยีได้ไม่น้อยกว่า ๕ ชนิด

๒. ได้เทคโนโลยีกระบวนการคงรูปผลิตภัณฑ์ยางด้วยระบบไมโครเวฟซึ่งสามารถเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง

๓. ได้ต้นแบบโรงรมควันยางพาราแบบประหยัดพลังงานและรักษาสิ่งแวดล้อม

๔. สามารถพัฒนาเครื่องหาเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้งในน้ำยางสด แบบรวดเร็วและมีความแม่นยำในระดับที่สามารถใช้ในการซื้อขายน้ำยางสดได้ โดยร่วมมือกับสถาบันมาตรวิทยาในการให้การรับรองมาตรฐานเครื่องวัด อย่างน้อย ๑ วิธีการ

๕. ได้เทคโนโลยีการใช้ยางธรรมชาติฟอกไฮโดรพัฒนาการแปรรูปยางดิบ

๖. ได้ข้อมูลพื้นฐานและต้นทุนการผลิตยางแท่งเอสทีอาร์ชนิดพิเศษ (ความหนืดคงที่)

๗. ได้ข้อมูลประสิทธิภาพการห้ามล้อของรถยนต์และการสิ้นเปลืองถนนที่มีส่วนผสมของยางพาราระดับต่างๆ เพื่อนำมาใช้ประกอบการขยายผลการใช้ยางพาราผสมยางมะตอยราดถนนในระดับสากล

๘. พัฒนายางพาราในเชิงนวัตกรรมใหม่เพื่อใช้เป็นวัสดุดับในทางการแพทย์ อย่างน้อย ๓ ชนิด

๙. สามารถพัฒนาห้องปฏิบัติการยางของสถาบันยางให้ได้รับการรับรองตามมาตรฐานสากล (ISO/IEC ๑๗๐๒๕) และเป็นที่ยอมรับในระดับสากลทั้งในระดับภูมิภาคอาเซียนและระดับโลก เพื่อเป็นการรองรับ AEC ในปี ๒๐๑๕ โดยห้องปฏิบัติการยางของสถาบันวิจัยยางสามารถทดสอบและออกใบรับรองยางและผลิตภัณฑ์ยางได้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล

กิจกรรมที่ ๔ แสวงหาและร่วมงานวิจัยและพัฒนาจากองค์กรทั้งในและระหว่างประเทศ

จากการเข้าร่วมโครงการ “การแลกเปลี่ยนพันธุ์ยางระหว่างประเทศสมาชิก IRRDB” เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยลดระยะเวลาและขั้นตอนของการปรับปรุงพันธุ์ยาง ทั้งยังก่อให้เกิดความร่วมมือในการพัฒนาพันธุ์ยางระหว่างประเทศผู้ผลิตยาง พันธุ์ยางที่ใช้ในการแลกเปลี่ยนพันธุ์ ส่วนใหญ่เป็นพันธุ์ยางชั้น ๑-๓ ของแต่ละประเทศ การนำพันธุ์ยางที่ได้จากการแลกเปลี่ยนพันธุ์เข้าสู่กระบวนการเปรียบเทียบพันธุ์ยางชั้นปลาย เพื่อคัดเลือกพันธุ์ยางที่ให้ผลผลิตน้ำยางสูงสามารถปรับตัวได้ดีเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของประเทศ ไทย ในปี ๒๕๕๖ สถาบันวิจัยยาง ได้ตกลงร่วมมือกับประเทศสมาชิกของสภาวิจัยและพัฒนายางระหว่าง (International Rubber Research and Development Board, IRRDB) ในการแลกเปลี่ยนพันธุ์ยางดีเด่นที่

ผ่านการวิจัยและพัฒนาในแต่ละประเทศ โดยประเทศที่เข้าร่วมในการแลกเปลี่ยนพันธุ์ มีทั้งหมด ๑๒ ประเทศ ได้แก่ประเทศกัมพูชา โค้ตดิวัร์ ฝรั่งเศส (CIRAD) อินเดีย อินโดนีเซีย มาเลเซีย เมียนมาร์ ไนจีเรีย ฟิลิปปินส์ ไทย เวียดนาม และศรีลังกา มีพันธุ์ยางที่เข้าร่วมทั้งหมด ๔๙ พันธุ์ พันธุ์ยางที่ใช้ในการแลกเปลี่ยนพันธุ์ ส่วนใหญ่เป็นพันธุ์ยางชั้น ๑-๓ ของแต่ละประเทศ และจะนำเข้าสู่กระบวนการเปรียบเทียบพันธุ์ยางชั้นปลาย เพื่อคัดเลือกพันธุ์ยางที่ให้ผลผลิตน้ำยางสูงสามารถปรับตัวได้ดีเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของประเทศไทย ผลการดำเนินงานในปี ๒๕๕๙ ประเทศไทยได้ส่งออกยางพันธุ์ดีของไทย ๕ พันธุ์ไปยังต่างประเทศแล้ว ๕ ประเทศ และขณะเดียวกันก็ได้รับยางพันธุ์ดีจากประเทศสมาชิก ๕ ประเทศแล้ว ได้แก่ อินเดีย จีน ฝรั่งเศส เมียนมาร์ และศรีลังกา

นอกจากความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนพันธุ์แล้ว การยางแห่งประเทศไทย ยังได้สร้างความร่วมมือกับองค์กรอื่นภาครัฐและเอกชน ทั้งในและต่างประเทศด้านการวิจัยในสาขาต่างๆ ที่จะเกี่ยวข้องกับนักวิชาการของสถาบันวิจัยยางแล้ว ได้แก่การผลักดันการทำงานร่วมระหว่างสภายางระหว่างสามประเทศ (International Tripartite Rubber Council : ITRC) ซึ่งเป็นความร่วมมือไตรภาคียางพารา ๓ ประเทศ (ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย) กับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม รวมทั้งการผลักดันเพื่อจัดตั้งกองทุนรักษาเสถียรภาพและพุงราคาในช่วงราคายางตกต่ำให้มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพ โดยการประสานงานการรักษาเสถียรภาพราคายางร่วมกับบริษัทร่วมทุนยางระหว่างประเทศ (International Rubber Consortium Limited : IRCo) ร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐาน (International Organization for Standardization : ISO) เพื่อจัดตั้งมาตรฐานยางพาราให้เป็นประโยชน์ต่อไทยและประเทศผู้ปลูกยาง ร่วมมือกับกับสหภาพยุโรป (European Union : EU) และอเมริกาในนาม ของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Asian Economic Community : AEC) เพื่อเพิ่มอำนาจการต่อรอง สำหรับสมาคมประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ (Association of Natural Rubber Producing Countries : ANRPC) ของกลุ่มประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ ๑๑ ประเทศ จะต้องประสานกับกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนให้มากขึ้น นอกจากการใช้งบประมาณเพื่อการประชุม สัมมนาที่องค์กรระหว่างประเทศดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีความร่วมมือด้านงานวิจัยกับหน่วยงานอื่นตามกิจกรรมที่ ๔ ซึ่งเป็นงานต่อเนื่องจากปี ๒๕๕๘ จำนวน ๓ โครงการ/กิจกรรม คือ

๑. วิจัยและพัฒนาการผลิตยางร่วมกับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สถาบันการศึกษา, CIRAD, IRRDB และองค์กรของรัฐและเอกชน
๒. ความร่วมมือพัฒนาอุตสาหกรรมยางกับมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สวทช. และสถาบันการศึกษา
๓. แลกเปลี่ยนนักวิจัย และประสานความร่วมมือด้านยางระหว่างประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การเพิ่มประสิทธิภาพตลาดและโลจิสติกส์

๑. ผลผลิต : การจัดการตลาดยางพาราแบบครบวงจร

ผลผลิตการจัดการตลาดยางพาราแบบครบวงจร เพื่อพัฒนาธุรกิจของเกษตรกรชาวสวนยาง ให้สามารถขายผลผลิตได้ในราคาที่เป็นธรรม ให้ความรู้แก่พนักงานด้านการตลาด ในเรื่องมาตรฐาน และการคัดคุณภาพยาง ให้ความรู้เรื่องตลาดกับคณะกรรมการตลาด สกย. และบริการข้อมูลข่าวสาร ดำเนินการเปิดตลาดระดับท้องถิ่น จำนวน ๑๐๘ ตลาด ในปี ๒๕๕๙ มีเป้าหมายการซื้อขายผลผลิตยางพาราผ่านตลาด จำนวน ๙๑๕,๐๐๐ ตัน ผลการดำเนินงาน ๔๗๙,๕๙๗.๐๓ ตัน มูลค่า ๑๓,๕๑๓.๓๙ ล้านบาท และมีเป้าหมายบริการข้อมูลข่าวสารแก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจำนวน ๕,๕๐๐ ราย ผลการดำเนินการได้ ๕,๗๙๖ ราย

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเพิ่มประสิทธิภาพการหารายได้และจัดเก็บค่าธรรมเนียมขององค์กร

โครงการการบริหารจัดการสวนยาง กยท. อย่างมีประสิทธิภาพ วัตถุประสงค์ เพิ่มประสิทธิภาพการบริการและการดูแลรักษาสวนยางให้ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่สูงขึ้น เป้าหมาย ๒๑๐ กิโลกรัมต่อไร่ต่อปี ไร่ละ ๒ กิโลกรัมต่อครั้งกรีต วันกรีต ๑๐๗ วัน ผลการดำเนินงาน ๑๓๑.๙๗ กิโลกรัมต่อไร่ต่อปี ไร่ละ ๑.๘๒ กิโลกรัมต่อครั้งกรีต วันกรีต ๗๔ วัน

โครงการบริหารจัดการสวนปาล์ม กยท. อย่างมีประสิทธิภาพ วัตถุประสงค์ เพิ่มประสิทธิภาพการบริการและการดูแลรักษาสวนปาล์มให้ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่สูงขึ้น เป้าหมาย ๒.๕ ตันต่อไร่ ผลการดำเนินงาน ๑.๗๙ ตันต่อไร่

โครงการจำหน่ายวัสดุปลูก พันธุ์ยาง พันธุ์ปาล์มน้ำมัน วัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มวัสดุปลูกที่มีคุณภาพให้ผู้รับบริการสงเคราะห์ เป้าหมาย ๑.๔๗ ล้านกึ่ง ผลการดำเนินงาน ๐.๐๓๕ กึ่ง

โครงการการเพิ่มปริมาณผลผลิตด้านโรงงาน วัตถุประสงค์ เพื่อผลิตยางชนิดต่างๆ ให้ได้ เป้าหมาย ๖๒,๙๐๐ ตัน ผลการดำเนินงาน ๑๐,๗๑๑.๔๒ ตัน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ พัฒนาเกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

๑. ผลผลิต : ส่งเสริมการปลูกยางพันธุ์ดีและไม้ยืนต้นที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ

๑.๑) งานการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร เพื่อให้เกษตรกรและสถาบันเกษตรกร ได้รับความรู้ และมีทักษะในการประกอบอาชีพการปลูกสร้างสวนยาง สามารถเพิ่มมูลค่ายาง รวมถึงส่งเสริมให้เกษตรกรชาวสวนยางรวมตัวกันในรูปกลุ่มพัฒนาสวนสงเคราะห์ เพื่อปรับปรุงผลผลิตให้มีคุณภาพดีตามมาตรฐาน และสร้างอำนาจการต่อรองในด้านราคา เป็นการยกระดับรายได้ของเกษตรกรชาวสวนยางให้เพิ่มสูงขึ้น เป้าหมายดูแลกลุ่ม/สถาบันเกษตรกรต่อเนื่องจำนวน ๖,๐๐๐ กลุ่ม และเพิ่มสมาชิกใหม่ ๒๕,๐๐๐ ราย ผลการดำเนินการดูแลกลุ่ม/สถาบันเกษตรกรจำนวน ๖,๕๙๓ กลุ่ม และเพิ่มสมาชิกใหม่ได้ ๗๐๑ ราย

๑.๒) โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่เกษตรกรชาวสวนยาง เพื่อให้เกษตรกรชาวสวนยางสามารถดูแลรักษาสวนยาง ตั้งแต่เริ่มปลูก เก็บเกี่ยวผลผลิต แปรรูป จนกระทั่งโค่นต้นยาง เพื่อขอรับการสงเคราะห์ใหม่ เป้าหมาย ๖๑,๔๑๐ ราย ดำเนินการได้ ๒๐,๗๑๖ ราย คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๗๓ ของเป้าหมาย

๑.๓) โครงการหมู่บ้านเฉลิมพระเกียรติ ๕๐ พรรษามหาชริราชสงคราม (ดำเนินการต่อเนื่อง ๕๑ หมู่บ้าน) เพื่อพัฒนาหมู่บ้านไปสู่ความเข้มแข็งและยั่งยืน ในปี ๒๕๕๙ ให้หมู่บ้านมีกิจกรรมที่สร้างรายได้ให้กับสมาชิก เป้าหมาย ๑๐๒ กิจกรรม ดำเนินการได้ ๑๗๘ กิจกรรม

ผลผลิต : ส่งเสริมการปลูกยางพันธุ์ดีและไม่ยืนต้นที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ

๑.๔) โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เพื่อถ่ายทอดความรู้พื้นฐานและทักษะในกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง การบริหารจัดการโรงงานเพื่อเพิ่มมูลค่าผลผลิตและพัฒนาอุตสาหกรรมยาง เป้าหมาย เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ ๓๖๐ ราย (ผลอยู่ระหว่างดำเนินการ)

๑.๕) โครงการจัดการศูนย์เรียนรู้ วัตถุประสงค์ เพื่อถ่ายทอดความรู้สู่เกษตรกรและเป็นแหล่งเรียนรู้ให้กับเกษตรกรชาวสวนยาง และผู้สนใจ ศูนย์เรียนรู้ยางพารา ๔ แห่ง (กระบี่ พัทลุง ขอนแก่น นครพนม) ดำเนินการต่อเนื่อง เป้าหมาย ๑,๙๑๕ ราย โดยแบ่งเป็นแผนการดำเนินการด้านการถ่ายทอดเทคโนโลยี จำนวน ๗๘๐ ราย ดำเนินการได้ ๓๒๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๑๕ ของแผนงาน และแผนพัฒนาศูนย์เรียนรู้ให้มีผู้มาใช้บริการเป็นแหล่งเรียนรู้ปีละ ๙๐๐ รายต่อปี มีผู้มาใช้บริการ ๖๗๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗๔.๗๗ ของแผนงาน

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการองค์กร

๑.๑) การบริหารจัดการองค์กร ในปีงบประมาณ ๒๕๕๙ ระหว่าง ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึง ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ไม่สามารถดำเนินการสรรหาบุคลากรบรรจุลงในตำแหน่งได้ เนื่องจาก กยท. อยู่ระหว่างการจัดทำโครงสร้าง กยท. และกรอบอัตรากำลังเพื่อรองรับการดำเนินงานของ กยท. ซึ่งขณะนี้เพิ่งดำเนินการแล้วเสร็จและอยู่ในระหว่างการบรรจุพนักงานลงโครงสร้างองค์กร และกรอบอัตรากำลังของ กยท.

๑.๒) การพัฒนาบุคลากร การพัฒนาบุคลากรเพื่อเพิ่มทักษะและความสามารถในการปฏิบัติงานโดยการอบรมสัมมนาดูงาน เฉลี่ยเป็นจำนวน ๒๓ ชั่วโมง/คน/ปี ลดลงจากปี ๒๕๕๘ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ๒๕ ชั่วโมง/คน/ปี

๑.๓) การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการปฏิบัติงาน และการให้บริการแก่เกษตรกร และบุคคลทั่วไป รวมทั้งบุคลากรของ กยท. มีการพัฒนาระบบและติดตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่างๆ พร้อมทั้งระบบสื่อสารข้อมูล ระบบฐานข้อมูล เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานให้สำเร็จ ล่วงตามวัตถุประสงค์ขององค์กร โดยมีระบบเครือข่ายวงจรรสื่อสาร คือ (๑.) บริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง จำนวน ๑ วงจร โดยมีความเร็วภายในประเทศ ๓๐๐ Mbps. ระหว่างประเทศ ๔๐ Mbps. (๒.) บริการบอร์ดแบนด์อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ซึ่งให้บริการอินเทอร์เน็ตแก่บุคลากรในสำนักงานส่วนกลาง และผู้ที่มาติดต่อสำนักงานที่ต้องการใช้อินเทอร์เน็ต พร้อมทั้งการติดต่อสื่อสารในหน่วยงานภูมิภาคทั้งหมด นอกจากบริการสื่อสารข้อมูลดังกล่าว กยท. ยังมีการบริการระบบเครือข่ายสื่อสารแบบเทคโนโลยี MPLS (Multi - Protocol Label Switching) สำหรับส่วนงานที่ไม่สามารถใช้บริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงได้ ซึ่งในปัจจุบันการเชื่อมโยงเครือข่ายของแต่ละส่วนงานเป็นระบบ LAN และแต่ละส่วนงานรวมเป็น WAN โดยเชื่อมโยงกับระบบคอมพิวเตอร์หลักที่ส่วนกลาง ส่วนการเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานภายนอก กยท. มีการเชื่อมโยงข้อมูล แลกเปลี่ยนข้อมูล โดยการเชื่อมโยงผ่านเครือข่ายโครงการ GIN สำหรับระบบการรับชำระค่าธรรมเนียมทางอิเล็กทรอนิกส์

ส่วนการพัฒนาระบบสารสนเทศ เพื่อให้บริการแก่เกษตรกรชาวสวนยางจำนวน ๘ ระบบ ระบบสารสนเทศที่สนับสนุนการทำงานของบุคลากรหลังบ้าน (Back office) จำนวน ๑๖ ระบบ รวมทั้งระบบการเชื่อมโยงอิเล็กทรอนิกส์ ระบบการชำระค่าธรรมเนียมทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีการเชื่อมโยงข้อมูลกับหน่วยงานภายนอก พร้อมทั้งการบำรุงรักษาระบบคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ต่างๆ ระบบสื่อสาร ระบบฐานข้อมูล และระบบงานสารสนเทศต่างๆให้สามารถใช้งานได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ กยท. ได้พัฒนาและติดตั้งระบบสำรองข้อมูลและกู้คืนจากอุบัติเหตุ ๑ ระบบ เพื่อให้ระบบงานต่างๆ ของ กยท. สามารถใช้งานได้ กรณีที่มีเหตุการณ์เกิดอุบัติเหตุกับศูนย์คอมพิวเตอร์หลักจนไม่สามารถใช้งานได้ และจากการควมรอมองคร้กระระหว่าง ๓ หน่วยงาน เป็น กยท. ได้มีการแต่งตั้งคณะทำงานจัดทำแผนการบูรณาการเพื่อการหลอมรวมเป็นหนึ่ง (ระบบสารสนเทศ) เพื่อเป็นการบริหารทรัพยากรด้านระบบสารสนเทศให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสนับสนุนนโยบายแห่งรัฐ

โครงการแก้ไขปัญหายางพาราภายใต้แนวทางการพัฒนายางพาราทั้งระบบ ได้รับอนุมัติตามมติคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) และมติคณะรัฐมนตรี (ครม.) ในส่วนที่การยางแห่งประเทศไทยเกี่ยวข้อง ดังนี้

๑.โครงการควบคุมปริมาณการผลิต เป้าหมายเพื่อลดปริมาณการผลิตยางด้วยการลดพื้นที่ปลูกยางปีละ ๔๐๐,๐๐๐ ไร่ โดยให้ปลูกยางแทนยา ๓๐๐,๐๐๐ ไร่ ปลูกพืชชนิดที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ ๑๐๐,๐๐๐ ไร่ ระยะเวลา ๗ ปี ทำให้สามารถลดพื้นที่ปลูกยางชั่วคราว และลดปริมาณยางเข้าสู่ตลาดได้ ๕๓๓,๔๐๐ ตัน ภายในระยะ ๗ ปี และสามารถลดพื้นที่ปลูกยางถาวรได้ ๗๐๐,๐๐๐ ไร่ และลดปริมาณยางเข้าสู่ตลาดได้ ๑๗๗,๘๐๐ ตัน

๒.โครงการส่งเสริมการใช้ยางในหน่วยงานภาครัฐ เพื่อช่วยแก้ปัญหาราคายางได้ในระยะยาว โดยมีหน่วยงานของภาครัฐ ๙ หน่วยงาน ได้แก่ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงกลาโหม กระทรวงคมนาคม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงมหาดไทย และกรุงเทพมหานคร ต้องการใช้งาย ๔,๘๔๒.๔๗ ตัน แบ่งออกเป็นน้ำยางข้น ๓,๙๗๑ ตัน และยางแห้ง ๘๗.๑๗ ตัน

๓.โครงการสร้างความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรชาวสวนยาง เพื่อสร้างความเข้มแข็งและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของเกษตรกรชาวสวนยาง และเพื่อช่วยเหลือค่าครองชีพคนกรีดยาง ครั้วเรือนละไม่เกิน ๑๕ ไร่ เป้าหมาย ๘๐๘,๖๑๔ ครั้วเรือน (ไร่ละ ๑,๕๐๐ บาท : เกษตรกรเจ้าของสวนยาง /ผู้เช่า ๙๐๐ บาท /ไร่ คนกรีดยาง ๖๐๐ บาท/ไร่)

๔.โครงการชดเชยรายได้แก่เกษตรกรชาวสวนยาง เพื่อจ่ายชดเชยรายได้ให้แก่เกษตรกรซึ่งมีพื้นที่สวนยางเปิดกรีดยางตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีเอกสารสิทธิ์ ในอัตราไร่ละ ๑,๐๐๐ บาท ครั้วเรือนละไม่เกิน ๑๕ ไร่ เป้าหมาย ๘๕๐,๐๐๐ ครั้วเรือน กยท.ทำหน้าที่เป็นคู่ประสาน กับกรมส่งเสริมการเกษตร ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์

๕.โครงการผลิตเพื่อเสริมรายได้ในสวนยางตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีต่างให้แก่เกษตรกรชาวสวนยาง ในการประกอบอาชีพเสริมเพิ่มรายได้ นอกเหนือจากการประกอบอาชีพการทำสวนยาง และเป็นแนวทางหนึ่งที่จะบรรเทาความเดือดร้อนของเกษตรกรในขณะที่ยังรอเวลาการเก็บเกี่ยวผลผลิตจากการทำสวนยาง เป้าหมาย ปีละ ๑๖๐,๐๐๐ ไร่ ดำเนินการได้ตามเป้าหมาย

๖.โครงการสร้างมูลค่าผลิตภัณฑ์กันชนรักษาเสถียรภาพราคายาง เพื่อรักษาเสถียรภาพราคายางในระดับที่เหมาะสม และรวบรวมจัดการตลาดให้กับสถาบันเกษตรกร ได้ดำเนินการประมูลยาง จำนวน ๑๔๘,๗๙๙.๔๕ ตัน มูลค่า ๘,๘๘๙.๒๙ ล้านบาท ปริมาณยางใน สต็อก ๑๔๒,๗๒๓.๖๙ ตัน ส่งมอบให้ บริษัท CHINA HANAN RUBBER INDUSTRY GROUP ๕,๓๖๐ ตัน (ข้อมูล ๑๓ พย.๕๗ - ๒๘ พค.๕๙)

๗.โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยี เพื่ออบรมเกษตรกรชาวสวนยาง หลักสูตรต่างๆที่สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การลดต้นทุน การเพิ่มรายได้ เป้าหมาย ๘๐,๐๐๐ ราย ผลการดำเนินงาน ๘๑,๑๓๖ ราย

๘. โครงการสัญญาซื้อขายผลิตภัณฑ์ยาง ฝ้ายไทย การยางแห่งประเทศไทย กับคู่ค้าฝ่ายจีน SINOCEM GROUP เป้าหมาย ๒๐๐,๐๐๐ ตัน ผลการดำเนินงาน รับซื้อ ๑๗,๒๑๒.๘ ตัน มูลค่า ๗๔๑.๒๘๒ ล้านบาท ส่งมอบ ๑๖,๘๐๙.๖๐ ตัน มูลค่า ๒๘๔.๗๕๖ ล้านบาท (ข้อมูล ๒๒ มิถุนายน ๕๙)

๙. โครงการพัฒนาตลาดตามแผนแม่บทปรับโครงสร้างระบบตลาดยางพารา กยท.จัดทำแผนแม่บทปรับโครงสร้างระบบตลาดยางพารา ออกเป็น ๓ ระยะ คือ ๑) พัฒนาระบบการซื้อขายอิเล็กทรอนิกส์ แบบส่งมอบจริงของ สำนักงานตลาดยางนครศรีธรรมราช ๒) พัฒนาและขยายระบบรับซื้อขายอิเล็กทรอนิกส์ ไปยังสำนักตลาดยางสงขลา สุราษฎร์ธานี รวมถึงชอมโกดิง ทั้ง ๒ แห่ง ให้สามารถใช้งานได้ ๓) ยกกระดับตลาด ๑๐๘ ตลาด ที่มีศักยภาพให้เป็นตลาดกลาง ๑๑ แห่ง ผลการดำเนินงาน อยู่ระหว่างการดำเนินงานในระยะแรก ขณะเดียวกัน ได้ร่วมมือกับ ITRC พัฒนาตลาด Regional Rubber Market (RRM) ร่วมกันระหว่างไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ซึ่งอยู่ระหว่างการดำเนินงานและทำข้อตกลง

๑๐. โครงการจัดตั้งสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรม ปฏิบัติงานด้านวิจัยและพัฒนายางดิบ ผลิตภัณฑ์ยาง พร้อมร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ในการจัดทำมาตรฐานผลิตภัณฑ์ เพื่อสนับสนุนให้เกิดการสร้างผลิตภัณฑ์ยางที่ได้มาตรฐาน สอดคล้องกับการผลักดันการส่งเสริมการใช้ยางภาครัฐ เช่น การทำมาตรฐานหมอน และที่นอนยางพารา สนามฟุตบอล และยางปูพื้น ร่วมกับ สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม (สมอ.)

๑๑. โครงการสนับสนุนสินเชื่อเกษตรกรชาวสวนยางรายย่อยเพื่อประกอบอาชีพเสริม เพื่อสนับสนุนสินเชื่อให้เกษตรกรชาวสวนยางรายย่อยประกอบอาชีพเสริมด้านการเกษตร เป้าหมาย ๑๐๐,๐๐๐ ครัวเรือน ผลการดำเนินงาน ชกส.จ่ายสินเชื่อให้เกษตรกร ๑๑๖,๕๒๖ ครัวเรือน ซึ่งการยางแห่งประเทศไทย ได้ถ่ายทอดความสู่เกษตรกรตามแผนการผลิตที่เกษตรกรต้องการ

๑๒. โครงการสนับสนุนสินเชื่อผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ยาง เป้าหมายให้ผู้ประกอบการกู้ภายในกรอบวงเงิน ๑๕,๐๐๐ ล้านบาท กับธนาคารออมสิน ดอกเบี้ยร้อยละ ๕ ต่อปี (ผู้ประกอบการรับภาระดอกเบี้ยร้อยละ ๒ รัฐบาลชดเชย ร้อยละ ๓ ตลอดอายุโครงการ) มีผู้เข้าร่วมโครงการ ๑๕ ราย วงเงิน ๙,๒๓๘.๒๓ ล้านบาท อยู่ระหว่างทำสัญญา ๑ ราย ทำสัญญาแล้ว ๓ ราย และอยู่ระหว่างการพิจารณา ๑๑ ราย

๑๓. โครงการบริหารจัดการสต็อกยางของรัฐ ดำเนินการตามมติที่คณะกรรมการบริหารกิจการองค์การสวนยางมีมติไว้แล้ว ทั้งนี้ให้ใช้วิธีการติดต่อกับผู้สนใจซื้อโดยตรง โดยขอให้ดำเนินการอย่างเร่งด่วนและไม่ให้เกิดผลกระทบต่อราคาภายในประเทศ โดยใช้หลักเกณฑ์บริหารสต็อกของรัฐ

บทที่ ๒

บทบาทของ กยท. ในการสนับสนุน(ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

(พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔)

(ร่าง) แผนพัฒนาการเกษตรในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

(พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔)

และแนวนโยบายรัฐบาล

๒.๑ สารสำคัญของ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒

(พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔)

๒.๑.๑ กรอบหลักการของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

หลักการพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔) จะมุ่งบรรลุเป้าหมายในระยะ ๕ ปีที่ มุ่งการเตรียมความพร้อมเป็นประเทศพัฒนา มีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เพื่อจะสามารถต่อยอดในระยะต่อไปเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาระยะยาวตามยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี โดยมีหลักการสำคัญของแผนฯ คือ ยึด ๑) “หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ๒) ยึด “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” ๓) ยึด “วิสัยทัศน์ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี” ๔) ยึด “เป้าหมายอนาคตประเทศไทยปี ๒๕๗๙” ๕) ยึด “หลักการนำไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างจริงจังใน ๕ ปีที่ต่อยอดไปสู่ ผลสัมฤทธิ์ที่เป็นเป้าหมายระยะยาว” เป้าหมายการพัฒนาในมิติหลัก (๑) คนไทยที่มีคุณลักษณะ เป็นคนไทยที่สมบูรณ์ (๒) การลด ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้และความยากจน (๓) ระบบเศรษฐกิจมีความเข้มแข็งและ แข่งขันได้ (๔) ทูทางธรรมชาติและคุณภาพสิ่งแวดล้อม สามารถสนับสนุนการเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีความมั่นคงอาหาร พลังงาน และน้ำ (๕) มีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย สังคมปลอดภัย สามัคคี สร้างภาพลักษณ์ดี และเพิ่มความเชื่อมั่นของนานาชาติต่อประเทศไทย (๖) มีระบบบริหารจัดการภาครัฐที่มีประสิทธิภาพ ทันสมัย โปร่งใส ตรวจสอบได้ กระจายอำนาจและมีส่วนร่วมจาก ดังนั้น การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายรวมของการพัฒนาได้ ดังนี้

๑. วัตถุประสงค์

๑.๑ เพื่อวางรากฐานให้คนไทยเป็นคนที่ สมบูรณ์มีคุณธรรมจริยธรรม มีระเบียบวินัย ค่านิยมที่ดี มีจิตสาธารณะ และมีความสุข โดยมีสุขภาพและสุขภาพที่ดี ครอบครัวอบอุ่น ตลอดจนเป็น คนเก่งที่มีทักษะความรู้ความสามารถและพัฒนาตนเองได้ต่อเนื่องตลอดชีวิต

๑.๒ เพื่อให้คนไทยมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม ได้รับความเป็นธรรมในการเข้าถึง ทรัพยากรและบริการทางสังคมที่มีคุณภาพ ผู้ด้อยโอกาสได้รับการพัฒนาศักยภาพ รวมทั้งชุมชนมีความเข้มแข็งพึ่งพาตนเองได้

๑.๓ เพื่อให้เศรษฐกิจเข้มแข็ง แข่งขันได้ มีเสถียรภาพ และมีความยั่งยืน สร้างความเข้มแข็งของ ฐานการผลิตและบริการเดิมและขยายฐานใหม่โดยการใช้นวัตกรรมที่เข้มข้นมากขึ้น สร้างความเข้มแข็งของ เศรษฐกิจฐานรากและสร้างความมั่นคงทางพลังงาน อาหาร และน้ำ

๑.๔ เพื่อรักษาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้สามารถสนับสนุน การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการมีคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน

๑.๕ เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินมีประสิทธิภาพ โปร่งใส ทันทสมัย และมีการทำงาน เชิงบูรณาการของภาคีการพัฒนา

๑.๖ เพื่อให้มีการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค โดยการพัฒนาระดับภาคและเมืองเพื่อรองรับ การ พัฒนาระดับฐานการผลิตและบริการเดิมและขยายฐานการผลิตและบริการใหม่

๑.๗ เพื่อผลักดันให้ประเทศไทยมีความเชื่อมโยง (Connectivity) กับประเทศต่างๆ ทั้งใน ระดับ อนุภูมิภาค ภูมิภาค และนานาชาติได้อย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ รวมทั้งให้ประเทศไทยมีบทบาท และ สร้างสรรค์ในด้านการค้า การบริการ และการลงทุนภายใต้กรอบความร่วมมือต่าง ๆ ทั้งในระดับอนุ ภูมิภาค ภูมิภาค และโลก

๒. เป้าหมายรวม เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว ได้กำหนดเป้าหมายร่วมการพัฒนา ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ประกอบด้วย

๒.๑ คนไทยมีคุณลักษณะเป็นคนไทยที่สมบูรณ์มีวินัย มีทัศนคติและพฤติกรรมตาม บรรทัดฐาน ที่ดีของสังคม มีความเป็นพลเมืองตื่นรู้ มีความสามารถในการปรับตัวได้อย่างรู้เท่าทันสถานการณ์ มีความ รับผิดชอบและทำประโยชน์ต่อส่วนรวม มีสุขภาพกายและใจที่ดีมีความเจริญงอกงามทางจิตวิญญาณ มีวิถี ชีวิตที่พอเพียง และมีความเป็นไทย

๒.๒ ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้และความยากจนลดลง เศรษฐกิจฐานรากมีความ เข้มแข็ง ประชาชนทุกคนมีโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากร การประกอบอาชีพ และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพ อย่างทั่วถึง และเป็นธรรม กลุ่มที่มีรายได้ต่ำสุดร้อยละ ๔๐ มีรายได้เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๑๕

๒.๓ ระบบเศรษฐกิจมีความเข้มแข็งและแข่งขันได้โครงสร้างเศรษฐกิจปรับสู่เศรษฐกิจฐาน บริการและดิจิทัล มีผู้ประกอบการรุ่นใหม่และเป็นสังคมผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาด เล็กที่เข้มแข็งสามารถใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างสรรค์คุณค่าสินค้าและบริการ มีระบบการ ผลิตและให้บริการจากฐานรายได้เดิมที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น และมีการลงทุนในการผลิตและบริการฐานความรู้ ชั้นสูงใหม่ๆ ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชน รวมทั้งกระจายฐานการผลิตและการให้บริการสู่ภูมิภาคเพื่อ ลดความเหลื่อมล้ำโดยเศรษฐกิจไทยมีเสถียรภาพและมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ ต่อปี และมีปัจจัย สนับสนุน อาทิ ระบบโลจิสติกส์ พลังงาน และการลงทุนวิจัยและพัฒนา ที่เอื้อต่อการขยายตัวของภาคการผลิต และบริการ

๒.๔ ทุนทางธรรมชาติและคุณภาพสิ่งแวดล้อมสามารถสนับสนุนการเติบโตที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อม มีความมั่นคงทางอาหาร พลังงาน และน้ำ โดยเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ให้ได้ร้อยละ ๔๐ ของพื้นที่ ประเทศ เพื่อรักษาความสมดุลของระบบนิเวศ ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคพลังงานและขนส่งไม่น้อย กว่าร้อยละ ๗ ภายในปี ๒๕๖๓ เทียบกับการปล่อยในกรณีปกติ มีปริมาณหรือสัดส่วนของขยะมูลฝอยที่ได้รับ การจัดการ อย่างถูกหลักสุขาภิบาลเพิ่มขึ้น และรักษาคุณภาพน้ำและคุณภาพอากาศในพื้นที่วิกฤตให้อยู่ใน เกณฑ์ มาตรฐาน

๒.๕ มีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย สังคมปลอดภัย สามัคคี สร้างภาพลักษณ์ดี และเพิ่ม ความเชื่อมั่นของนานาชาติต่อประเทศไทย ความขัดแย้งทางอุดมการณ์และความคิดในสังคมลดลง ปัญหา อาชญากรรมลดลง ปริมาณความสูญเสียจากภัยโจรสลัดและการลักลอบขนส่งสินค้าและค่านุญษ์ลดลง มี ความพร้อมที่ปกป้องประชาชนจากการก่อการร้ายและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ประเทศไทยมีส่วนร่วมในการ กำหนดบรรทัดฐานระหว่างประเทศ เกิดความเชื่อมโยงการขนส่ง โลจิสติกส์ ห่วงโซ่มูลค่า เป็นหุ้นส่วนการ พัฒนาที่สำคัญในอนุภูมิภาค ภูมิภาค และโลก และอัตราการเติบโตของมูลค่าการลงทุนและการส่งออกของ ไทยในอนุภูมิภาค ภูมิภาค และอาเซียนสูงขึ้น

๒.๖ มีระบบบริหารจัดการภาครัฐที่มีประสิทธิภาพ ทันสมัย โปร่งใส ตรวจสอบได้ กระจาย อำนาจและมีส่วนร่วมจากประชาชน บทบาทภาครัฐในการให้บริการซึ่งภาคเอกชนดำเนินการแทนได้ ดีกว่า ลดลง เพิ่มการใช้ระบบดิจิทัลในการให้บริการ ปัญหาคอร์รัปชันลดลง และการบริหารจัดการขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระมากขึ้น โดยอันดับประสิทธิภาพภาครัฐที่จัดทำโดยสถาบันการศึกษานานาชาติ และ อันดับความยากง่ายในการประกอบธุรกิจในประเทศดีขึ้น การใช้จ่ายภาครัฐและระบบงบประมาณมี ประสิทธิภาพสูง ฐานภาษีกว้างขึ้น และดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชันดีขึ้น รวมถึงมีบุคลากรภาครัฐที่มีความรู้ ความสามารถและปรับตัวได้ทันกับยุคดิจิทัลเพิ่มขึ้น

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ ประกอบด้วย ๑๐ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์

๑. วัตถุประสงค์

- ๑.๑ เพื่อปรับเปลี่ยนให้คนไทยมีค่านิยมตามบรรทัดฐานที่ดีทางสังคม
- ๑.๒ เพื่อเตรียมคนไทยให้มีความพร้อมในการดำรงชีวิตสำหรับโลกศตวรรษที่ ๒๑
- ๑.๓ เพื่อส่งเสริมให้คนไทยมีสุขภาวะที่ดีตลอดช่วงชีวิต
- ๑.๔ เพื่อเสริมสร้างสถาบันทางสังคมให้มีความเข้มแข็งเอื้อต่อการพัฒนาคนและประเทศ

๒. เป้าหมายและตัวชี้วัด

๒.๑ เป้าหมายการพัฒนา

- ๒.๑.๑ คนไทยส่วนใหญ่มีทัศนคติและพฤติกรรมตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคมเพิ่มขึ้น
- ๒.๑.๒ คนในสังคมไทยทุกช่วงวัยมีทักษะ ความรู้ และความสามารถเพิ่มขึ้น
- ๒.๑.๓ คนไทยได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพสูงตามมาตรฐานสากล และสามารถ เรียนรู้ด้วย ตนเองอย่างต่อเนื่อง
- ๒.๑.๔ คนไทยมีสุขภาวะที่ดีขึ้น
- ๒.๑.๕ สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งและมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันทางศาสนา ชุมชน สื่อมวลชน และภาคเอกชน

๒.๒ ตัวชี้วัด

เป้าหมายที่ ๑ คนไทยส่วนใหญ่มีทัศนคติและพฤติกรรมตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม

ตัวชี้วัด ๑.๑ ประชากรอายุ ๑๓ ปีขึ้นไป มีกิจกรรมการปฏิบัติตนที่สะท้อนการมีคุณธรรม จริยธรรมเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๑.๒ คดีอาญามีสัดส่วนลดลง

เป้าหมายที่ ๒ คนในสังคมไทยทุกช่วงวัยมีทักษะ ความรู้ และความสามารถเพิ่มขึ้น

๒.๑ เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการเต็มตามศักยภาพ

ตัวชี้วัด ๑ เด็กมีพัฒนาการสมวัยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๙๐

๒.๒ เด็กวัยเรียนและวัยรุ่นมีสติปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๒ คะแนน IQ เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

ตัวชี้วัด ๓ เด็กร้อยละ ๗๐ มีคะแนน EQ ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

๒.๓ วัยแรงงานมีความรู้และทักษะเป็นไปตามความต้องการของตลาดงาน และมีทักษะทาง การเงินเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ

ตัวชี้วัด ๔ ผู้เรียนในระบบทวิภาคีเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๓๐ ต่อปี

ตัวชี้วัด ๕ ผู้ผ่านการทดสอบมาตรฐานอาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๖ การออมส่วนบุคคลต่อรายได้พึงจ่ายใช้สอยเพิ่มขึ้น

๒.๔ ผู้สูงอายุวัยต้นมีงานทำและรายได้ที่เหมาะสมกับศักยภาพของผู้สูงอายุ

ตัวชี้วัด ๗ การมีงานทำของผู้สูงอายุ (อายุ ๖๐ - ๖๙ ปี) เพิ่มขึ้น

เป้าหมายที่ ๓ คนไทยมีการศึกษาที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล และมีความสามารถ เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

ตัวชี้วัด ๓.๑ ผลคะแนนสอบ PISA ในแต่ละวิชาไม่ต่ำกว่า ๕๐๐

ตัวชี้วัด ๓.๒ การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการอ่านหาความรู้เพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๓.๓ การอ่านของคนไทยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๘๕

ตัวชี้วัด ๓.๔ แรงงานที่ขอเทียบโอนประสบการณ์และความรู้เพื่อขอรับวุฒิปวช. และ ปวส. เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๒๐ ต่อปี

เป้าหมายที่ ๔ คนไทยมีสุขภาวะที่ดีขึ้น

ตัวชี้วัด ๔.๑ ประชากรอายุ ๑๕ - ๗๙ ปีมีภาวะน้ำหนักเกินลดลง

ตัวชี้วัด ๔.๒ การตายจากอุบัติเหตุทางถนนต่ำกว่า ๑๘ คน ต่อประชากรแสนคน

ตัวชี้วัด ๔.๓ ความผิดปกติทางอารมณ์ของต่อประชากรลดลง

ตัวชี้วัด ๔.๔ การคลอดในผู้หญิงกลุ่มอายุ ๑๕ - ๑๙ ปี ลดลง

ตัวชี้วัด ๔.๕ รายงานรวมด้านสุขภาพภาครัฐไม่เกินร้อยละ ๒๐ ของรายจ่ายภาครัฐ

ตัวชี้วัด ๔.๖ ผู้สูงอายุที่อาศัยในบ้านที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเป็นร้อยละ ๒๐

เป้าหมายที่ ๕ สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งและมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ เพิ่มขึ้นโดยเฉพาะสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันทางศาสนา ชุมชน สื่อมวลชน และ ภาคเอกชน

ตัวชี้วัด ๕.๑ ดัชนีครอบครัวอบอุ่นอยู่ในระดับดีขึ้น

ตัวชี้วัด ๕.๒ ประชากรอายุ ๑๓ ปีขึ้นไป มีการปฏิบัติตามหลักคำสอนทางศาสนาเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๕.๓ ธุรกิจที่เป็นวิสาหกิจเพื่อสังคมเพิ่มขึ้น

๓. แนวทางการพัฒนา

๓.๑ ปรับเปลี่ยนค่านิยมคนไทยให้มีคุณธรรม จริยธรรม มีวินัย จิตสาธารณะ และพฤติกรรมที่พึงประสงค์

๓.๒ พัฒนาศักยภาพคนให้มีทักษะความรู้และความสามารถในการดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า

๓.๓ ยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

๓.๔ ลดปัจจัยเสี่ยงด้านสุขภาพและให้ทุกภาคส่วนคำนึงผลกระทบต่อสุขภาพ

๓.๕ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการและลดค่าใช้จ่ายในระบบสุขภาพภาครัฐ

๓.๖ พัฒนาระบบการดูแล และสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับสังคมสูงวัย

๓.๗ ผลักดันให้สถาบันทางสังคมมีส่วนร่วมพัฒนาประเทศอย่างเข้มแข็ง

๔. แผนงานโครงการสำคัญ

๔.๑ แผนงานการลงทุนพัฒนาเพิ่มศักยภาพเด็กปฐมวัย

๔.๒ แผนงานการสร้างความสุขและความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัว

๔.๓ แผนงานการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพอย่างเป็นองค์รวม

๔.๔ แผนงานการยกระดับศูนย์ฝึกอบรมแรงงานเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต

๔.๕ แผนรองรับ

๔.๕.๑ ร่างแผนยุทธศาสตร์ชาติด้านเด็กปฐมวัย (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

๔.๕.๒ ยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนของประเทศในช่วงการปฏิรูปการศึกษาใน ทศวรรษที่สอง (พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๖๑)

๔.๕.๓ ร่างแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๔)

๔.๕.๔ แผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๕ – ๒๕๖๔) ๔.๕.๕ แผนยุทธศาสตร์สุขภาพวิถีชีวิตไทย (พ.ศ. ๒๕๕๔ – ๒๕๖๓)

๔.๕.๖ ร่างนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาสถาบันครอบครัว (พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๔)

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

๑. วัตถุประสงค์

- ๑.๑ เพื่อขยายโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมให้แก่กลุ่มประชากรร้อยละ ๔๐ ที่มีรายได้ต่ำสุด
- ๑.๒ เพื่อให้คนไทยทุกคนเข้าถึงบริการทางสังคมที่มีคุณภาพได้อย่างทั่วถึง
- ๑.๓ เพื่อสร้างความเข้มแข็ง

๒. เป้าหมายและตัวชี้วัด

เป้าหมายที่ ๑ ลดปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของกลุ่มคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม ที่แตกต่างกัน และแก้ไขปัญหาค่าความยากจน

ตัวชี้วัด ๑.๑ รายได้เฉลี่ยต่อหัวของกลุ่มประชากรร้อยละ ๔๐ ที่มีรายได้ต่ำสุด เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี

ตัวชี้วัด ๑.๒ ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงเหลือ ๐.๔๑ เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

ตัวชี้วัด ๑.๓ การถือครองสินทรัพย์ทางการเงินของกลุ่มประชากรร้อยละ ๔๐ ที่มีรายได้ต่ำสุดเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๑.๔ สัดส่วนประชากรที่อยู่ใต้เส้นความยากจนลดลงเหลือร้อยละ ๖.๕ ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ

ตัวชี้วัด ๑.๕ สัดส่วนหนี้สินต่อรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนของกลุ่มครัวเรือนที่ยากจนที่สุดลดลง

เป้าหมายที่ ๒ เพิ่มโอกาสการเข้าถึงบริการพื้นฐานทางสังคมของภาครัฐ

ตัวชี้วัด ๒.๑ อัตราการเข้าเรียนสุทธิ (ที่ปรับปรุง) ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเท่ากับร้อยละ ๙๐ โดยไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มนักเรียน/นักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมทางเศรษฐกิจสังคมและระหว่างพื้นที่

ตัวชี้วัด ๒.๒ สัดส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทุกระดับชั้นผ่านเกณฑ์คะแนนร้อยละ ๕๐ มี จำนวนเพิ่มขึ้น และความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ระหว่างพื้นที่ และภูมิภาคลดลง

ตัวชี้วัด ๒.๓ สัดส่วนแรงงานนอกระบบที่อยู่ภายใต้ประกันสังคม (ผู้ประกันตนตามมาตรา ๔๐) ต่อ กำลังแรงงานเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๒.๔ ความแตกต่างของสัดส่วนบุคลากรทางการแพทย์ต่อประชากรระหว่างพื้นที่ลดลง

ตัวชี้วัด ๒.๕ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของกลุ่มประชากรที่มีฐานะยากจนเพิ่มขึ้น

เป้าหมายที่ ๓ เพิ่มศักยภาพชุมชนและเศรษฐกิจฐานรากให้มีความเข้มแข็ง เพื่อให้ชุมชนพึ่งพา ตนเองและได้รับส่วนแบ่งผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมากขึ้น

ตัวชี้วัด ๓.๑ สัดส่วนครัวเรือนที่เข้าถึงแหล่งเงินทุนเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๓.๒ ดัชนีชุมชนเข้มแข็งเพิ่มขึ้นในทุกภาค

ตัวชี้วัด ๓.๓ มูลค่าสินค้าชุมชนเพิ่มขึ้น

๓. แนวทางการพัฒนา

๓.๑ การเพิ่มโอกาสให้กับกลุ่มเป้าหมายประชากรร้อยละ ๔๐ ที่มีรายได้ต่ำสุดให้สามารถเข้าถึง บริการที่มีคุณภาพของรัฐ และมีอาชีพ

๓.๒ การกระจายการให้บริการภาครัฐทั้งด้านการศึกษา สาธารณสุข และสวัสดิการที่มีคุณภาพให้ ครอบคลุมและทั่วถึง

๓.๓ การเสริมสร้างศักยภาพชุมชน การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน และการสร้างความเข้มแข็งการเงินฐานรากตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้ มีสิทธิในการจัดการทุน ที่ดินและทรัพยากรภายในชุมชน

๔. แผนงานและโครงการสำคัญ

๔.๑ โครงการช่วยเหลือประชากรผู้มีรายได้น้อย

๔.๒ โครงการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาในพื้นที่ห่างไกลอย่างครอบคลุม

๔.๓ โครงการบริหารจัดการงบประมาณด้านการศึกษาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์

๔.๔ โครงการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนฐานรากและชุมชนเข้มแข็ง

๔.๕ โครงการศึกษาการจัดสรรที่ดินทำกินแบบมีเงื่อนไขให้แก่คนยากจน

๔.๖ แผนรองรับ ปัจจุบันหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีแผนงานรองรับซึ่งครอบคลุมระยะเวลาใน แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ได้แก่

๔.๖.๑ ยุทธศาสตร์กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๔

๔.๖.๒ แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙

๔.๖.๓ แผนพัฒนาสตรีในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙)

๔.๖.๔ แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙

๔.๖.๕ แผนยุทธศาสตร์การจัดสวัสดิการสังคมไทย ฉบับที่ ๒ พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๙

๔.๖.๖ ระเบียบกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการว่าด้วยการสงเคราะห์คนไร้ที่พึ่ง

๔.๖.๗ ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่อยู่อาศัย ๑๐ ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๘

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

๑. วัตถุประสงค์

๑.๑ สร้างความเข้มแข็งให้เศรษฐกิจขยายตัวอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

๑.๒ สร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจรายสาขา เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน ของภาคเกษตร อุตสาหกรรม บริการ และการค้าการลงทุน

๒. เป้าหมายและตัวชี้วัด

๒.๑ เศรษฐกิจขยายตัวอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๑ เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕ โดยมีรายได้ต่อหัวเป็น ๘,๒๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ในปี ๒๕๖๔ ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และสัดส่วนรายได้สุทธิของรัฐบาลต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเป็นร้อยละ ๑๙.๐

ตัวชี้วัด ๑.๑ อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ตัวชี้วัด ๑.๒ รายได้ต่อหัวและรายได้สุทธิของ
รัฐบาลต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

เป้าหมายที่ ๒ การขยายตัวของการลงทุนภาครัฐและเอกชนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐
และ ๗.๕ ต่อปี ตามลำดับ

ตัวชี้วัด ๒.๑ อัตราการขยายตัวของการลงทุนภาครัฐและเอกชน

เป้าหมายที่ ๓ มูลค่าและปริมาณการส่งออกขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐

ตัวชี้วัด ๓.๑ อัตราการขยายตัวของมูลค่าและปริมาณการส่งออก

เป้าหมายที่ ๔ ผลผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตโดยรวมเพิ่มขึ้นเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ
๒.๕ ต่อปีและผลผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงานเพิ่มขึ้นเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๒.๕ ต่อปี

ตัวชี้วัด ๔.๑ ผลผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิต

ตัวชี้วัด ๔.๒ ผลผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงาน

เป้าหมายที่ ๕ กรอบอัตราเงินเฟ้อระยะปานกลางอยู่ที่ร้อยละ ๒.๕ ± ๑.๕ หนี้สาธารณะ
วงกว้าง ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ไม่เกินร้อยละ ๕๕ ของ GDP และดุลบัญชีเดินสะพัดขาดดุลไม่เกินร้อย
ละ ๒ ต่อ GDP

ตัวชี้วัด ๕.๑ อัตราเงินเฟ้อ

ตัวชี้วัด ๕.๒ หนี้สาธารณะ

ตัวชี้วัด ๕.๓ ดุลบัญชีเดินสะพัด

เป้าหมายที่ ๖ การลงทุนจากความร่วมมือภาครัฐและภาคเอกชน (Public Private
Partnership: PPP) ในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเฉลี่ยปีละ ๔๗,๐๐๐ ล้านบาท

ตัวชี้วัด ๖.๑ แหล่งทุน PPP ในการพัฒนาโครงการโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่ง

เป้าหมายที่ ๗ ประชาชนและผู้ประกอบการเข้าสู่ระบบภาษีมากขึ้น

ตัวชี้วัด ๗.๑ จำนวนการยื่นแบบเพื่อชำระภาษีประชาชนและผู้ประกอบการที่เข้าข่ายต้อง
เสียภาษีเพิ่มขึ้น

เป้าหมายที่ ๘ อันดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศโดย IMD
เลื่อนขึ้นไปอยู่ในกลุ่ม ๑ ใน ๒๕ ของประเทศแรกที่ได้รับการจัดอันดับทั้งหมด

ตัวชี้วัด ๘.๑ อันดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศโดย IMD

๒.๒ การสร้างความเข้มแข็งให้เศรษฐกิจรายสาขา

เป้าหมายที่ ๑ ภาคเกษตร อุตสาหกรรมและบริการ (นอกเหนือจากบริการภาครัฐ)
ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๓, ๔.๕ และ ๖ ต่อปี ตามลำดับ

ตัวชี้วัด ๑.๑ อัตราการขยายตัวของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ

เป้าหมายที่ ๒ เกษตรกรมีรายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรเพิ่มขึ้นเป็น ๕๙,๔๖๐ บาทต่อ
ครัวเรือน ในปี ๒๕๖๔ และพื้นที่การทำเกษตรกรรมยั่งยืนเพิ่มขึ้นเป็น ๕,๐๐๐,๐๐๐ ไร่ ในปี ๒๕๖๔

ตัวชี้วัด ๒.๑ รายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตร

ตัวชี้วัด ๒.๒ จำนวนพื้นที่การทำเกษตรกรรมยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๓ มีพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาสู่เมืองอุตสาหกรรมนิเวศ จำนวน ๑๕ พื้นที่
ตัวชี้วัด ๓.๑ จำนวนพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาสู่เมืองอุตสาหกรรมนิเวศ ๘๒

เป้าหมายที่ ๔ ประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวไม่ต่ำกว่า ๓ ล้านล้านบาท และ
อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว (The Travel & Tourism Competitiveness Index : TTCI)
ไม่ต่ำกว่าอันดับที่ ๓๐

ตัวชี้วัด ๔.๑ รายได้จากการท่องเที่ยว

ตัวชี้วัด ๔.๒ อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว (TTCI)

เป้าหมายที่ ๕ สัดส่วน GDP SMEs ต่อ GDP ทั้งประเทศ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๕ เมื่อ
สิ้นสุดแผนพัฒนา ฉบับที่ ๑๒

ตัวชี้วัด ๕.๑ สัดส่วน GDP SMEs ต่อ GDP ทั้งประเทศ

เป้าหมายที่ ๖ เพื่อพัฒนาปัจจัยสนับสนุนด้านการเงิน ประกอบด้วย (๑) ปรับเพิ่มอันดับ
ขีดความสามารถในการแข่งขันในภาคการเงิน (๒) เพิ่มคะแนนทักษะทางการเงินของวงวนไทยเท่ากับคะแนน
เฉลี่ยของโลก (๓) ลดสัดส่วนการกู้เงินนอกระบบให้เหลือไม่เกินร้อยละ ๒ และ (๔) เพิ่มปริมาณการใช้บริการ
ชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์เป็น ๒๐๐ ครั้ง/ปี/คน

ตัวชี้วัด ๖.๑ อันดับขีดความสามารถในการแข่งขันในภาคการเงิน

ตัวชี้วัด ๖.๒ คะแนนทักษะทางการเงินของวงวนไทย

ตัวชี้วัด ๖.๓ สัดส่วนการกู้เงินนอกระบบ

ตัวชี้วัด ๖.๔ ปริมาณการใช้บริการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์

๓. แนวทางการพัฒนาที่มีความสำคัญสูงและสามารถผลักดันสู่การปฏิบัติ

๓.๑ การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวม เพื่อสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและ
เสถียรภาพ ทางเศรษฐกิจ จำเป็นต้องเพิ่มศักยภาพของเศรษฐกิจเพื่อให้เศรษฐกิจขยายตัวได้สูงขึ้นโดยไม่สร้าง
แรงกดดันให้ เกิดการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด เกิดภาวะเงินเฟ้อ และแรงกดดันต่อภาระการคลังที่มากเกินไป
มีการกระจาย กิจกรรมทางเศรษฐกิจเพื่อสนับสนุนการกระจายผลประโยชน์การพัฒนา

๓.๒ การเสริมสร้างและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการ
มุ่งเน้นการสร้างเชื่อมโยงของห่วงโซ่มูลค่าระหว่างภาคเกษตร อุตสาหกรรม บริการ และการว่างการลงทุน
เพื่อยกระดับศักยภาพในการแข่งขันของประเทศ สร้างรายได้และกระจายรายได้สู่ชนชนอย่างทั่วถึง อัน
จะนำมาซึ่งความเข้มแข็งของทั้งเศรษฐกิจในภาพรวมและเศรษฐกิจฐานราก ตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน

๔. แผนงานและโครงการสำคัญ

ภาคการคลัง

๔.๑ การจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมสิ่งแวดล้อม

๔.๒ การกำหนดภูมิทัศน์และการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของสถาบันการเงิน

๔.๓ การทบทวนบทบาทและปรับปรุงประสิทธิภาพของสถาบันการเงินเฉพาะกิจ

๔.๔ การพัฒนาความรู้และทักษะทางการเงิน

ภาคการเกษตร

- ๔.๕ การลดต้นทุนการผลิตและเพิ่มโอกาสในการแข่งขันสินค้าเกษตร
- ๔.๖ โครงการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานสินค้าเกษตร
- ๔.๗ การบริหารจัดการพื้นที่เกษตรกรรม (Zoning)
- ๔.๘ การส่งเสริมการเกษตรแบบแปลงใหญ่
- ๔.๙ การส่งเสริมเกษตรอินทรีย์
- ๔.๑๐ ศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตร
- ๔.๑๑ ธนาคารพันธุ์พืชพันธุ์สัตว์
- ๔.๑๒ การป้องกันการทำให้ประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม และพัฒนา ระบบการทำประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอย่างยั่งยืน
- ๔.๑๓ การขับเคลื่อนการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์วาระแห่งชาติด้านสหกรณ์และแผนพัฒนาสหกรณ์ที่เกี่ยวข้อง

ภาคอุตสาหกรรม

- ๔.๑๔ โครงการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ
 - ๔.๑๕ โครงการจัดตั้งศูนย์ทดสอบยานยนต์และยางล้อแห่งชาติ
 - ๔.๑๖ โครงการขยายสถาบันพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนอะไหล่ยานยนต์
 - ๔.๑๗ โครงการพัฒนาระบบเครื่องจักรกลอัตโนมัติในการผลิตของภาคอุตสาหกรรม
 - ๔.๑๘ โครงการไทยแลนด์ฟู้ดวัลเลย์
 - ๔.๑๙ โครงการเมืองนวัตกรรมอาหาร
- ### ภาคบริการและการท่องเที่ยว
- ๔.๒๐ แผนงานส่งเสริมและสนับสนุนธุรกิจบริการที่มีศักยภาพ
 - ๔.๒๑ แผนงานพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวหลักและแหล่งท่องเที่ยวรองของประเทศ
 - ๔.๒๒ แผนงานส่งเสริมการท่องเที่ยวรายสาขา อาทิการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวทางน้ำและทางรถไฟ
 - ๔.๒๓ แผนงานส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตพัฒนาการท่องเที่ยว
 - ๔.๒๔ แผนงานพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่มนุษย์สร้างขึ้น
 - ๔.๒๕ โครงการศึกษาแนวทางการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้เป็นไปตามขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ (Carrying Capacity)
 - ๔.๒๖ แผนงานพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวและยกระดับผู้ประกอบการ
 - ๔.๒๗ แผนงานส่งเสริมการพัฒนานวัตกรรมเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่อุตสาหกรรมกีฬาบนฐานความรู้ความคิดสร้างสรรค์

ภาคการค้าและการลงทุน

๔.๒๘ การสร้างศักยภาพการแข่งขันของสินค้าและบริการของไทย

๔.๒๙ การพัฒนาทักษะการเป็นผู้ประกอบการที่ครบวงจร (Entrepreneurship)

๔.๓๐ การส่งเสริมการค้าที่เป็นธรรม

๔.๓๑ ปรับปรุงศูนย์บริการส่งออกแบบเบ็ดเสร็จ

๔.๓๒ การสร้างสภาพแวดล้อมการลงทุนให้เหมาะสม

๔.๓๓ แผนรองรับ ผลักดันประเด็นการพัฒนาให้มีความเชื่อมโยงเข้ากับนโยบายรัฐบาล

แผนการ บริหารราชการแผ่นดิน แผนแม่บทของหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนอย่างเป็นขั้นตอน ทั้งทิศทาง วัตถุประสงค์ เป้าหมาย ตัวชี้วัด อาทิ

๔.๓๓.๑ ยุทธศาสตร์สินค้าเกษตรเป็นรายพืชเศรษฐกิจ ๔ สินค้า (Roadmap) คือ ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ มันสำปะหลัง ปาล์มน้ำมัน และอ้อย (พ.ศ.๒๕๕๘-๒๕๖๙)

๔.๓๓.๒ ยุทธศาสตร์ข้าวไทย (พ.ศ.๒๕๕๘-๒๕๖๒)

๔.๓๓.๓ ยุทธศาสตร์การส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพธุรกิจสินค้าและบริการฮาลาล (พ.ศ. ๒๕๕๙-๒๕๖๓) และแผนปฏิบัติการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพธุรกิจสินค้าและบริการ ฮาลาล (พ.ศ. ๒๕๕๙- ๒๕๖๓)

๔.๓๓.๔ กรอบยุทธศาสตร์การจัดการอาหารของประเทศไทย (พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๙)

๔.๓๓.๕ ยุทธศาสตร์การพัฒนาครัวไทยสู่โลก (พ.ศ. ๒๕๕๙-๒๕๖๔)

๔.๓๓.๖ ร่างยุทธศาสตร์การพัฒนาเกษตรอินทรีย์แห่งชาติ (พ.ศ.๒๕๕๙-๒๕๖๔)

๔.๓๓.๗ แนวทางพัฒนายางพาราทั้งระบบ

๔.๓๓.๘ ยุทธศาสตร์ยางพารา

๔.๓๓.๙ ร่างแผนแม่บทเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรมแผนปรับโครงสร้างสินค้าปศุสัตว์

๔.๓๓.๑๐ แผนงานการคุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรมที่มีศักยภาพ

๔.๓๓.๑๑ แผนงานการดูแลเกษตรกรรายย่อยไม่ให้สูญเสียที่ดินทำกิน

๔.๓๓.๑๒ แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม

๔.๓๓.๑๓ แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

๔.๓๓.๑๔ แผนแม่บทกระทรวงพาณิชย์

๔.๓๓.๑๕ ยุทธศาสตร์การส่งเสริมการลงทุน

๔.๓๓.๑๖ แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

๔.๓๓.๑๗ แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

๑. วัตถุประสงค์

- ๑.๑ รักษา พื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและมีการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม
- ๑.๒ สร้างความมั่นคงด้านน้ำของประเทศ และบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งระบบให้มีประสิทธิภาพ
- ๑.๓ บริหารจัดการสิ่งแวดล้อม และลดมลพิษให้มีคุณภาพดีขึ้น
- ๑.๔ พัฒนาขีดความสามารถในการลดก๊าซเรือนกระจกและการปรับตัวเพื่อลดผลกระทบจากการ เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการรับมือกับภัยพิบัติ

๒. เป้าหมายและตัวชี้วัด

เป้าหมายที่ ๑ การรักษา และฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติเพิ่มพื้นที่ป่าไม้เป็นร้อยละ ๔๐ ของ พื้นที่ประเทศ แบ่งเป็นพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ร้อยละ ๒๕ และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจ ร้อยละ ๑๕ พื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มจาก ๑.๕๓ ล้านไร่ เป็น ๑.๕๘ ล้านไร่ มีการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐ และลดการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ

ตัวชี้วัด ๑.๑ สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ของประเทศ พื้นที่ปลูกและฟื้นฟูป่า พื้นที่ป่าชายเลน

ตัวชี้วัด ๑.๒ แผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐ (โครงการ One Map) ทั่วประเทศ

ตัวชี้วัด ๑.๓ จำนวนชนิดพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตที่ใกล้สูญพันธุ์หรืออยู่ในภาวะถูกคุกคาม

เป้าหมายที่ ๒ สร้างความมั่นคง และบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งระบบให้มีประสิทธิภาพ บริหารจัดการน้ำในระดับลุ่มน้ำให้มีความสมดุลระหว่างความต้องการใช้น้ำทุกกิจกรรมกับปริมาณน้ำ ต้นทุน เพิ่มพื้นที่ชลประทานปีละ ๓๕๐,๐๐๐ ไร่ ควบคู่กับการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำทั้งภาคการผลิตและการบริโภค ป้องกันและลดความเสียหายจากอุทกภัยและภัยแล้ง

ตัวชี้วัด ๒.๑ จำนวนหมู่บ้านมีน้ำสะอาดเพื่อการอุปโภคบริโภค

ตัวชี้วัด ๒.๒ แผนบริหารจัดการทรัพยากรน้ำของ ๒๕ ลุ่มน้ำ

ตัวชี้วัด ๒.๓ พื้นที่ชลประทาน

ตัวชี้วัด ๒.๔ ประสิทธิภาพการใช้น้ำทั้งภาคการผลิตและการบริโภค

ตัวชี้วัด ๒.๕ ปริมาณความเสียหายจากอุทกภัยและภัยแล้ง

เป้าหมายที่ ๓ การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม และลดมลพิษ ขยะมูลฝอยชุมชนได้รับการจัดการ อย่างถูกต้องและนำไปใช้ประโยชน์ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๕ ของเสียอันตรายชุมชนได้รับการกำจัดไม่น้อย กว่าร้อยละ ๓๐ กากอุตสาหกรรมที่เป็นอันตรายทั้งหมดเข้าสู่ระบบการจัดการที่ถูกต้อง พื้นฟูแหล่งน้ำผิวดินให้มีคุณภาพในเกณฑ์ดี และแก้ไขปัญหาวิกฤติหมอกควัน

ตัวชี้วัด ๓.๑ สัดส่วนของขยะมูลฝอยชุมชนได้รับการจัดการอย่างถูกต้องและนำไปใช้ประโยชน์ สัดส่วนของเสียอันตรายชุมชนที่ได้รับการกำจัด และสัดส่วนกากอุตสาหกรรมอันตรายที่เข้าสู่ระบบการจัดการ ที่ถูกต้อง

ตัวชี้วัด ๓.๒ คุณภาพน้ำแหล่งน้ำผิวดินที่อยู่ในเกณฑ์ดี

ตัวชี้วัด ๓.๓ คุณภาพอากาศในพื้นที่วิกฤติหมอกควัน

เป้าหมายที่ ๔ เพิ่มประสิทธิภาพการลดก๊าซเรือนกระจกและขีดความสามารถในการปรับตัวต่อ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคพลังงานและคมนาคมขนส่ง ลดลง ภายในปี ๒๕๖๓ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗ ของการปล่อยในกรณีปกติ มีกลไกจัดการเพื่อลดผลกระทบจากการ เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในด้านต่างๆหรือในพื้นที่หรือสาขาที่มีความเสี่ยงจะได้รับผลกระทบสูง

ตัวชี้วัด ๔.๑ ร้อยละการเปลี่ยนแปลงปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคพลังงาน และคมนาคม ขนส่ง

ตัวชี้วัด ๔.๒ ต้นทุนการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อหน่วย ((บาทต่อตันคาร์บอนไดออกไซด์ เทียบเท่า)

ตัวชี้วัด ๔.๓ แผนปฏิบัติการการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในรายสาขาที่ จำเป็น เช่น การจัดการน้ำ เกษตร สาธารณสุข

ตัวชี้วัด ๔.๔ กลไกภายในประเทศเพื่อสนับสนุนด้านการเงิน เทคโนโลยีและการเสริมสร้าง ศักยภาพ

เป้าหมายที่ ๕ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติความ สูญเสีย ในชีวิตและทรัพย์สินที่เกิดจากสาธารณภัยลดลง

ตัวชี้วัด ๕.๑ ระบบพยากรณ์และเตือนภัยล่วงหน้าสำหรับภาคเกษตรและการจัดการภัย พิบัติทาง ธรรมชาติในพื้นที่เสี่ยงภัย

ตัวชี้วัด ๕.๒ สัดส่วนของพื้นที่เสี่ยงภัยที่ได้รับการจัดตั้งเครือข่ายเฝ้าระวังภัยธรรมชาติ

ตัวชี้วัด ๕.๓ จำนวนผู้เสียชีวิตและมูลค่าความเสียหายจากภัยธรรมชาติ

๓. แนวทางการพัฒนาที่มีความสำคัญสูงและสามารถผลักดันสู่การปฏิบัติ

๓.๑ การรักษาฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติสร้างสมดุลของการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์อย่าง ยั่งยืนและเป็นธรรม ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติโดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว รักษาความ มั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม รวมทั้ง ผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศ และการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์เพื่อใช้ในการบริหารจัดการ ที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

๓.๒ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำเพื่อให้เกิดความมั่นคง สมดุล และ ยั่งยืน ทั้งในมิติเชิงปริมาณและคุณภาพ ด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน โดยเฉพาะประชาชนผู้มีส่วนได้ เสียในพื้นที่ลุ่มน้ำ เพื่อกำหนดทิศทางการบริหารจัดการและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรน้ำในทุกมิติ โดย คำนึงถึงศักยภาพ และข้อจำกัดด้านสิ่งแวดล้อมและมิติเชิงสังคมของพื้นที่ลุ่มน้ำ

๓.๓ แก้ไขปัญหาวิกฤตสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ขยะ น้ำ เสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค สร้างเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมหรือเมืองสีเขียว เพื่อ สร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน

๓.๔ ส่งเสริมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการบริหารจัดการ ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยใช้แนวคิดตลอดวัฏจักรชีวิต (Life Cycle Thinking)

๓.๕ สนับสนุนการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัว ต่อ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๓.๖ บริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติเพื่อให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุดและ นำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

๓.๗ พัฒนาระบบการบริหารจัดการและกลไกแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้าน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

๓.๘ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ โดยผลักดันการจัดทำ แผนแม่บท การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน แสวงหาแนวทางความร่วมมือกับ อาเซียน และอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การบริหารจัดการพลังงานและ ทรัพยากรธรรมชาติ และการแก้ไขปัญหาหมอกควันข้ามแดน สร้างความรู้ความเข้าใจและแนวทางปฏิบัติที่ ถูกต้องเกี่ยวกับกฎหมาย และข้อตกลงระหว่างประเทศให้กับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งควรมีการทบทวน กฎหมายและข้อตกลง ระหว่างประเทศด้านการค้าและสิ่งแวดล้อมตามความเหมาะสมและความสอดคล้องกับ สถานการณ์ในปัจจุบัน เพื่อป้องกันปัญหาทางการค้าหรือการตัดสิทธิ์ทางการค้า อาทิ ปัญหาการทำประมง ผิดกฎหมาย ขาดการ รายงาน และไร้การควบคุม (Illegal, Unreported and Unregulated Fishing: IUU) ติดตามและเฝ้าระวัง มาตรการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อาจส่งผลกระทบต่อ

๔. แผนงานและโครงการสำคัญ

๔.๑ โครงการส่งเสริมการปลูกป่าไม้เศรษฐกิจมีค่าระยะยาว

๔.๒ แผนงานการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ใน ๕ พื้นที่ลุ่มน้ำร่อง

๔.๓ แผนงานและโครงการตาม Roadmap การจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย และ แผนแม่บทการบริหารจัดการขยะมูลฝอยของประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๙-๒๕๖๔

๔.๔ โครงการส่งเสริมการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน

๔.๕ โครงการเมืองสีเขียว (Green City)

๔.๖ แผนงานด้านการลดก๊าซเรือนกระจกที่เหมาะสมของประเทศ (NAMA Roadmap) และ แผนงานด้านการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๔.๗ แผนรองรับ แผนแม่บทและแผนยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง อาทิ

๔.๗.๑ แผนแม่บทแก้ไขปัญหาการท าลายทรัพยากรป่าไม้ การบุกรุกที่ดินของรัฐ และการ บริหารจัดการทรัพยากร ธรรมชาติอย่างยั่งยืน

๔.๗.๒ แผนแม่บทบูรณาการจัดการความหลากหลายทางชีวภาพ พ.ศ.๒๕๕๘-๒๕๖๔

๔.๗.๓ แผนงานปรับปรุงแผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐแบบบูรณาการ มาตรฐาน ๑:๔๐๐๐

๔.๗.๔ แผนแม่บทในการบริหาร จัดการ และอนุรักษ์พื้นที่ต้นน้ำลำธาร

๔.๗.๕ ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ (พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๖๙)

๔.๗.๖ แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. ๒๕๕๕ – ๒๕๗๔

๔.๗.๗ กรอบแนวคิดและทิศทางของแผนการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔

๔.๗.๘ แผนการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๘

๔.๗.๙ แผนแม่บทรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘- ๒๕๙๓

- ๔.๗.๑๐ แผนแม่บทกรุงเทพมหานครว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๖๖
- ๔.๗.๑๑ แผนแม่บทการบริหารจัดการขยะ มูลฝอยของประเทศ (พ.ศ. ๒๕๕๙ – ๒๕๖๔)
- ๔.๗.๑๒ แผนยุทธศาสตร์การจัดการสารเคมีแห่งชาติ ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๖๔)
- ๔.๗.๑๓ โรดแมปการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๗๙
- ๔.๗.๑๔ ร่างแผนส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศ สู่ความมั่งคั่งและยั่งยืน

๑. วัตถุประสงค์

๑.๑ เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงภายใน และป้องกันปัญหาภัยคุกคามที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมของชาติ

๑.๒ เพื่อสร้างความพร้อมและผนึกกำลังของทุกภาคส่วน ให้มีขีดความสามารถในการบริหารจัดการด้านความมั่นคง และมีศักยภาพในการป้องกันและแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดจากภัยคุกคามทั้งภัยทาง ทหารและภัยคุกคามอื่นๆ

๑.๓ เพื่อสร้างความสอดคล้องระหว่างนโยบายด้านความมั่นคงให้สนับสนุนเสถียรภาพและการ เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สามารถพัฒนาไปในทิศทาง เดียวกันได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

๑.๔ เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือด้านความมั่นคงกับมิตรประเทศ ในการสนับสนุนการรักษาความ สงบสุขและผลประโยชน์ของชาติ

๒. เป้าหมายและตัวชี้วัด

เป้าหมายภาพรวมคือผลประโยชน์ของชาติว่าด้วยความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๑ ปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์ให้เป็นสถาบันหลักของประเทศ

ตัวชี้วัด ๑.๑ กิจกรรมเทิดพระเกียรติและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์

ตัวชี้วัด ๑.๒ คดีการล่วงละเมิดสถาบัน

เป้าหมายที่ ๒ สังคมมีความสมานฉันท์ ผู้เห็นต่างทางความคิดของคนในชาติสามารถอยู่ร่วมกัน ได้อย่างสันติ ประชาชนมีส่วนร่วมป้องกันแก้ไขปัญหาความมั่นคง

ตัวชี้วัด ๒.๑ ความไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง (ดัชนีสันติภาพโลก)

ตัวชี้วัด ๒.๒ ผู้เสียชีวิตจากความขัดแย้งภายในประเทศ (ดัชนีสันติภาพโลก)

ตัวชี้วัด ๒.๓ กิจกรรมที่ประชาชนมีส่วนร่วมป้องกันแก้ไขปัญหาความมั่นคง

เป้าหมายที่ ๓ ประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีโอกาสในการศึกษาและการประกอบอาชีพที่สร้างรายได้เพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๓.๑ ความเสียหายและจำนวนการก่อเหตุร้ายที่มีมูลเหตุจากความไม่สงบ

ตัวชี้วัด ๓.๒ รายได้ครัวเรือน จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย และอัตราการว่างงานในพื้นที่ ๓ จชต.

ตัวชี้วัด ๓.๓ กิจกรรมสาธารณประโยชน์ที่ประชาชนทุกศาสนาร่วมดำเนินการ

เป้าหมายที่ ๔ ประเทศไทยมีความสัมพันธ์และความร่วมมือด้านความมั่นคงในกลุ่มประเทศ สมาชิกอาเซียน มิตรประเทศ และนานาชาติในการป้องกันภัยคุกคามในรูปแบบต่างๆ ควบคู่ไปกับการ รักษาผลประโยชน์ของชาติ

ตัวชี้วัด ๔.๑ ความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน (ดัชนีสันติภาพโลก)

ตัวชี้วัด ๔.๒ คดีที่เกี่ยวข้องกับภัยคุกคามข้ามชาติ

เป้าหมายที่ ๕ ประเทศไทยมีความพร้อมต่อการรับมือภัยคุกคามทางทหาร มีอันดับความเสี่ยงจากการก่อการร้ายต่ำกว่าอันดับที่ ๒๐ ของโลก และมีอันดับความเสี่ยงจากการโจมตีด้านไซเบอร์ในต่ำ กว่าอันดับที่ ๑๐ ของโลก

ตัวชี้วัด ๕.๑ ความพร้อมในการรับมือภัยคุกคามทางทหาร

ตัวชี้วัด ๕.๒ ความเสี่ยงต่อการได้รับผลกระทบจากการก่อการร้าย (ดัชนีความเสี่ยงของโลกของ WEF)

ตัวชี้วัด ๕.๓ ความเสี่ยงต่อการถูกคุกคามจากอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ (ดัชนีความปลอดภัย ไซเบอร์ของโลกของ International Telecommunication Union: ITU)

เป้าหมายที่ ๖ จัดทำแผนงานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงที่สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนา เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ตัวชี้วัด แผนงานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงในแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

ตัวชี้วัด แผนงานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงในแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัด

๓. แนวทางการพัฒนา

๓.๑ การรักษาความมั่นคงภายใน เพื่อให้เกิดความสงบในสังคมและธำรงไว้ซึ่งสถาบันหลักของชาติ

๓.๒ การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการป้องกันประเทศ เพื่อเตรียมความพร้อมในการรับมือ ภัยคุกคามทั้งการทหารและภัยคุกคามอื่นๆ

๓.๓ การส่งเสริมความร่วมมือกับต่างประเทศด้านความมั่นคง เพื่อบูรณาการความร่วมมือกับ มิตรประเทศเพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และการป้องกันภัยคุกคามข้ามชาติ

๓.๔ การรักษาความมั่นคงและผลประโยชน์ของชาติทางทะเลเพื่อคงไว้ซึ่งประโยชน์ทาง เศรษฐกิจ สังคมและความมั่นคงของชาติเหนืออาณาเขตทางทะเล

๓.๕ การบริหารจัดการความมั่นคงเพื่อการพัฒนา เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกันระหว่าง แผนงานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงการพัฒนาภายใต้การมีส่วนร่วมของภาคประชาชน

๔. แผนงานและโครงการสำคัญ

๔.๑ เสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติ

๔.๒ ป้องกันและแก้ไขการก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้

๔.๓ การป้องกันและแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายและภัยคุกคามข้ามชาติ

๔.๔ การป้องกันและแก้ไขปัญหาโรคระบาดและสถานการณ์ฉุกเฉินทางสาธารณสุขอื่นๆ

๔.๕ การป้องกันภัยและแก้ไขปัญหาภัยคุกคามทางเทคโนโลยีสารสนเทศและไซเบอร์

๔.๖ พัฒนาระบบและกลไกการบริหารจัดการความมั่นคงและผลประโยชน์ของชาติทางทะเล

๔.๗ พัฒนาระบบการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยทั้งทางบกและทางทะเลของประเทศ

๔.๘ แผนรองรับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีแผนงานรองรับ ซึ่งครอบคลุมระยะเวลาในช่วง แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และ ฉบับที่ ๑๒ ได้แก่

๔.๘.๑ แผนยุทธศาสตร์ของส่วนราชการ อาทิ (๑) ยุทธศาสตร์กรมประชาสัมพันธ์ ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙ (๒) ยุทธศาสตร์ ๔ ปี กระทรวงการต่างประเทศ ๒๕๕๘ - ๒๕๖๑ (๓) ยุทธศาสตร์สำนักงาน กปร. ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๖๐) (๔) แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการไทย พ.ศ. ๒๕๕๖ - ๒๕๖๑

๔.๘.๒ แผนพัฒนาการเมือง

๔.๘.๓ นโยบายการบริหารและการพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๐

๔.๘.๔ ด้านการแก้ปัญหาการก่อการร้ายและภัยคุกคามข้ามชาติ อาทิ (๑) ยุทธศาสตร์ด้าน การป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินและการต่อต้านการสนับสนุนทางการเงินแก่การ ก่อการร้าย พ.ศ. ๒๕๕๓ - ๒๕๕๘ (๒) ร่างยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการ ก่อการร้ายสากล พ.ศ. (๓) ร่างยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๔

๔.๘.๕ แผนความมั่นคงด้านสาธารณสุข ได้แก่ (๑) แผนยุทธศาสตร์เตรียมความพร้อม ป้องกันและแก้ไขปัญหาโรคติดต่ออุบัติใหม่แห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๕๖ - ๒๕๕๙) (๒) กรอบแนวทางการ พัฒนาศูนย์ ปฏิบัติการภาวะฉุกเฉิน และระบบบัญชาการเหตุการณ์ในภาวะฉุกเฉินทางสาธารณสุข กรม ควบคุมโรค พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๔

๔.๘.๖ นโยบายเกี่ยวกับการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์แห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๕ - ๒๕๕๙

๔.๘.๗ ด้านความมั่นคงและผลประโยชน์ของชาติทางทะเล ประกอบด้วย (๑) แผน ความมั่นคงแห่งชาติทางทะเล พ.ศ.๒๕๕๘ - ๒๕๖๔ (๒) มาตรการส่งเสริมการลงทุนในด้านพาณิชย์นาวี (๓) แผน จัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.๒๕๕๕ - ๒๕๕๙ (๔) แผนแม่บทบูรณาการจัดการความหลากหลายทาง ชีวภาพ พ.ศ.๒๕๕๖ - ๒๕๖๔ และ (๕) แผนแม่บทการจัดการประมงทะเลไทย ๑๒๖

๔.๘.๘ ด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ได้แก่ (๑) ยุทธศาสตร์การ เตรียมพร้อม แห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๗ - ๒๕๖๑ (๒) ยุทธศาสตร์การป้องกันประเทศ กระทรวงกลาโหม (๓) ยุทธศาสตร์กอง อำนาจการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙ (หมายเหตุ แผน ป้องกันและบรรเทา สาธารณภัยแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๘ หหมดอายุไปแล้ว)

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤติมิชอบ และธรรมาภิบาลในสังคมไทย

๑. วัตถุประสงค์

- ๑.๑ เพื่อให้ภาครัฐมีขนาดเล็ก มีการบริหารจัดการที่ดี และได้มาตรฐานสากล
- ๑.๒ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีการบริหารจัดการและให้บริการแก่ประชาชน ใน ท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และโปร่งใสตรวจสอบได้
- ๑.๓ เพื่อลดปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบของประเทศ
- ๑.๔ เพื่อพัฒนาระบบและกระบวนการทางกฎหมายให้สามารถอำนวยความสะดวกด้วย ความ รวดเร็ว และเป็นธรรมแก่ประชาชน

๒. เป้าหมายและตัวชี้วัด

เป้าหมายที่ ๑ ลดสัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านบุคลากร และเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ และการให้บริการของภาครัฐ และประสิทธิภาพการประกอบธุรกิจของประเทศ ให้อยู่ในอันดับสองของอาเซียน เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

ตัวชี้วัด ๑.๑ อันดับประสิทธิภาพภาครัฐ จัดทำโดยสถาบันการจัดการนานาชาติ

ตัวชี้วัด ๑.๒ อันดับความยากง่ายในการประกอบธุรกิจ จัดทำโดยธนาคารโลก

ตัวชี้วัด ๑.๓ ค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรของรัฐต่องบประมาณรายจ่ายประจำปี

เป้าหมายที่ ๒ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการที่ดีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตัวชี้วัด ๒.๑ สัดส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในแต่ละประเภท ที่ได้รับรางวัลการบริหารจัดการที่ดี ต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมด

ตัวชี้วัด ๒.๒ ข้อร้องเรียนและคดีเกี่ยวกับการดำเนินงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เป้าหมายที่ ๓ เพิ่มคะแนนดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชันให้อยู่สูงกว่าร้อยละ ๕๐ เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ตัวชี้วัด ระดับคะแนนของดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน

เป้าหมายที่ ๔ ลดจำนวนคดีที่มีการพิจารณาตัดสินลงโทษผิดพลาด

ตัวชี้วัด จำนวนคดี ที่มีการผิดพลาดหรือข้อพิพาทใหม่ ซึ่งรัฐได้ชดเชยความเสียหาย

๓. แนวทางการพัฒนา

๓.๑ ปรับปรุงโครงสร้างหน่วยงาน บทบาท ภารกิจ และคุณภาพบุคลากรภาครัฐ ให้ความโปร่งใส ทันสมัย คล่องตัว มีขนาดที่เหมาะสม เกิดความคุ้มค่า สามารถให้บริการประชาชนในรูปแบบทางเลือก ที่หลากหลายและมีคุณภาพ ข้าราชการมีคุณภาพ ประสิทธิภาพ และความรับผิดชอบต่อบทบาทหน้าที่ องค์กรมี สมรรถนะสูงและมีความทันสมัย ราชการบริหารส่วนกลางมีขนาดเล็กลง และราชการบริหารส่วนท้องถิ่นมีขนาดที่ เหมาะสมกับพื้นที่รับผิดชอบ

๓.๒ ปรับปรุงกระบวนการงบประมาณ และสร้างกลไกในการติดตามตรวจสอบการเงินการคลังภาครัฐ เพื่อให้การจัดสรรและการใช้จ่ายมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับเวลา เกิดความเสมอภาค ลดความ เหลื่อมล้ำ มีกลไกและช่องทางให้ประชาชนและภาคเอกชนเข้าถึงข้อมูล สามารถตรวจสอบกระบวนการดำเนินงาน งบประมาณ และการคลังของภาครัฐได้อย่างโปร่งใсыิ่งขึ้น

๓.๓ เพิ่มประสิทธิภาพและยกระดับการให้บริการสาธารณะให้ได้มาตรฐานสากล เพื่อให้ประชาชนและภาคธุรกิจได้รับบริการที่มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน ตรงตามความต้องการของประชาชนและภาคธุรกิจ

๓.๔ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชน ได้รับการบริการอย่างมีประสิทธิภาพและทั่วถึง ผู้มีส่วนได้เสียได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนา ลดการพึ่งพิง งบประมาณประเภทเงินอุดหนุนจากรัฐบาล มีความคล่องตัว พึ่งตนเองทางการคลังได้ในระยะยาว และสามารถจัดบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานแก่ประชาชนอย่างมีมาตรฐานและประสิทธิภาพมากขึ้น

๓.๕ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ เพื่อให้สังคมไทยมีวินัย โปร่งใส และ ยุติธรรม รวมทั้งสร้างความเข้มแข็ง เป็นภูมิคุ้มกันของสังคมไทย ให้ครอบครัวคุณภาครัฐ ภาคเอกชน และ ภาคประชาชน พร้อมทั้งเพื่อสร้างพลังการขับเคลื่อนค่านิยมต่อต้านการทุจริต

๓.๖ ปฏิรูปกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมให้มีความทันสมัย เป็นธรรม และ สอดคล้องกับ ข้อบังคับสากลหรือข้อตกลงระหว่างประเทศ เพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่าง เสมอภาค ผู้มีส่วน ได้ส่วนเสียมีความมั่นใจ ยอมรับ และปฏิบัติตามกติกา เอื้อต่อภารกิจภาครัฐ การลงทุนและ ดำเนินธุรกิจ ภาคเอกชน ดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ ลดความเหลื่อมล้ำ และเพิ่มคุณภาพชีวิตของ ประชาชน ตลอดจน มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด และมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการวินิจฉัยคดีมีความ ถูกต้อง รวดเร็ว โปร่งใส และเป็นธรรม ตามหลักนิติธรรมและลดปริมาณผู้กระทำความผิดในที่ควบคุม

๔. แผนงานและโครงการสำคัญ

๔.๑ การปรับโครงสร้างอำนาจส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น และแก้ไขกฎหมาย ว่า ด้วยการบริหารราชการแผ่นดิน

๔.๒ การปฏิรูปการพัฒนาข้าราชการ

๔.๓ การเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพการบริหารงานแห่งรัฐ

๔.๔ การปรับปรุงกฎหมายเพื่อวางระบบการบริหารจัดการงบประมาณเชิงพื้นที่

๔.๕ การบูรณาการโครงสร้างพื้นฐานกลางด้านเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร (Information and Communication Technology / ICT) สำหรับบริการภาครัฐ (Government Shared Infrastructure)

๔.๖ การส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการให้บริการของภาครัฐ

๔.๗ การพัฒนาระบบยุติธรรมชุมชนและการให้ความช่วยเหลือประชาชน

๔.๘ การปฏิรูปองค์กรในกระบวนการยุติธรรม

๔.๙ การสร้างกลไก “ยับยั้ง” และ “สร้างความตระหนักรู้” เพื่อป้องกันการทุจริต

๔.๑๐ การพัฒนากระบวนการจัดทำนโยบายสาธารณะรวมถึงกฎหมายกฎ ระเบียบ ให้มี คุณภาพ และมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์

๑. วัตถุประสงค์

๑.๑ เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการคมนาคมขนส่งและ การค้า รวมทั้งมีกลไกกำกับ ดูแล การประกอบกิจการขนส่งที่มีประสิทธิภาพและโปร่งใสให้สามารถสนับสนุน การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศจากการพัฒนาโครงข่ายการขนส่ง และยกระดับคุณภาพ ชีวิตให้กับ ประชาชน

๑.๒ เพื่อสร้างความมั่นคงทางพลังงาน เพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน และส่งเสริมการ ใช้ พลังงานทดแทนและพลังงานสะอาด ตลอดจนขยายโอกาสทางธุรกิจในภูมิภาคอาเซียนจากการพัฒนาด้าน พลังงาน

๑.๓ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและขยายการให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลอย่างทั่วถึง ทั้ง ประเทศ ในราคาที่เหมาะสมเป็นธรรม และส่งเสริมธุรกิจดิจิทัลใหม่ และนวัตกรรม รวมทั้งพัฒนาระบบ ความปลอดภัยทางไซเบอร์ให้มีความมั่นคง และคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลให้แก่ผู้ใช้บริการ

๑.๔ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพและขยายการให้บริการโครงสร้างพื้นฐานด้านน้ำประปาทั้งใน เชน ปริมาณและคุณภาพให้ครอบคลุมทั่วประเทศ ลดอัตราการสูญเสียน้ำในระบบประปา และกลไกการบริหาร

จัดการ การประกอบกิจการน้ำประปาในภาพรวมของประเทศ ๑.๕ เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่เกิดจาก
ลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อลดการนำเข้าจาก ต่างประเทศ และสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ

๒. เป้าหมายและตัวชี้วัด

เป้าหมายที่ ๑ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ในภาพรวม มีเป้าหมาย
ลดความ เข้มการใช้พลังงาน (Energy Intensity: EI) อยู่ที่ ๑๒.๘๓ พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ/พันล้านบาท ใน
ปี ๒๕๖๔ รวมทั้งมีเป้าหมายในการลดต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยเป็นร้อยละ ๑๒ ของผลิตภัณฑ์มวลรวม
ในประเทศ ในปี ๒๕๖๔ โดยในส่วนของต้นทุนค่าขนส่งสินค้าจะลดให้ต่ำกว่าร้อยละ ๗ ของผลิตภัณฑ์มวลรวม
ในประเทศ

ตัวชี้วัด ๑.๑ สัดส่วนการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

ตัวชี้วัด ๑.๒ สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

เป้าหมายที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านระบบคมนาคมขนส่ง มีเป้าหมาย เพิ่ม
ปริมาณ การขนส่งสินค้าทางรางจากร้อยละ ๒ เป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔ และปริมาณการขนส่งสินค้าทางน้ำ
เพิ่มขึ้นจาก ร้อยละ ๑๕ เป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๙ มีปริมาณผู้ใช้ระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมืองเพิ่มขึ้น
โดยในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑลเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๕ เป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓๐ และทำอากาศ
ยานใน กรุงเทพมหานครและทำอากาศยานในภูมิภาคมีขีดความสามารถในการรองรับปริมาณผู้โดยสารเพิ่มขึ้นเป็น
๑๐๐ และ ๔๒ ล้านคนต่อปี ตามลำดับ

ตัวชี้วัด ๒.๑ สัดส่วนปริมาณการขนส่งสินค้าทางรางและทางน้ำต่อปริมาณการขนส่งสินค้า
ทั้งหมด ภายในประเทศ

ตัวชี้วัด ๒.๒ สัดส่วนของผู้ใช้ระบบขนส่งสาธารณะ (รถไฟฟ้า เรือ รถไฟ รถโดยสาร
สาธารณะ รถตู้โดยสาร และ รถโดยสารด่วนพิเศษ (BRT)) ต่อปริมาณการเดินทางในเขตกรุงเทพมหานครและ
ปริมณฑล

ตัวชี้วัด ๒.๓ ความสามารถในการรองรับปริมาณผู้โดยสารโดยรวมของทำอากาศยาน
สุวรรณภูมิ ทำ อากาศยานดอนเมือง และทำอากาศยานภูมิภาค

เป้าหมายที่ ๓ การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขัน
ด้านโลจิสติกส์และประสิทธิภาพในการอำนวยความสะดวกทางการค้าอยู่ในอันดับดีขึ้นภายในปี ๒๕๖๔ และ
บุคลากร ด้านโลจิสติกส์ได้รับการพัฒนาให้มีผลิตภาพสูงขึ้น รวมทั้งมีปริมาณการขนส่งสินค้าผ่านเข้า-ออก ณ
ด่าน การค้าชายแดนสำคัญที่เชื่อมต่อกับโครงข่ายทางเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี

ตัวชี้วัด ๓.๑ อันดับดัชนีความสามารถในการแข่งขันด้านโลจิสติกส์ และประสิทธิภาพการ
อำนวยความสะดวก การค้า

ตัวชี้วัด ๓.๒ สัดส่วนรายได้ของธุรกิจโลจิสติกส์ต่อจำนวนบุคลากรด้านโลจิสติกส์ ตัวชี้วัด
๓.๓ ปริมาณสินค้าที่ผ่านเข้า-ออก ณ ด่านการค้าชายแดนที่สำคัญ

เป้าหมายที่ ๔ การพัฒนาด้านพลังงาน มีเป้าหมายเพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณ การใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเป็นร้อยละ ๑๗.๓๔ ในปี ๒๕๖๔ และลดการพึ่งพาก๊าซธรรมชาติในการผลิตไฟฟ้าให้ เหลือร้อยละ ๔๗ ในปี ๒๕๖๔

ตัวชี้วัด ๔.๑ สัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย

ตัวชี้วัด ๔.๒ สัดส่วนการใช้ก๊าซธรรมชาติในการผลิตไฟฟ้า

เป้าหมายที่ ๕ การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล มีเป้าหมายที่จะขยายโครงข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ให้ได้ร้อยละ ๘๕ ของหมู่บ้านทั่วประเทศ และมีผู้ประกอบการธุรกิจดิจิทัลรายใหม่เพิ่มขึ้นจำนวนไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ ราย รวมทั้งหน่วยงานภาครัฐมีระบบความมั่นคงปลอดภัยทางไซเบอร์ในการรับมือภัยคุกคามทาง ออนไลน์อย่างน้อยร้อยละ ๘๐ ของหน่วยงานภาครัฐทั้งหมดเมื่อสิ้นสุดแผนฯ

ตัวชี้วัด ๕.๑ อันดับความพร้อมใช้ของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Network Readiness Index: NRI) ตัวชี้วัด ๕.๒ จำนวนหมู่บ้านที่มีอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงเข้าถึง

ตัวชี้วัด ๕.๓ จำนวนผู้ประกอบการธุรกิจดิจิทัล

ตัวชี้วัด ๕.๔ จำนวนเหตุละเมิดความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ที่เกิดขึ้นในประเทศ

เป้าหมายที่ ๖ การพัฒนาด้านสาธารณูปการ (น้ำประปา) มีเป้าหมายขยายการกำลั้งการผลิตน้ำประปาและกระจายโครงข่ายการให้บริการน้ำประปาครอบคลุมพื้นที่บริการในเขตนครหลวง ร้อยละ ๑๐๐ ภายในปี ๒๕๖๑ ในเขตภูมิภาค/เทศบาล ให้ครอบคลุมร้อยละ ๘๐ เมื่อสิ้นสุดแผนฯ และจัดหาน้ำสะอาดหรือก่อสร้างระบบประปาหมู่บ้านให้ครอบคลุมทุกหมู่บ้านเมื่อสิ้นสุดแผนฯ ลดอัตราการสูญเสียระบบส่งและจำหน่ายน้ำในเขตนครหลวงให้มีความสูญเสียน้อยกว่าร้อยละ ๒๐ และเขตภูมิภาค/เทศบาลให้มีความสูญเสียน้อยกว่าร้อยละ ๒๕ ภายในปี ๒๕๖๔ รวมทั้งมีการจัดตั้งองค์กรกำกับดูแลกิจการประปาที่เป็นเอกภาพ และมีกฎหมายรองรับการดำเนินงานอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมให้แล้วเสร็จภายในปี ๒๕๖๒

ตัวชี้วัด ๖.๑ สัดส่วนประชากรที่ได้รับบริการน้ำประปาที่เพิ่มใหม่ต่อประชากรทั้งหมด

ตัวชี้วัด ๖.๒ สัดส่วนหมู่บ้านที่ได้รับบริการน้ำสะอาดเพิ่มใหม่ต่อจำนวนหมู่บ้านทั่วประเทศ

ตัวชี้วัด ๖.๓ ร้อยละของอัตราการสูญเสียที่ลดลงได้และระดับความสำเร็จตามแผนปฏิบัติการลดน้ำสูญเสีย

ตัวชี้วัด ๖.๔ มีองค์กรกำกับดูแลการประกอบกิจการประปา

๓. แนวทางการพัฒนา

๓.๑ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่ง

๓.๒ การสนับสนุนการพัฒนาระบบขนส่ง

๓.๓ การพัฒนาระบบโลจิสติกส์

๓.๔ การพัฒนาด้านพลังงาน

๓.๕ การพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล

๓.๖ การพัฒนาระบบน้ำประปา

๔. แผนงานและโครงการสำคัญ

- ๔.๑ แผนงานและโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่ง
- ๔.๒ แผนงานและโครงการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการเปลี่ยนรูปแบบการขนส่งสินค้า
- ๔.๓ แผนงานและโครงการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศ
- ๔.๔ แผนงานและโครงการพัฒนาด้านพลังงาน
- ๔.๕ แผนงาน/โครงการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล
- ๔.๕ แผนงาน/โครงการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล
- ๔.๖ แผนงาน/โครงการพัฒนาสาธารณูปการด้านน้ำประปา
- ๔.๗ แผนรองรับ

๕.๓.๑ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของไทย พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๖๕ ของกระทรวงคมนาคม

๕.๓.๒ ร่างแผนแม่บทการพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔)

๕.๓.๓ แผนพัฒนากำลังผลิตไฟฟ้าของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๗๙ (Power Development Plan ๒๐๑๕: PDP ๒๐๑๕)

๕.๓.๔ แผนอนุรักษ์พลังงาน พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๗๙ (Energy Efficiency Plan ๒๐๑๕: EEP๒๐๑๕)

๕.๓.๕ แผนพัฒนาพลังงานทดแทน พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๗๙ (Alternative Energy Development Plan ๒๐๑๕: AEDP ๒๐๑๕)

๕.๓.๖ แผนบริหารจัดการน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๗๙ (Oil Plan ๒๐๑๕) และ แผนบริหารจัดการก๊าซธรรมชาติ พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๗๙ (Gas Plan ๒๐๑๕)

๕.๓.๗ ร่างแผนพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม พ.ศ. ๕.๓.๘ แผนแม่บทปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระบบประปาการประปานครหลวง (ปี๒๕๖๑-๒๕๙๐) ๕.๓.๙ แผนยุทธศาสตร์ของการประปาส่วนภูมิภาค (ฉบับที่ ๓) ปี ๒๕๖๐-๒๕๖๔

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม

๑. วัตถุประสงค์

๑.๑ เพื่อสร้างความเข้มแข็งและยกระดับความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขั้นก้าวหน้า ให้สนับสนุนการสร้างมูลค่าของสาขาการผลิตและบริการเป้าหมาย

๑.๒ เพื่อสร้างโอกาสการเข้าถึงและนำเทคโนโลยีไปใช้ให้กับเกษตรกรรายย่อย วิสาหกิจชุมชน และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ๑๕๙

๑.๓ เพื่อพัฒนานวัตกรรมที่มุ่งเน้นการลดความเหลื่อมล้ำและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนผู้สูงอายุผู้ด้อยโอกาสทางสังคม และคุณภาพสิ่งแวดล้อม

๑.๔ เพื่อบูรณาการระบบบริหารจัดการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ให้สามารถ ดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน

๒. เป้าหมายและตัวชี้วัด

๒.๑ เป้าหมาย

เป้าหมายที่ ๑ เพิ่มอันดับความสามารถการแข่งขันโครงสร้างพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์และด้าน เทคโนโลยี จัดโดย IMD (International Institute of Management Development) ให้อยู่ในลำดับ ๑ ใน ๓๐

ตัวชี้วัด ๑.๑ อันดับความสามารถการแข่งขันโครงสร้างพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์ โดย IMD

ตัวชี้วัด ๑.๒ อันดับความสามารถการแข่งขันโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี โดย IMD

เป้าหมายที่ ๒ เพิ่มสัดส่วนค่าใช้จ่ายการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาสู่ร้อยละ ๑.๕ ของ GDP และมี สัดส่วนการลงทุนวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชนต่อภาครัฐเป็น ๗๐:๓๐ โดยมีสัดส่วนการลงทุนวิจัยและพัฒนาใน อุตสาหกรรมยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศ : งานวิจัยพื้นฐานเพื่อสร้าง/สะสมองค์ความรู้: ระบบโครงสร้าง พื้นฐาน บุคลากร และระบบมาตรฐาน เป็น ๕๕ : ๒๕ : ๒๐

ตัวชี้วัด ๒.๑ ค่าใช้จ่ายการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ตัวชี้วัด ๒.๒ สัดส่วนการลงทุนวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชนต่อภาครัฐ

ตัวชี้วัด ๒.๓ สัดส่วนการลงทุนวิจัยและพัฒนาในอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศ : งานวิจัยพื้นฐานเพื่อสร้าง/สะสมองค์ความรู้: ระบบโครงสร้างพื้นฐาน บุคลากร และระบบมาตรฐาน

เป้าหมายที่ ๓ เพิ่มจำนวนบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาเป็น ๒๕ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

ตัวชี้วัด ๓.๑ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

เป้าหมายที่ ๔ เพิ่มโอกาสการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ผลงานวิจัยและเทคโนโลยีพร้อมใช้ของ เกษตรกรรายย่อย วิสาหกิจชุมชน และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ตัวชี้วัด ๔.๑ ผลงานวิจัยและเทคโนโลยีพร้อมใช้ที่ถูกนำไปใช้ในการสร้างมูลค่าการผลิตให้กับเกษตรกร รายย่อย วิสาหกิจชุมชน และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

เป้าหมายที่ ๕ เพิ่มจำนวนนวัตกรรมทางสังคมและนวัตกรรมสำหรับผู้สูงอายุและผู้พิการที่ผลิตได้ เองภายในประเทศ ตัวชี้วัด ๕.๑ นวัตกรรมทางสังคมและนวัตกรรมสำหรับผู้สูงอายุและผู้พิการที่ผลิตได้เองภายในประเทศ

๓. แนวทางการพัฒนา

๓.๑ เร่งส่งเสริมการลงทุนวิจัยและพัฒนาและผลักดันสู่การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์และเชิงสังคม

๓.๒ พัฒนาผู้ประกอบการให้เป็นผู้ประกอบการทางเทคโนโลยี (Technopreneur)

๓.๓ พัฒนาสภาวะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม

๔. แผนงานและโครงการสำคัญ

๔.๑ แผนงานส่งเสริมผู้ประกอบการไทยให้มีบทบาทนำและใช้นวัตกรรมเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม ให้สินค้าและบริการ

๔.๒ แผนงานส่งเสริมผู้ประกอบการไทยให้เป็นเจ้าของห่วงโซ่มูลค่าเพิ่มสูงในตลาดโลกในอุตสาหกรรมที่ไทยมีศักยภาพ (Global Value Chain Controller)

๔.๓ โครงการส่งเสริมการจัดทำมาตรฐานนวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ไทย เพื่อนำขึ้นบัญชีนวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์

๔.๔ แผนรองรับ โดยผลักดันประเด็นการพัฒนาตามแผนที่เกี่ยวข้อง อาทิ ๔.๔.๑ นโยบาย และแผนวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑ (พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๖๔) ๔.๔.๒ นโยบายและ ยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ ฉบับที่ ๙ (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๔)

๔.๔.๓ กรอบนโยบายการพัฒนาเทคโนโลยีชีวภาพของประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๖๔)

๔.๔.๔ กรอบนโยบายการพัฒนานาโนเทคโนโลยีของประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๖๔)

๔.๔.๕ และแผนแม่บทการพัฒนาระบบมาตรวิทยาแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๔)

๔.๔.๖ ส่งเสริมให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนปฏิบัติการวิจัยและนวัตกรรมรายสาขา อาทิ แผนวิจัยด้านการเกษตร ด้านอุตสาหกรรม ด้านการท่องเที่ยว ด้านการกีฬา เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๙ การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ

๑. วัตถุประสงค์

- ๑.๑ เพื่อกระจายความเจริญและโอกาสทางเศรษฐกิจไปสู่ภูมิภาคอย่างทั่วถึงมากขึ้น
- ๑.๒ เพื่อพัฒนาเมืองศูนย์กลางของจังหวัดให้เป็นเมืองนำอยู่สำหรับคนทุกกลุ่ม
- ๑.๓ เพื่อพัฒนาและฟื้นฟูพื้นที่ฐานเศรษฐกิจหลักให้ขยายตัวอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และเพิ่ม คุณภาพชีวิตของคนในชุมชน
- ๑.๔ เพื่อพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจใหม่ให้สนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและการ พัฒนาในพื้นที่อย่างยั่งยืน

๒. เป้าหมายและตัวชี้วัด

- เป้าหมายที่ ๑ ลดช่องว่างรายได้ระหว่างภาคและมีการกระจายรายได้ที่เป็นธรรมมากขึ้น
- ตัวชี้วัด ๑.๑ ผลิตภัณฑ์ภาคต่อหัวระหว่างภาค
- ตัวชี้วัด ๑.๒ สัมประสิทธิ์การกระจายรายได้ระดับภาค
- เป้าหมายที่ ๒ เพิ่มจำนวนเมืองศูนย์กลางของจังหวัดเป็นเมืองนำอยู่สำหรับคนทุกกลุ่มในสังคม
- ตัวชี้วัด เมืองศูนย์กลางของจังหวัดที่ได้รับการพัฒนาเป็นเมืองนำอยู่
- เป้าหมายที่ ๓ พื้นที่ฐานเศรษฐกิจหลักมีระบบการผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงและเป็นมิตรต่อ สิ่งแวดล้อม
- ตัวชี้วัด ๓.๑ ค่าเฉลี่ยสารอินทรีย์ระเหยง่ายในพื้นที่อุตสาหกรรมหลักบริเวณมาตาพุดไม่ เกินเกณฑ์ มาตรฐาน

ตัวชี้วัด ๓.๒ ชั่วโมงเรียนของประชาชนเกี่ยวกับผลกระทบจากการประกอบการในพื้นที่

เป้าหมายที่ ๔ เพิ่มมูลค่าการลงทุนในพื้นที่เศรษฐกิจใหม่บริเวณชายแดนร้อยละ ๒๐

ตัวชี้วัด ๔.๑ มูลค่าการลงทุนในพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษชายแดน

ตัวชี้วัด ๔.๒ สถานประกอบการที่จดทะเบียนในพื้นที่เศรษฐกิจใหม่

๓. แนวทางการพัฒนา

๓.๑ การพัฒนาภาคเพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กระจายตัวอย่างทั่วถึง

๓.๒ การพัฒนาเมือง

๓.๓ การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจ

๔. แผนงานและโครงการสำคัญ

- ๔.๑ โครงการพัฒนากลุ่มท่องเที่ยวอารยธรรมล้านนาสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
- ๔.๒ โครงการส่งเสริมเกษตรปลอดภัยภาคเหนือตอนล่าง
- ๔.๓ โครงการบริหารจัดการวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรเพื่อป้องกันปัญหาหมอกควันในภาคเหนือ
- ๔.๔ โครงการขับเคลื่อนเกษตรอินทรีย์และพัฒนานวัตกรรมการแปรรูปสินค้าเกษตรในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ
- ๔.๕ โครงการบริหารจัดการน้ำแบบบูรณาการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ
- ๔.๖ โครงการยกระดับกิจกรรมและบริการด้านการท่องเที่ยวชายทะเลนานาชาติภาคกลาง
- ๔.๗ โครงการปรับปรุงและพัฒนาสิ่งแวดลอมเมือง
- ๔.๘ โครงการพัฒนาและส่งเสริมการผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราภาคใต้
- ๔.๙ โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลภาคใต้แบบมีส่วนร่วม
- ๔.๑๐ โครงการติดตามตรวจสอบและแก้ไขปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่ายในพื้นที่มาบตาพุด และ บริเวณใกล้เคียง จังหวัดระยอง
- ๔.๑๑ โครงการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมในพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก
- ๔.๑๒ โครงการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษสระแก้ว ตาก สงขลา และ หนองคาย
- ๔.๑๓ แผนรองรับ
- ๔.๑๓.๑ การพัฒนาภาคและเมืองมีแผนรองรับการดำเนินงานที่สำคัญคือ แผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด
- ๔.๑๓.๒ การพัฒนาพื้นที่ฐานเศรษฐกิจหลัก มีแผนรองรับการดำเนินงาน อาทิ ๑) แผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งในพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก และ ๒) แผนปฏิบัติการเพื่อลดและขจัดมลพิษในเขตควบคุมมลพิษ จ.ระยอง พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔
- ๔.๑๓.๓ การพัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน มีแผนรองรับการดำเนินงาน ได้แก่ ๑) แผนบูรณาการงบประมาณเรื่องเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ๒) แผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและด่านศุลกากร ๓) แผนพัฒนานิคมอุตสาหกรรม ๔) อุตสาหกรรม ๕) แผนบริหารจัดการแรงงาน และ ๕) แผนบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ ๑๐ ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา

๑. วัตถุประสงค์

- ๑.๑ เพื่อใช้ประโยชน์จากจุดเด่นของทะเลที่ตั้งของประเทศไทยที่เป็นจุดเชื่อมโยงสำคัญของแนว ระเบียงเศรษฐกิจต่างๆ ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มศักยภาพในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของไทย
- ๑.๒ เพื่อขยายโอกาสด้านการค้าการลงทุนระหว่างประเทศ และยกระดับให้ประเทศเป็นฐานการผลิตและการลงทุนที่มีศักยภาพและโดดเด่น

๑.๓ เพื่อเพิ่มบทบาทของไทยในเวทีโลกด้วยการส่งเสริมบทบาทที่สร้างสรรค์ของไทยในกรอบความร่วมมือต่างๆ รวมทั้งการสนับสนุนการขับเคลื่อนการพัฒนาภายใต้กรอบเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs)

๒. เป้าหมายและตัวชี้วัด

๒.๑ เครือข่ายการเชื่อมโยงตามแนวระเบียงเศรษฐกิจที่ครอบคลุมและมีการใช้ประโยชน์ได้เต็ม ศักยภาพ

ตัวชี้วัด ๑ ความสำเร็จของไทยในการผลักดันให้เกิดโครงข่ายความเชื่อมโยงทางด้าน โลจิสติกส์ที่ครอบคลุมทางบก ทางราง ทางน้ำ ทางอากาศ ภายในภูมิภาค เพื่ออำนวยความสะดวก ลด ระยะเวลา และต้นทุนในการขนส่ง

ตัวชี้วัด ๒ ความสำเร็จของการดำเนินงานภายใต้ความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (Cross Border Transport Agreement: CBTA) ณ ด่านชายแดนระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน

๒.๒ ระบบห่วงโซ่มูลค่าในอนุภูมิภาคและภูมิภาคอาเซียนเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๑ ดัชนีย่อยความสามารถในการบริหารจัดการ ณ พรมแดนของประเทศไทย ในดัชนีการอำนวยความสะดวกทางการค้า (Enabling Trade Index)

ตัวชี้วัด ๒ มูลค่าสินค้าขั้นกลางที่ผ่านด่านชายแดนระหว่างประเทศ

ตัวชี้วัด ๓ มูลค่าการค้าการลงทุนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาค

ตัวชี้วัด ๔ มูลค่าการบริการของผู้ประกอบการไทยในประเทศในภูมิภาค

๒.๓ ประเทศไทยเป็นฐานเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุนที่สำคัญในภูมิภาคอนุภูมิภาคอาเซียน และเอเชีย รวมทั้งมีการพัฒนาส่วนขยายจากแนวระเบียงเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคให้ครอบคลุมภูมิภาคอาเซียน เอเชียตะวันออก และเอเชียใต้

ตัวชี้วัด ๑ ปริมาณการขนส่งสินค้าและบริการเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๒ มูลค่าการค้าชายแดนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาค

ตัวชี้วัด ๓ มูลค่าการลงทุนของผู้ประกอบการไทยในประเทศในภูมิภาค

ตัวชี้วัด ๔ กฎหมายและระเบียบต่างๆ ได้รับการปรับปรุงให้เอื้อต่อการเป็นศูนย์กลาง การผลิต การลงทุน และบริการ

๒.๔ ประเทศไทยเป็นหุ้นส่วนการพัฒนาที่สำคัญทั้งในทุกระดับ

ตัวชี้วัด ๑ มูลค่าการให้ความช่วยเหลือของไทยในอนุภูมิภาคและภูมิภาค

ตัวชี้วัด ๒ ความสำเร็จของโครงการพัฒนาร่วมกันระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาค

ตัวชี้วัด ๓ ความก้าวหน้าในการดำเนินการให้เป็นไปตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

๓. แนวทางการพัฒนา

๓.๑ พัฒนาความเชื่อมโยงด้านการคมนาคมขนส่ง โลจิสติกส์ และโทรคมนาคมในกรอบความร่วมมืออนุภูมิภาคภายใต้แผนงาน GMS, ACMECS, IMT-GT, BIMSTEC และ JDS และภูมิภาคอาเซียนเพื่ออำนวยความสะดวกและลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์

๓.๒ พัฒนาและส่งเสริมให้ไทยเป็นฐานของการประกอบธุรกิจ การบริการ และการลงทุนที่โดดเด่นในภูมิภาค

๓.๓ การส่งเสริมการลงทุนไทยในต่างประเทศ (Outward investment) ของผู้ประกอบการ ไทย

๓.๔ เปิดประตูการค้าและพัฒนาความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในลักษณะหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ทั้งในระดับอนุภูมิภาค และภูมิภาคที่มีความเสมอภาคกัน

๓.๕ การสร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนาประเทศในอนุภูมิภาค ภูมิภาค และนานาชาติ

๓.๖ บูรณาการภารกิจด้านความร่วมมือระหว่างประเทศและด้านการต่างประเทศ

๓.๗ การเข้าร่วมเป็นภาคีความร่วมมือระหว่างประเทศระหว่างภูมิภาคโดยมีบทบาทที่สร้างสรรค์เพื่อเป็นทางเลือกในการดำเนินนโยบายระหว่างประเทศในเวทีโลก เพื่อรักษาสมดุล ในปฏิสัมพันธ์ระหว่างไทยและมหาอำนาจต่างๆ ทั้งในระดับโลกและภูมิภาค

๓.๘ ส่งเสริมความร่วมมือกับภูมิภาคและนานาชาติในการสร้างความมั่นคง

๔. แผนงานและโครงการสำคัญ

๔.๑ แผนงานส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการไทยออกไปลงทุนในต่างประเทศ

๔.๒ แผนงานการพัฒนาแนวระเบียงเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง (GMS)

๔.๓ แผนงาน IMT-GT

๔.๔ แผนงานโครงการที่สำคัญภายใต้กรอบเอเปค

๒.๒ สารสำคัญของร่างแผนพัฒนาการเกษตรในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

๒.๒.๑ วิสัยทัศน์

“ภาคเกษตรก้าวไกลด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลาดนำการผลิต ชีวิตเกษตรกรมีคุณภาพ ทรัพยากรการเกษตรมีความสมดุลและยั่งยืน”

๒.๒.๒ พันธกิจ

(๑) พัฒนาคูณภาพชีวิตเกษตรกรให้มีความมั่นคง

(๒) พัฒนาเศรษฐกิจการเกษตรให้เติบโตอย่างมีเสถียรภาพ

(๓) ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรที่มีคุณภาพตลอดโซ่อุปทานให้สอดคล้องกับความต้องการตลาด และส่งเสริมงานวิจัยเทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อนำมาใช้ประโยชน์

(๔) ส่งเสริมให้มีการบริหารจัดการทรัพยากร สิ่งแวดล้อม และโครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตรอย่างสมดุลและยั่งยืน

๒.๒.๓ วัตถุประสงค์

- (๑) สร้างความภูมิใจในอาชีพเกษตรกร สามารถพึ่งพาตนเองได้ มีการถ่ายทอดความรู้อย่างต่อเนื่อง เกิดการรวมกลุ่มเกษตรกรและเชื่อมโยงเครือข่ายกับภายนอกอย่างเข้มแข็ง และลดความเหลื่อมล้ำทางรายได้
- (๒) ส่งเสริมความสามารถของเกษตรกรสถาบันเกษตรกรในการยกระดับผลิตภาพ ประสิทธิภาพ คุณภาพ มาตรฐาน รวมทั้งสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าเกษตร ให้ตอบสนองความต้องการของตลาด
- (๓) สร้างความสามารถในการแข่งขันของสินค้าเกษตร รวมทั้งพัฒนางานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมมาใช้ประโยชน์
- (๔) ส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรการเกษตรและโครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการปรับตัวและการสร้างภูมิคุ้มกันภายใต้การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๒.๒.๔ เป้าหมาย

- (๑) ความผาสุกของเกษตรกรเพิ่มขึ้นอยู่ที่ระดับ ๘๕ ในปี ๒๕๖๔
- (๒) สถาบันเกษตรกรที่ทำธุรกิจมีรายได้สุทธิเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒๐ ต่อปี
- (๓) เศรษฐกิจภาคเกษตรเติบโตเฉลี่ยร้อยละ ๓ ต่อปี
- (๔) จำนวนงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตรถูกนำไปใช้ประโยชน์เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๕ ต่อปี
- (๕) ทรัพยากรการเกษตรได้รับการฟื้นฟูและใช้ประโยชน์อย่างสมดุลและยั่งยืน โครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตรได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น

๒.๒.๕ ตัวชี้วัด

- (๑) ดัชนีชี้วัดความผาสุกของเกษตรกร
- (๒) รายได้สุทธิในการประกอบธุรกิจของสถาบันเกษตรกร
- (๓) GDP ภาคเกษตร
- (๔) จำนวนงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมที่นำไปใช้ประโยชน์
- (๕) ทรัพยากรการเกษตรและโครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตรที่มีการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

๒.๒.๖ ยุทธศาสตร์และแนวทางพัฒนาประกอบด้วย ๔ ยุทธศาสตร์ ๒๑ แนวทาง ดังนี้

(๑) ยุทธศาสตร์ที่ ๑ สร้างความเข้มแข็งให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร

(๑.๑) วัตถุประสงค์

- ๑) เพื่อให้เกษตรกรมีความมั่นคง พึ่งพาตนเองได้ และมีความภาคภูมิใจในการประกอบอาชีพเกษตรกร
- ๒) เพื่อสนับสนุนให้เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเกษตรมืออาชีพ
- ๓) เพื่อพัฒนาและเชื่อมโยงเครือข่ายในการประกอบอาชีพเกษตรกร

(๑.๒) เป้าหมาย

- ๑) เกษตรกรมีรายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรเพิ่มขึ้นเป็น ๕๑,๐๘๖ บาทต่อครัวเรือน ในปี ๒๕๖๔ และหนี้สินต่อทรัพย์สินของครัวเรือนเกษตรลดลงในปี ๒๕๖๔
- ๒) ผู้ที่มีอายุระหว่าง ๑๕-๖๐ ปี เข้าสู่ภาคการเกษตรเพิ่มขึ้น

๓) เกษตรกรมีความรู้ด้านการเกษตรและน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มาประยุกต์ใช้และสามารถนำไปปฏิบัติได้เพิ่มขึ้น

๔) สถาบันเกษตรกรที่มีความเข้มแข็งและมีเครือข่ายธุรกิจเพิ่มขึ้น

(๑.๓) ตัวชี้วัด

๑) รายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตร และหนี้สินต่อทรัพย์สินของครัวเรือนเกษตรกร

๒) ร้อยละของจำนวนแรงงานภาคการเกษตรที่มีอายุระหว่าง ๑๕-๖๐ ปี

๓) จำนวนเกษตรกรที่ได้รับการอบรมและนำไปประยุกต์ใช้

๔) ร้อยละของสถาบันเกษตรกรที่ประสบความสำเร็จ

(๑.๔) แนวทางการพัฒนา ๕ แนวทาง

๑) ขยายผลการทำเกษตรตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยการสร้างจิตสำนึกให้เกษตรกรน้อมนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการทำการเกษตร ส่งเสริมแนวทางของมูลนิธิปิดทองหลังพระ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นมาสร้างอัตลักษณ์ของสินค้าเกษตรให้เป็นที่รู้จัก พัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรต่อยอดสู่การทำธุรกิจเชิงพาณิชย์ และส่งออกไปขายต่างประเทศ

๒) เสริมสร้างความภาคภูมิใจและความมั่นคงในการประกอบอาชีพเกษตรกรกรม

(๑) สร้างและพัฒนาเกษตรกรรุ่นใหม่เข้าสู่ภาคการเกษตร โดยสร้างความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาที่มีหลักสูตรการเรียนการสอนด้านการเกษตร สนับสนุนทุนเพื่อการประกอบธุรกิจการเกษตร การจัดสรรที่ดินทำกินให้เกษตรกรรุ่นใหม่ ส่งเสริมให้เกษตรกรรุ่นใหม่นำความรู้ทางการเกษตรไปถ่ายทอดและพัฒนาชุมชน สนับสนุนการให้ทุนการศึกษาสำหรับเยาวชนรุ่นใหม่หรือลูกหลานเกษตรกรที่ต้องการศึกษาต่อด้านการเกษตรเพื่อสืบทอดอาชีพการเกษตรของครอบครัว

(๒) ปรับเปลี่ยนทัศนคติ การสร้างแรงจูงใจและความภาคภูมิใจในการสืบทอดอาชีพเกษตร โดยคัดเลือกเกษตรกรดีเด่น เผยแพร่เกียรติคุณและผลงานให้ปรากฏต่อสาธารณชน สร้างต้นแบบเกษตรกรรุ่นใหม่ที่ทำการเกษตรประสบความสำเร็จ สร้างทัศนคติให้เกษตรกรรัก ห่วงแหนพื้นที่ และอาชีพทางการเกษตรไว้ให้รุ่นต่อไป ปลูกฝังค่านิยมการทำการเกษตรเพื่อเป็นทางเลือกให้กับเยาวชนตั้งแต่ระดับอนุบาลขึ้นไป

(๓) สร้างระบบสวัสดิการแก่เกษตรกร โดยผลักดันให้มีกองทุนสวัสดิการเกษตรกรเพื่อให้เกษตรกรมีหลักประกันความมั่นคงในอาชีพที่เหมาะสมกับความเป็นอยู่

(๔) ปรับโครงสร้างหนี้สินเกษตรกรอย่างต่อเนื่องและเป็นแผนระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี้กองทุนในกำกับของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์หรือสถาบันการเงิน รวมทั้งหนี้นอก ระบบ จัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือแก้ปัญหาหนี้สินและการถูกฟ้องร้องดำเนินคดีของเกษตรกร รวมทั้งส่งเสริมการสร้างวินัยทางการเงินเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้เกษตรกร

๓) ส่งเสริมการทำเกษตรกรรมยั่งยืนให้เห็นผลในทางปฏิบัติ

(๑) เร่งขับเคลื่อนการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์เกษตรอินทรีย์ โดยส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัย พัฒนา และเผยแพร่องค์ความรู้และนวัตกรรมเกษตรอินทรีย์ พัฒนาการผลิต การรับรองมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ ส่งเสริมตลาดสินค้าและบริการเกษตรอินทรีย์ เพื่อตอบสนองตลาด ระดับพรีเมียม และกระแสนิยมบริโภคของกลุ่มคนรักสุขภาพ ผลักดันมาตรฐานและระบบการตรวจสอบ รับรองแบบการมีส่วนร่วม (Participatory Guarantee System: PGS) เพื่อเพิ่มพื้นที่และการบริโภคสินค้า เกษตรอินทรีย์ในระดับชุมชน สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรอินทรีย์ ตลอดจนบริหารจัดการและขับเคลื่อน เกษตรอินทรีย์แบบบูรณาการทั้งระบบ

(๒) สร้างองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยได้ มาตรฐานให้แก่เกษตรกร

(๓) พัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนร่วมกับกระทรวงศึกษาธิการ โดย สอดแทรกเนื้อหาวิชาความรู้ที่จำเป็นต่างๆ

(๔) เผยแพร่และประชาสัมพันธ์ให้เกษตรกรรับรู้และตระหนักถึง ความสำคัญของอาหารปลอดภัย ความแตกต่างระหว่างสินค้าเกษตรทั่วไป สินค้าเกษตรปลอดภัยได้มาตรฐาน และสินค้าเกษตรอินทรีย์

(๕) พัฒนาตลาดสินค้าเกษตรปลอดภัยเพื่อเป็นทางเลือกให้กับผู้บริโภค โดยจัดหาสถานที่ขายสินค้าเกษตรปลอดภัยแยกจากตลาดสดทั่วไป สนับสนุนให้เกษตรกรหรือสถาบัน เกษตรกรมีช่องทางการตลาดทั้งตลาดภายในและต่างประเทศ

๔) พัฒนาองค์ความรู้ของเกษตรกรสู่เกษตรกรมืออาชีพ (Smart farmer)

(๑) เสริมสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับการผลิต ด้านการตลาด การ ประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการพัฒนา การผลิต และการรวมตัวเป็นกลุ่มเกษตรกรที่เข้มแข็งในรูปแบบต่างๆ

(๒) พัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนให้ความรู้เกี่ยวกับการ พัฒนา กระบวนการทางความคิดของเกษตรกร

(๓) พัฒนาศักยภาพให้ศูนย์ปราชญ์ชาวบ้านเป็นแหล่งเรียนรู้ ขยายฐาน องค์ความรู้จากปราชญ์ชาวบ้านไปสู่เกษตรกรและชุมชนเครือข่ายอื่นๆ

๕) สร้างและเชื่อมโยงเครือข่ายของเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร

(๑) สร้างต้นแบบการผลิตสินค้าเกษตรมาตรฐานตลอดโซ่อุปทานที่ ประสบผลสำเร็จในแต่ละชนิดสินค้า

(๒) สนับสนุนความช่วยเหลือระหว่างเกษตรกรรายใหญ่กับเกษตรกรราย ย่อยให้เกิดการพัฒนาการผลิตและเชื่อมโยงสู่อุตสาหกรรมเกษตร

(๓) พัฒนาเครือข่ายเกษตรกร สถาบันเกษตรกรผ่านระบบสารสนเทศ

(๔) ส่งเสริมการรวมกลุ่มเกษตรกรเพื่อสร้างความเข้มแข็ง

(๕) พัฒนาสถาบันเกษตรกรให้สามารถต่อยอดเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเกษตร

(๖) เชื่อมโยงและบูรณาการจากทุกภาคส่วนเพื่อแก้ไขปัญหาของ

เกษตรกรอย่างเป็นระบบ

(๒) ยุทธศาสตร์ที่ ๒ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการสินค้าเกษตรตลอดโซ่อุปทาน

(๒.๑) วัตถุประสงค์

๑) เพื่อให้ประเทศเป็นศูนย์กลางการผลิต การค้า และการแปรรูปสินค้าเกษตรที่สำคัญของภูมิภาคอาเซียน

๒) เพื่อปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิต การแปรรูป และการตลาดสินค้าเกษตรไปสู่คุณภาพและมาตรฐานสินค้าปลอดภัย

๓) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโซ่อุปทานสินค้าเกษตร

(๒.๒) เป้าหมาย

๑) สินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของตลาด

๒) สินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ที่ได้คุณภาพมาตรฐานมีมูลค่าเพิ่มขึ้น

๓) ประสิทธิภาพการบริหารจัดการโซ่อุปทานสินค้าเกษตรเพิ่มขึ้น

(๒.๓) ตัวชี้วัด

๑) มูลค่าการส่งออกสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์

๒) มูลค่าสินค้าเกษตรที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน

๓) ต้นทุนการบริหารจัดการระบบโลจิสติกส์

(๒.๔) แนวทางการพัฒนา

๑) ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐานรองรับความต้องการของตลาด

(๑.๑) พัฒนาระบวนการก่อนการเก็บเกี่ยว (Pre-harvest) เพื่อลดต้นทุนการผลิตและรองรับกระบวนการผลิตสินค้าเกษตรให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล

(๑.๒) พัฒนาระบวนการหลังการเก็บเกี่ยว (Post-harvest) เพื่อรักษาคุณภาพสินค้าเกษตร ลดการสูญเสียระหว่างเก็บเกี่ยวผลผลิตจนถึงมือผู้บริโภคหรือโรงงานอุตสาหกรรม การออกแบบผลิตภัณฑ์ พัฒนาระบบตรวจสอบย้อนกลับ (Traceability)

(๑.๓) สร้างองค์ความรู้และจิตสำนึกด้านอาหารปลอดภัยสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของระบบการผลิตที่ดีตลอดโซ่อุปทาน เช่น GAP GMP HACCP สำหรับการผลิตพืช ประมง และปศุสัตว์ รวมทั้งส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ถึงความแตกต่างของสินค้าเกษตรที่ผลิตตามมาตรฐานกับสินค้าทั่วไป

(๑.๔) กำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารให้เป็นมาตรฐานบังคับทั้งในระดับฟาร์ม โรงงานแปรรูป โรงฆ่าสัตว์ และอาหารที่พร้อมบริโภค

(๑.๕) ถ่ายโอนภารกิจการตรวจสอบฟาร์ม การตรวจวิเคราะห์สินค้า และการรับรองฟาร์มให้กับภาคเอกชนที่ได้รับอนุญาตอย่างเหมาะสม

๒) ส่งเสริมการบริหารจัดการโซ่อุปทานสินค้าเกษตร

(๒.๑) ถ่ายทอดองค์ความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานการเกษตรให้แก่เกษตรกร สถาบันเกษตรกร และผู้ประกอบการธุรกิจการเกษตรอย่างต่อเนื่อง สนับสนุนเกษตรกร สถาบันเกษตรกร และผู้ประกอบการธุรกิจเกษตรเห็นถึงความสำคัญในการนำความรู้ด้านการบริหารจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานมาใช้ในการประกอบอาชีพตนเอง

(๒.๒) ส่งเสริมเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรทำการเกษตรแบบกลุ่มการผลิต (Cluster) เครือข่ายวิสาหกิจ และเกษตรพันธะสัญญา (Contract Farming) กับผู้ประกอบการธุรกิจการเกษตร

(๒.๓) สนับสนุนและพัฒนาสถานที่ พื้นที่ หรือศูนย์กระจายสินค้าของสหกรณ์ (Cooperative Distribution Center : CDC) ให้เป็นแหล่งรวบรวม คัดแยกคุณภาพและกระจายผลผลิตหรือผลิตภัณฑ์ไปยังตลาดผู้บริโภคระดับต่างๆ

(๒.๔) สนับสนุนให้มีการจัดตั้งศูนย์บริหารจัดการระบบโลจิสติกส์ในชุมชนเพื่อให้บริการรับจ้าง จัดเก็บ กระจายและขนส่งสินค้าเกษตร

(๒.๕) สร้างเครือข่ายพันธมิตรด้านการบริหารจัดการโลจิสติกส์ระหว่างเกษตรกร สถาบันเกษตรกร และผู้ประกอบการธุรกิจการเกษตร

(๒.๖) พัฒนาโซ่ความเย็น (Cool chain) สำหรับสินค้าผัก ผลไม้ นม เนื้อสัตว์ และประมง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพโลจิสติกส์สินค้าเน่าเสียง่าย

(๒.๗) ส่งเสริมให้เกษตรกร/สถาบันเกษตรกรปรับปรุงประสิทธิภาพโลจิสติกส์ตั้งแต่ระดับฟาร์มจนถึงมือผู้บริโภค ครอบคลุม มิติต้นทุน มิติเวลา และมีมีความน่าเชื่อถือโดยให้ความสำคัญกับกิจกรรมโลจิสติกส์ที่สำคัญ ได้แก่

(๒.๗.๑) การคาดการณ์ความต้องการสินค้าเกษตรก่อนการผลิต

(๒.๗.๒) การบริการลูกค้าทั้งก่อน ระหว่าง และหลังรับคำสั่งซื้อ

(๒.๗.๓) การจัดซื้อปัจจัยการผลิต

(๒.๗.๔) การสื่อสารด้านโลจิสติกส์เพื่อส่งมอบสินค้าเกษตรได้ตรงตามลูกค้าสั่งซื้อ

(๒.๗.๕) การขนส่งสินค้าเกษตร

(๒.๗.๖) การบริหารจัดการภายในสถานที่เก็บสินค้าเกษตร

(๒.๗.๗) การบริหารจัดการสินค้าเกษตรในสต็อก

(๒.๗.๘) การเก็บเกี่ยว คัดเกรด และบรรจุหีบห่อ

(๒.๗.๙) การตรวจสอบย้อนกลับและการตีกลับสินค้าเกษตร

๓. เพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร

(๓.๑) ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรที่มีคุณภาพ มีเอกลักษณ์ และมีมูลค่าสูงตามความต้องการของตลาดเฉพาะกลุ่ม (Niche market) ยกย่องราคาสินค้าเกษตรปลอดภัยเกษตรอินทรีย์และฮาลาลด้วยการสร้างตราสินค้า สร้างศูนย์จำหน่ายสินค้าสำหรับตลาดเฉพาะกลุ่ม

(๓.๒) พัฒนานวัตกรรม โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรและประชาสัมพันธ์สินค้าเกษตรที่เกิดจากภูมิปัญญาท้องถิ่นผ่านโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)

(๓.๓) สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรด้วยแนวคิดเกษตรสร้างสรรค์ หรือเกษตรประณีตตลอดโซ่อุปทานสินค้าเกษตร โดยใช้เทคโนโลยีสนับสนุนการพัฒนา

(๓.๔) ส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงเกษตร พัฒนาศูนย์ปราชญ์ ชาวบ้านให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรแบบครบวงจร ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรสุขภาพ

๔. จัดตั้งศูนย์กลางและพัฒนาระบบตลาดสินค้าเกษตร โดยได้รับการสนับสนุนและความร่วมมือจากทั้งภาครัฐ เอกชน และเกษตรกร ตั้งแต่เป็นศูนย์กลางการผลิต การแปรรูป การจัดการผลผลิต การตลาด และการค้าสินค้าเกษตร รวมทั้งจัดสรรส่วนต่างทางการตลาด (Marketing Margins) ที่เกิดขึ้นให้เหมาะสมตลาดโซ่อุปทานของแต่ละสินค้า

๕. เสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารและพลังงานอย่างยั่งยืน

(๕.๑) รักษาการผลิตสินค้าเกษตรเพื่ออาหาร พลังงาน และอุตสาหกรรม

(๕.๒) สร้างความมั่นคงด้านอาหารระดับประเทศ โดยบริหารจัดการสำรองอาหารเพื่อภาวะฉุกเฉิน (Food Emergency)

๖. สนับสนุนความร่วมมือระหว่างภาครัฐ และเอกชน (Public Private Partnership: PPP) ด้วยการ

(๖.๑) สนับสนุนให้ผู้ประกอบการธุรกิจเกษตรหรือภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการลงทุนหรือดำเนินการในรูปแบบ PPP (Public Private Partnership)

(๖.๒) ผลักดันหลักการลงทุนภาคการเกษตรอย่างรับผิดชอบ (Responsible Agriculture Investment: RAI) โดยให้มีกฎหมายรองรับเพื่อใช้เป็นหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการลงทุนภาคการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบในสาขาการเกษตร โดยยึดหลักการสำคัญ ๑๐ ข้อ ตามหลักการระหว่างประเทศเกี่ยวกับการลงทุนภาคการเกษตรอย่างรับผิดชอบ โดยองค์การระหว่างประเทศ ได้แก่ UNCTAD, FAO, IFAD, World Bank ร่วมจัดทำแล้วเสร็จเมื่อปี ๒๕๕๖ ได้แก่ (๑) มีส่วนร่วมต่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ (๒) มีส่วนร่วมต่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืนและเท่าเทียมกัน และการขจัดความยากจน (๓) ส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศและสร้างบทบาทให้สตรี (๔) มีส่วนร่วมสร้างบทบาทให้เยาวชน (๕) เคารพต่อการครอบครองที่ดิน การทำการประมง และการทำป่าไม้ และเข้าถึงแหล่งน้ำ (๖) อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน เพิ่มความยืดหยุ่น และลดความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ (๗) เคารพมรดกทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น และสนับสนุนความหลากหลายทางชีวภาพและนวัตกรรม (๘) ส่งเสริมการเกษตรและระบบอาหารที่ปลอดภัยและดีต่อสุขภาพ (๙) ผนวกรวมโครงสร้างธรรมาภิบาล กระบวนการบริหารจัดการและกลไกรับเรื่องร้องเรียนที่ทั่วถึงและโปร่งใส และ (๑๐) เข้าถึงและมุ่งเน้นผลกระทบ และส่งเสริมให้มีความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติหน้าที่

๗. สนับสนุนการจัดการความเสี่ยงที่จะกระทบต่อพืชผลทางการเกษตร

(๗.๑) สร้างระบบประกันภัยพืชผลทางการเกษตรทั้งพืช ประมง และปศุสัตว์

(๗.๒) สร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบการประกันภัยพืชผลทางการเกษตร

(๗.๓) ผลักดันเกษตรกรให้เข้าสู่ระบบการประกันภัยพืชผลทางการเกษตร

(๗.๔) สนับสนุนการปรับเปลี่ยนการผลิตตามศักยภาพความเหมาะสมของพื้นที่ และความต้องการของตลาด

(๗.๕) สนับสนุนมาตรการต่างๆ ที่จำเป็นต่อการจัดการความเสี่ยงที่จะกระทบต่อพืชผลทางการเกษตร

๘. ส่งเสริมการค้าชายแดน การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ และสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจระดับภูมิภาค

(๘.๑) ส่งเสริมการอำนวยความสะดวกด้านการค้าชายแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยพัฒนาระบบ National Single Window (NSW) และการให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ (One Stop Service) ส่งเสริมการผลิตวัตถุดิบเกษตรในประเทศเพื่อนบ้าน สนับสนุนการทำธุรกิจแปรรูปของสหกรณ์เพื่อส่งออกไปยังประเทศที่สาม ทั้งยังเป็นการสร้างงาน สร้างรายได้ และแก้ไขปัญหาความมั่นคงตามแนวชายแดน

(๘.๒) ส่งเสริมการร่วมลงทุน และพัฒนาการเกษตร ภายใต้กรอบข้อตกลงทางเศรษฐกิจของแต่ละ ภูมิภาค ให้เป็นตลาดเดียว และฐานการผลิตร่วม มีการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีองค์ความรู้ วิจัย และพัฒนาร่วมกัน

(๘.๓) สนับสนุนการแลกเปลี่ยนเครือข่ายการตลาดกับต่างประเทศ

(๘.๔) ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับคุณประโยชน์ของสินค้าเกษตรไทยให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายไปทั่วโลก

(๓) ยุทธศาสตร์ที่ ๓ เพิ่มความสามารถในการแข่งขันภาคการเกษตรด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม

(๓.๑) วัตถุประสงค์

(๑) เพื่อส่งเสริมการวิจัย พัฒนาเทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตรแบบบูรณาการร่วมกันทั้งของภาครัฐ ภาคเอกชน และเกษตรกร

(๒) เพื่อผลักดันให้นำผลงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตรไปใช้ประโยชน์

(๓) เพื่อพัฒนาระบบสารสนเทศให้สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างทั่วถึง

(๓.๒) เป้าหมาย

(๑) งบประมาณด้านงานวิจัย พัฒนาเทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตรเพิ่มขึ้นร้อยละ ๕ ต่อปี

(๒) ผลงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตร ที่ใช้ประโยชน์ได้ในระดับพื้นที่เพิ่มขึ้น

(๓) มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีและนวัตกรรมด้านการเกษตร และถูกนำไปประยุกต์ใช้เพิ่มขึ้นร้อยละ ๕ ต่อปี

(๔) เกษตรกรและผู้ให้บริการสามารถเข้าถึงข้อมูลผ่านช่องทางของระบบสารสนเทศการเกษตรเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี

(๓.๓) ตัวชี้วัด

(๑) สัดส่วนงบประมาณเพื่องานวิจัย พัฒนาเทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตร ต่องบประมาณประจำปีของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

๒) จำนวนผลงานด้านวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตรถูกนำไปใช้ประโยชน์

(๓) ร้อยละของเกษตรกรและผู้รับบริการที่ได้รับการถ่ายทอดเทคโนโลยี และนวัตกรรม สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้

(๔) จำนวนผู้ใช้บริการจากระบบสารสนเทศการเกษตร

(๓.๓) แนวทางพัฒนา ๓ แนวทาง

๑) ส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตร ด้วยการ

(๑.๑) ส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา เพื่อให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในลักษณะบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๑.๒) สนับสนุนงบประมาณเพื่อการวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตรทั้งในด้านการผลิต การแปรรูป และการตลาดโดยให้ความสำคัญกับงานวิจัยเชิงนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ เทคโนโลยีสมัยใหม่และเทคโนโลยีชีวภาพ

(๑.๓) สร้างนักวิชาการด้านการวิจัยการเกษตรรุ่นใหม่ และพัฒนาศักยภาพนักวิชาการวิจัยการเกษตรในปัจจุบัน โดยสนับสนุนทุนการศึกษาต่อ ทุนฝึกอบรม ทุน และปฏิบัติงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ

(๑.๔) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างความเข้มแข็งของภาคการเกษตรร่วมกันในกลุ่มประเทศอาเซียน

(๑.๕) สนับสนุนการกำหนดกรอบงานวิจัยและสร้างนวัตกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการในระดับท้องถิ่น และสนับสนุนการกำหนดกรอบงานวิจัยและสร้างนวัตกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการในระดับท้องถิ่น และสนับสนุนการต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อให้เกิดการสร้างสรรคผลงานที่สามารถใช้ประโยชน์ และเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ ส่งเสริมการจดสิทธิบัตรและลิขสิทธิ์ทางปัญญาด้านการเกษตรที่เกษตรกรประดิษฐ์หรือคิดค้นขึ้นเอง

(๑.๖) ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของผู้รู้/นักวิจัยในท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมในการทำวิจัยและสร้างสรรค์นวัตกรรมทางการเกษตร รวมถึงสนับสนุนงานวิจัยเชิงปฏิบัติการร่วมกับเยาวชนเกษตรกรรุ่นใหม่ และสถาบันการศึกษาในพื้นที่

(๑.๗) สนับสนุนงานวิจัยด้านเทคโนโลยีชีวภาพ (Biotechnology) เพื่อการปรับปรุงพันธุ์พืชพันธุ์สัตว์ ให้มีคุณสมบัติตามความต้องการ

๒) พัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศการเกษตรและเชื่อมโยงข้อมูลอย่างเป็นระบบ ด้วยการ

(๒.๑) บริหารจัดการฐานข้อมูลการเกษตรให้เป็นระบบเดียวกัน และเป็นหมวดหมู่ ครอบคลุมทันสมัยตลอดเวลา จัดเก็บและเรียกใช้ได้ง่าย

(๒.๒) สนับสนุนและพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อให้ข้อมูลข่าวสารด้านการตลาดและความต้องการผลผลิตทางการเกษตร มีการไหลเวียนและกระจายไปสู่เกษตรกรผู้ผลิตอย่างทั่วถึง และทันต่อเหตุการณ์เพื่อให้เกษตรกรสามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารในการวางแผนการผลิตให้สัมพันธ์กับฤดูกาลและความต้องการของผู้บริโภค (Demand Driven)

(๒.๓) บริหารจัดการช่องทางการสื่อสารเพื่อให้เกษตรกรและผู้ให้บริการสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูล ที่ถูกต้องเป็นปัจจุบันได้ง่ายและสะดวกรวดเร็ว

๒.๔ สนับสนุนการถ่ายทอดความรู้การขยายสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ผ่านระบบอีคอมเมิร์ซ

๓) ส่งเสริมการนำงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมไปใช้ประโยชน์ ด้วยการ

(๓.๑) สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานในระดับจังหวัด ภูมิภาค และสถาบันการศึกษาต่างๆ เพื่อรวบรวมผลงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตร

(๓.๒) สนับสนุนเกษตรกร สถาบันเกษตรกร และผู้ประกอบการธุรกิจนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ประกอบการธุรกิจด้านการเกษตรของตนเอง

(๓.๓) สนับสนุนความร่วมมือกับผู้ประกอบการภาคเอกชนในการนำผลงานวิจัย เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเกษตรไปผลิต

(๓.๔) สนับสนุนการพัฒนาเกษตรกร ประชาชนชาวบ้าน หรือชุมชนต้นแบบในการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมด้านการเกษตรที่ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นเองมาใช้ประโยชน์ รวมทั้งสนับสนุนการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมด้านการเกษตรมาใช้ในระบบส่งเสริมการเกษตรแบบบูรณาการตลอดจนพัฒนาระบบการเกษตรด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม

(๔) ยุทธศาสตร์ที่ ๔ บริหารจัดการทรัพยากรการเกษตรและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน

(๔.๑) วัตถุประสงค์

(๑) เพื่อให้มีการบริหารจัดการทรัพยากรการเกษตรและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล ยั่งยืน และทำการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๒) เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพ

(๓) เพื่อสร้างความสมดุลระหว่างการใช้ประโยชน์และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๔.๒) เป้าหมาย

(๑) ทรัพยากรการเกษตรได้รับการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

(๒) พัฒนาแหล่งน้ำและเพิ่มพื้นที่ชลประทาน

(๓) ทำการเกษตรที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๔.๓) ตัวชี้วัด

(๑) จำนวนพื้นที่ดินและน้ำได้รับการพัฒนาและฟื้นฟู

(๒) จำนวนแหล่งน้ำเพื่อชุมชนและพื้นที่ชลประทาน

(๓) จำนวนพื้นที่เพาะปลูกเกษตรอินทรีย์

(๔.๔) แนวทางการพัฒนา ๕ แนวทาง

๑) พื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรการเกษตร ด้วยการ

(๑.๑) ปรับปรุง พื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรการเกษตร ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรการเกษตรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดความคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการบริโภคทรัพยากร จัดระบบและระเบียบการบุกรุกพื้นที่ป่าอย่างจริงจัง รวมทั้งมีมาตรการเยียวยาแก้ไขปัญหาให้กับผู้ที่ได้รับผลกระทบ

(๑.๒) ส่งเสริมการใช้ปุ๋ยอินทรีย์ สนับสนุนเกษตรกรรายย่อยผลิตปุ๋ยอินทรีย์จากวัสดุและของเหลือใช้ทางการเกษตรไว้ใช้เอง ส่งเสริมเกษตรกร/สถาบันเกษตรกรที่มีศักยภาพในการผลิตปุ๋ยอินทรีย์และสารชีวภัณฑ์เชิงพาณิชย์

(๑.๓) อนุรักษ์ที่ดินเพื่อการเกษตรในพื้นที่ทำการเกษตรที่เหมาะสม โดยออกกฎหมายคุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรม

(๑.๔) เพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำเพื่อการเกษตร โดยศึกษา วิจัย และพัฒนาระบบ/รูปแบบการผลิตที่ใช้น้ำน้อยและส่งเสริมให้มีการนำไปใช้อย่างกว้างขวาง ผ่านช่องทางที่หลากหลาย

(๑.๕) ส่งเสริมการอนุรักษ์พันธุกรรมพืชและสัตว์ทั้งในแหล่งอนุรักษ์และแหล่งที่อยู่ตามธรรมชาติให้คงอยู่อย่างยั่งยืน ตลอดจนสนับสนุนการทำประมงแบบยั่งยืน

(๑.๖) สร้างจิตสำนึกให้เกษตรกรเห็นคุณค่าในการฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรการเกษตรรวมทั้ง การทำเกษตรอย่างรับผิดชอบ

๒) ส่งเสริมการเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๒.๑) ส่งเสริมการทำเกษตรที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยมุ่งสู่การผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์

(๒.๒) ส่งเสริม และถ่ายทอดเทคโนโลยีการทำเกษตรแบบยั่งยืนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมให้กับเกษตรกร สถาบันเกษตรกร และผู้ประกอบการเกษตร

(๒.๓) สร้างความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการลดปริมาณการใช้สารเคมี การเกษตร การส่งเสริมการเกษตรปลอดสารพิษให้แก่เกษตรกร พร้อมทั้งเร่งรัดการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ธรรมชาติเพื่อทดแทนสารเคมีการเกษตรและให้มีการขยายผลในเชิงพาณิชย์อย่างกว้างขวางให้แก่เกษตรกร

(๒.๔) ส่งเสริมการนำวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตร กลับมาแปรรูปเป็นพลังงานทดแทน/พลังงานชีวภาพเพื่อใช้ในระดับครัวเรือนและชุมชน หรือแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อื่นๆ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม ลดปริมาณขยะมูลฝอยและรักษาสิ่งแวดล้อม

(๒.๕) ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกษตรกรและสถาบันเกษตรกร รวมทั้งผู้ประกอบการธุรกิจเกษตรผลิต หรือผู้ประกอบการธุรกิจการเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยนำหลักการสีเขียว (Green) เข้าไปใช้ในโซ่อุปทานตั้งแต่การเลือกใช้วัตถุดิบสีเขียว (Green Material) การจัดซื้อสีเขียว (Green Purchasing) การผลิตสีเขียว (Green Production) การบรรจุภัณฑ์สีเขียว (Green Packing) การตลาดสีเขียว (Green Markets) การสร้างตราสินค้าสีเขียว (Green Branding) และการขนส่งสีเขียว (Green Logistics)

๓) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเกษตร

(๓.๑) การพัฒนาการบริหารจัดการพื้นที่ชลประทาน

(๓.๒) เพิ่มและปรับปรุงแหล่งน้ำขนาดเล็กในไร่นา และแหล่งน้ำชุมชน

(๓.๓) เพิ่มประสิทธิภาพของการปฏิบัติการฝนหลวง เพื่อบรรเทาปัญหาภัยแล้ง ภัยพิบัติ และสร้างความชุ่มชื้นให้กับพื้นที่เกษตรกรรมและป่าไม้

(๓.๔) ศึกษาวิจัยและพัฒนาด้านการตัดแปรสภาพ

๔) การบริหารจัดการพื้นที่ทำกินทางการเกษตร

(๔.๑) จัดพื้นที่เกษตรกรรมตามความเหมาะสมของชนิดพืช ปศุสัตว์ ประมง ให้สอดคล้องกับลักษณะดิน น้ำ อากาศ อุณหภูมิ แสงแดด หรือบริหารจัดการเขตเศรษฐกิจ (Zoning)

(๔.๒) ส่งเสริมการจัดรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ให้เกษตรกรมีที่ดินทำกินที่มีศักยภาพการผลิต เข้าถึงแหล่งน้ำ และมีระบบสารูปโภคที่เอื้ออำนวยต่อการขนส่งปัจจัยการผลิต และกระจายผลผลิตผลสู่ผู้บริโภค

(๔.๓) สนับสนุนที่ดินเพื่อทำการเกษตรแก่เกษตรกรที่ขาดแคลนที่ดินทำกิน กระจายการถือครองที่ดินอย่างเป็นธรรมและดำเนินการให้เกษตรกรมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิในที่ดิน เพื่อประกอบเกษตรกรรมอย่างทั่วถึง

(๔.๔) แก้ปัญหาและลดการสูญเสียกรรมสิทธิ์ที่ดินของเกษตรกร โดยสนับสนุนแนวคิดเรื่องธนาคารที่ดิน โฉนดชุมชน ให้เป็นหนึ่งในเครื่องมือปฏิรูปที่ดินและกระจายการถือครองที่ดิน

๕. สร้างภูมิคุ้มกันทางการเกษตรต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(Climate Change)

(๕.๑) จัดทำแผนที่ความเสี่ยงต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่สามารถแสดงพื้นที่การเกษตรที่อาจได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รวมทั้งจัดทำประเมินความเสี่ยง (Vulnerability Assessment) ของพื้นที่เกษตรและพื้นที่ชายฝั่ง โดยมีการปรับข้อมูลความเสี่ยงและความเปราะบางให้ทันสมัยเพื่อสามารถใช้ประโยชน์ในการจัดทำแผนการปรับตัว (Adaptation plan) ของภาคการเกษตรต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๕.๒) สร้างระบบเตือนภัยการใช้น้ำทางการเกษตร และระบบเตือนภัยล่วงหน้า (Early warning system) ต่อความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศเพื่อใช้ประโยชน์ในการเฝ้าระวังและวางแผนรับมือเหตุฉุกเฉิน (Contingency plan) อันเกิดจากความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศ

(๕.๓) สนับสนุนการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีการปรับปรุงพันธุ์พืชและสัตว์ที่ทนทานต่อความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศ

(๕.๔) สนับสนุนการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีและนวัตกรรมการจัดการระบบเกษตรที่ช่วยลดผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงและความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศ รวมทั้งการใช้ภูมิปัญญาไทยที่เหมาะสม เพื่อการตัดสินใจวางแผนการเพาะปลูกและเพาะเลี้ยงภายใต้สภาวะการณ์ที่มีความแปรปรวนอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

(๕.๕) สร้างกลไกและมาตรการที่ลดผลกระทบโดยกระจายความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๕.๖) ส่งเสริม สนับสนุน และถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรที่มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ และอนุรักษ์ทรัพยากรการเกษตร

๒.๓ นโยบายรัฐบาล

๒.๓.๑ นโยบายรัฐบาล (พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา) ประเด็นสำคัญตามมติและข้อสั่งการของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.)

๑) พลังงานทดแทน โดยการหาแนวทางและมาตรการด้านพลังงานระยะสั้นและระยะยาว โดยกำหนดแผนยุทธศาสตร์ความมั่นคงด้านพลังงานระยะยาวในภูมิภาค และส่งเสริมการผลิตและการใช้พลังงานทดแทน

๒) ปัญหาพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ภาคใต้ รวมทั้งอุตสาหกรรมฮาลาล

๓) ปัญหาแรงงานต่างด้าว โดยการจัดทำแผนและแนวทางการแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวอย่างเป็นระบบ และจูงใจให้ภาคเอกชนจัดตั้งโรงงานขนาดเล็กหรือขนาดย่อมตามแนวชายแดน

๔) ปัญหาทางพารา โดยการจัดทำแผนแก้ไขปัญหาย่างพาราทั้งระบบ ระยะสั้น กลาง และยาว ส่งเสริมการแปรรูปยางพารา จัดทำข้อมูลสถานการณ์ยางพารา และจัดเขตพื้นที่ (Zoning) รวมถึงบูรณาการหน่วยงานด้านวิจัยและพัฒนายางภาครัฐที่มีอยู่แล้วและสถาบันภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อร่วมศึกษาวิจัยปรับปรุงพัฒนาคุณภาพยาง การแปรรูป และการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ยาง

๕) การส่งเสริมการค้าและการลงทุน โดยการเร่งส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ภาคใต้ในเขตที่ภาครัฐจัดเป็นพื้นที่ปลอดภัย โดยให้จัดเตรียมสาธารณูปโภคให้พร้อม และเริ่มดำเนินการให้เกิดการสร้างโรงงานแห่งใหม่ในพื้นที่ใกล้เคียงโรงงานเดิมที่ตั้งอยู่แล้ว และพัฒนาเป็นนิคมอุตสาหกรรมขนาดเล็กในระยะต่อไป

๖) เขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยการจูงใจให้ภาคเอกชนจัดตั้งโรงงานขนาดเล็กหรือขนาดย่อมตามแนวชายแดน

๗) การจัดการขยะและของเสีย โดยการกำหนดมาตรการแก้ไขปัญหามลพิษ การกำจัดน้ำเสียจากโรงงาน และการสร้างมูลค่าเพิ่มจากขยะ โดยจัดทำแผนการจัดตั้งโรงงานกำจัดขยะมูลฝอยในภาพรวมของประเทศ

๒.๓.๒ นโยบายรัฐบาล (พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา) นโยบายของรัฐบาลต่อสถานิติบัญญัติ

ได้แถลงนโยบายของรัฐบาลต่อสถานิติบัญญัติ เมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยนโยบายรัฐบาลฉบับนี้นำยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศว่าด้วยการเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนาตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นหลักสำคัญ และใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๑ แนวทางของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ และความต้องการของประชาชน มาเป็นแนวทางการกำหนดนโยบาย ประกอบด้วย ๑๑ ด้าน ดังนี้

นโยบายที่ ๑	การปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์
นโยบายที่ ๒	การรักษาความมั่นคงของรัฐและการต่างประเทศ
นโยบายที่ ๓	การลดความเหลื่อมล้ำของสังคม และการสร้างโอกาสการเข้าถึงบริการของรัฐ
นโยบายที่ ๔	การศึกษาและเรียนรู้ การทะนุบำรุงศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม
นโยบายที่ ๕	การยกระดับคุณภาพบริการด้านสาธารณสุข และสุขภาพของประชาชน
นโยบายที่ ๖	การเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ
นโยบายที่ ๗	การส่งเสริมบทบาทและการใช้โอกาสในประชาคมอาเซียน
นโยบายที่ ๘	การพัฒนาและส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม
นโยบายที่ ๙	การรักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร และการสร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์กับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน
นโยบายที่ ๑๐	การส่งเสริมการบริหารราชการแผ่นดินที่มีธรรมาภิบาลและการป้องกันปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐ
นโยบายที่ ๑๑	การปรับปรุงกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม

ซึ่งมี ๔ นโยบายหลักที่เกี่ยวข้อง และสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการดำเนินงานของการยางแห่งประเทศไทย ดังนี้

นโยบายที่ ๑ การปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์ สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นองค์ประกอบสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยตามประเพณี การปกครองของไทย รัฐบาลจึงถือเป็นหน้าที่สำคัญยิ่งยวดในอันที่จะเชิดชูสถาบันนี้ไว้ด้วยความจงรักภักดี และปกป้องรักษาพระบรมเดชาภาพ โดยจะใช้มาตรการทางกฎหมาย มาตรการทางสังคมจิตวิทยา และมาตรการทางระบบสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศในการดำเนินการ ตลอดจนเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องและเป็นจริงเกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์ และพระราชกรณียกิจเพื่อประชาชน ทั้งจะสนับสนุนโครงการทั้งหลายอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ สถานศึกษา ตลอดจนหน่วยงานทั้งหลายของรัฐ เรียนรู้เข้าใจหลักการทรงงาน สามารถนำหลักดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการและการพัฒนา ตลอดจนเร่งขยายผลตามโครงการและแบบอย่างที่ทรงวางรากฐานไว้ให้แพร่หลายเป็นที่ประจักษ์ และเกิดประโยชน์ในวงกว้างอันจะช่วยสร้างความสมบูรณ์พูนสุขแก่ประชาชนในที่สุด

นโยบายที่ ๒ การรักษาความมั่นคงของรัฐและการต่างประเทศ โดยเร่งแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนใต้ โดยนำยุทธศาสตร์เข้าใจ เข้าถึง และพัฒนามาใช้ตามแนวทางกัลยาณมิตรแบบสันติวิธี ส่งเสริมการพูดคุยสันติสุขกับผู้มีความคิดต่างจากรัฐ สร้างความเชื่อมั่นในพระบวรการยุติธรรมตามหลักนิติธรรมและหลักสิทธิมนุษยชนโดยไม่เลือกปฏิบัติ ควบคู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ซึ่งเป็นพหุสังคม ขจัดการฉวยโอกาสก่อความรุนแรงแทรกซ้อนเพื่อซ้ำเติมปัญหาไม่ว่าจากผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองทั้งจะเพิ่มระดับปฏิสัมพันธ์กับต่างประเทศ และองค์การระหว่างประเทศที่อาจช่วยคลี่คลายปัญหาได้

นโยบายที่ ๖ การเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยการดูแลเกษตรกรให้มีรายได้ที่เหมาะสมด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การลดต้นทุนการผลิต การช่วยเหลือในเรื่องปัจจัยการผลิตอย่างทั่วถึง การช่วยเหลือเกษตรกรรายย่อย ตลอดจนจนถึงการใช้กลไกตลาดดูแลเรื่องสินค้าเกษตรประเภทที่ราคาต่ำผิดปกติให้สูงขึ้นตามสมควร และในด้านเกษตรกรรม จะดำเนินการ ๒ เรื่อง คือ การปรับโครงสร้างการผลิตสินค้าเกษตรให้สอดคล้องกับความต้องการด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การแบ่งเขตเพื่อปลูกพืชผลแต่ละชนิด และการสนับสนุนให้สหกรณ์ของกลุ่มเกษตรกรที่ผลิตสินค้าเกษตรเพิ่มบทบาทในฐานะผู้ซื้อพืชผลจนถึงการแปรรูปและการส่งออกได้ แล้วแต่กรณี เพื่อให้สหกรณ์เป็นผู้ค้าขายสินค้าเกษตรรายใหญ่อีกรายหนึ่ง ซึ่งจะช่วยคานอำนาจของกลุ่มพ่อค้าเอกชนที่มีอยู่ในปัจจุบันให้มีความสมดุลมากขึ้น

นโยบายที่ ๑๐ การส่งเสริมการบริหารราชการแผ่นดินที่มีธรรมาภิบาลและการป้องกันปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐ โดยการปรับปรุงระบบราชการในด้านองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐทั้งในระดับประเทศ ภูมิภาค และท้องถิ่น ทบทวนการจัดโครงสร้างหน่วยงานภาครัฐที่มีอำนาจหน้าที่ซ้ำซ้อนหรือล้าลั่นกันหรือมีเส้นทางการปฏิบัติงานที่ยืดยาว ปรับปรุงวิธีปฏิบัติราชการให้ทันสมัยโดยนำเทคโนโลยีมาใช้ แก้ไขกฎระเบียบให้โปร่งใส ชัดเจน สามารถบริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนจัดระบบอัตราค่าจ้างและปรับปรุงค่าตอบแทนบุคลากรภาครัฐให้เหมาะสมและเป็นธรรม ยึดหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี การบริหารจัดการภาครัฐแบบใหม่ การตอบสนองความต้องการของประชชนในฐานะที่เป็นศูนย์กลาง และการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้บริการเพื่อสร้างความเชื่อมั่นวางใจในระบบราชการ ลดต้นทุนดำเนินการของภาครัฐ เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันกับนานาประเทศ และการรักษาบุคลากรภาครัฐที่มีประสิทธิภาพไว้ในระบบราชการ และมีการยกระดับสมรรถนะของหน่วยงานของรัฐให้มีประสิทธิภาพ สามารถให้บริการเชิงรุกทั้งในรูปแบบการเพิ่มศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์จากประชาชนในต่างจังหวัดโดยไม่ต้องเดินทาง เข้ามายังส่วนกลาง ศูนย์บริการสาธารณะแบบครบวงจรที่ครอบคลุมการให้บริการหลากหลาย ซึ่งจะจัดตั้งตามที่ชุมชนต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนสามารถเดินทางไปติดต่อขอรับบริการให้โดยสะดวกการให้บริการถึงตัวบุคคลผ่านระบบศูนย์บริการ และระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่สมบูรณ์ พัฒนาหน่วยงานของรัฐให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ มีการสร้างนวัตกรรมในการทำงานอย่างประหยัด มีประสิทธิภาพ และมีระบบบูรณาการ

๒.๓.๓ แนวทางพัฒนาทั้งระบบของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์และข้อสั่งการของ คสช.

แนวทางการพัฒนาของกระทรวงเกษตร

ในการแก้ปัญหาราคายางตกต่ำในระยะยาว คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) มีมติอนุมัติแนวทางพัฒนาทั้งระบบตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอโดยมีเป้าหมายการพัฒนาใน ๔ ด้าน คือ ด้านราคา คุณภาพ การเพิ่มมูลค่า และประสิทธิภาพการผลิต กยท. ได้ดำเนินการสนองนโยบายดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง ทั้ง ๒ มาตรการ (มาตรการเร่งด่วนและมาตรการต่อเนื่อง) ๙ แนวทาง และ ๑๒ โครงการดังนี้

(๑) มาตรการเร่งด่วน

(๑.๑) แนวทางการจัดการสต็อกยาง

- โครงการการบริหารจัดการสต็อกยางของรัฐ

(๒) มาตรการต่อเนื่อง

(๒.๑) มาตรการต่อเนื่อง: มาตรการเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการทันที โดยใช้งบกลางปี ๒๕๕๗

๑) แนวทางยกระดับราคาโดยเพิ่มสภาพคล่องด้านการตลาด

- โครงการสนับสนุนเงินทุนหมุนเวียนแก่สถาบันเกษตรกรเพื่อใช้ในการรวบรวมยาง ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท

๒) แนวทางเพิ่มมูลค่าและคุณภาพผลผลิต

- โครงการสนับสนุนสินเชื่อสถาบันเกษตรกร แปรรูปยางพารา ๕,๐๐๐ ล้านบาท
- โครงการสนับสนุนสินเชื่อผู้ประกอบการ ผลิตภัณฑ์ยาง ๑๕,๐๐๐ ล้านบาท

(๒.๒) มาตรการต่อเนื่อง: มาตรการเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการทันที

๑) แนวทางปรับโครงสร้างด้านการตลาด

- โครงการพัฒนาตลาดตามแผนปรับโครงสร้างระบบตลาดยางพารา

๒) แนวทางหาตลาดส่งออกใหม่

- โครงการจัดหาตลาดใหม่เพื่อส่งออกยางพารา

๓) แนวทางการเพิ่มการใช้ยางในประเทศ

- โครงการส่งเสริมการลงทุนด้านผลิตภัณฑ์ยางในประเทศ/โครงการสนับสนุนผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ยาง

๔) แนวทางการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยาง

- โครงการจัดตั้งสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมยาง

๕) แนวทางควบคุมพื้นที่ปลูกยาง

- โครงการควบคุมปริมาณผลิต (๔ แสนไร่)

๖) แนวทางพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตของเกษตรกรชาวสวนยาง

- โครงการลดต้นทุนการผลิต
- โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยี
- โครงการผลิตเพื่อเสริมรายได้ในสวนยางตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

๒.๓.๔ กรรมการนโยบายยางธรรมชาติ

จากการประชุมคณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ (กนย.) ครั้งที่ ๒/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ณ ทำเนียบรัฐบาล มติที่ประชุม เห็นชอบให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดำเนินการขับเคลื่อนด้านยางพารา ภายใต้กรอบนโยบายเดิม โดยมีการปรับปรุงหลักเกณฑ์ เงื่อนไข ที่เป็นอุปสรรค และจุดอ่อนของโครงการที่ได้ดำเนินการแล้วในปี ๒๕๕๗/๒๕๕๘ ให้สอดคล้องกับข้อเสนอของภาคเกษตรกร ภาคเอกชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑. ให้ยกเลิกระบบเดิมในโครงการสร้างมูลค่าภัณฑ์กันชนรักษาเสถียรภาพราคายางโดยดำเนินการตามบัญชาการของนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นประธาน กนย. ในการรับข้อเสนอของกรรมการตัวแทนเกษตรกรมาศึกษาในการขอชดเชยส่วนต่างราคาแทนที่จะรับซื้อผลผลิตของเกษตรกรมาเก็บสต็อก

๒. บริหารจัดการยางพาราปี ๒๕๕๘ มาตรการด้านอุปทาน โดยการลดปริมาณพื้นที่ปลูกยางพาราโดยโค่นยางเก่าปีละ ๔ แสนไร่ รวม ๑ ล้านไร่ เพื่อลดปริมาณอุปทานยางในปลายปี ๒๕๕๘/๒๕๕๙

๓. มอบหมายกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดำเนินการขึ้นทะเบียนเกษตรกรผู้ปลูกยาง โดยขอความร่วมมือจากกระทรวงกลาโหมร่วมดำเนินการแจ้งขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยางและคนกรีดยาง

๔. ให้ตรวจสอบปรับปรุงคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องระหว่างดำเนินการส่งต่อกลไกใหม่เป็นการวางแห่งประเทศไทยเพื่อบริหารจัดการยางพาราต่อไป ตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย ซึ่งสภานิติบัญญัติใช้เป็นกฎหมาย เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๘

๒.๓.๕ นโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

จากการมอบนโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ในวันพุธที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ ณ ห้องประชุม ๑๓๔ - ๑๓๕ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พลเอก ฉัตรชัย สาริกัลยะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มอบแนวทางการทำงานให้กับข้าราชการของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยยึดหลักนโยบายของรัฐบาลและนายกรัฐมนตรี คือ “ ทำก่อนและทำทันที ” ตาม Road Map ๓ ระยะ ได้แก่ ระยะเร่งด่วน ระยะต่อเนื่อง และงานที่ต้องการให้เกิดความยั่งยืน โดยมุ่งเน้นการขับเคลื่อนนโยบายไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจัง และมุ่งผลสัมฤทธิ์สู่เกษตรกรเป็นหลัก ดังต่อไปนี้

๑.) งานที่ต้องการให้ดำเนินการอย่างเร่งด่วน ได้แก่

๑.๑) การแก้ไขปัญหาไอยูยู ซึ่งได้มอบหมายให้นายวิมล จันทร์โรทัย รองปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ตั้งทีมงานเข้าไปดูแลกรมประมง โดยให้ดูแลความเรียบร้อยในการจัดทำแผนต่างๆ ที่จะต้องส่งภายในวันที่ ๓๑ ส.ค. นี้ เพื่อนำเสนอต่อ EU

๑.๒) การลดต้นทุนการผลิตในภาคเกษตรทั้งหมด จะมีการปรับปรุงรูปแบบการทำงาน โดยจะต้องมีรูปแบบใหม่ ๆ ให้เกิดประสิทธิภาพอย่างแท้จริง เช่น การรวมแปลงขนาดใหญ่ ผ่านสหกรณ์ เป็นต้น

๑.๓) การจัดทำฐานข้อมูลเกษตรกร ครบทุกมิติอย่างเร่งด่วน เช่น สถานภาพครัวเรือน สถานการณ์ด้านการเงิน รวมไปถึงเครื่องมือการเกษตร และรายได้ด้านอื่น ๆ เป็นต้น

๑.๔) การจัดหาแหล่งน้ำ ต้องเป็นการเตรียมการ โดยคำนึงถึงการใช้น้ำในระยะยาว

๒) งานที่ต้องการให้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ได้แก่

๒.๑) การทำการเกษตรให้เหมาะสมกับพื้นที่ ปัจจัยการผลิต

๒.๒) การปลูกพืชเกษตรอินทรีย์ ด้านสหกรณ์ ที่จะต้องให้ความสำคัญและการสามารถ
ใช้สหกรณ์ให้เป็นประโยชน์ โดยสามารถกำกับตรวจสอบมาตรฐานคุณภาพ

๒.๓) การรวมกลุ่มและการเพิ่มประสิทธิภาพของสหกรณ์

๒.๔) การปรับปรุงโครงสร้างราชการให้เหมาะสม

๒.๕) ปัญหาหนี้สินเกษตรกร ที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องต่อไป

๓) งานที่ต้องการให้เกิดความยั่งยืน ได้แก่

๓.๑) การสนับสนุนในทุกแผนงานหรือโครงการของกระทรวงเกษตรฯ

๓.๒) การจัด Zoning

๓.๓) การปลูกพืช

๓.๔) การหาแหล่งน้ำ

๓.๕) การสร้างความเข้มแข็งให้สหกรณ์

๓.๖) การจัดลำดับความน่าเชื่อถือของสหกรณ์

๓.๗) การปรับปรุงรัฐวิสาหกิจให้สามารถพึ่งตนเองได้ ให้สามารถบริการประชาชนได้
อย่างมีประสิทธิภาพ

๓.๘) การสร้างความเข้มแข็งในภาคราชการ ต้องไม่ตกเป็นเครื่องมือของนักการเมือง

๓.๙) การสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของรัฐบาล

๒.๓.๖ นโยบายและแนวทางการปฏิบัติงานต่อเนื่องกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

นโยบายและแนวทางการปฏิบัติงานของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มีกำหนดนโยบายการพัฒนาเกษตรกรให้เป็น Smart Farmer โดยมี Smart Officer เป็นเพื่อนคู่คิด เพื่อให้เกษตรกรไทยมีความพร้อม มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการประกอบอาชีพด้านการเกษตรตลอดห่วงโซ่คุณค่าการผลิตทางการเกษตรที่เกษตรกรดำเนินการ ให้ความสำคัญในการใช้องค์ความรู้และข้อมูลประกอบการตัดสินใจ การนำเทคโนโลยี ภูมิปัญญา และวิธีการปฏิบัติที่ดีมาใช้ หรือพัฒนา โดยตระหนักถึงคุณภาพมาตรฐานและปริมาณตามความต้องการของตลาด มีความปลอดภัยต่อผู้บริโภคและสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญเพื่อให้การขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าวบรรลุผล กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนนโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer และคณะทำงานขับเคลื่อนนโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer ระดับกรมและระดับจังหวัดขึ้น เพื่อเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าว รวมทั้งจัดทำคู่มือการขับเคลื่อนนโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer เพื่อเป็นกรอบแนวทางในการดำเนินงานของคณะกรรมการ คณะทำงานและเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานทุกระดับ

(๑) เป้าหมายการพัฒนา

๑) การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ประเทศของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุผลตามเป้าหมายของรัฐบาล เพื่อร่วมผลักดันการพัฒนาประเทศตามวิสัยทัศน์ “ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน คนไทยอยู่ดีกินดี มีความเสมอภาคและเป็นธรรม” ตามที่รัฐบาลกำหนด

๒) เกษตรกรทั่วประเทศได้รับการพัฒนาเป็น “Smart Farmer” โดยเป็นบุคคลที่มีความพร้อมมีความรู้ความเชี่ยวชาญในการประกอบอาชีพด้านการเกษตรตลอดห่วงโซ่คุณค่าการผลิตทางการเกษตรที่ดำเนินการ สอดคล้องกับวิถีชีวิตและลักษณะการประกอบอาชีพของแต่ละบุคคล ให้ความสำคัญในการใช้องค์ความรู้และข้อมูลประกอบการตัดสินใจ มีการนำเทคโนโลยี ภูมิปัญญาและวิธีการปฏิบัติที่ดีมาใช้ หรือพัฒนา โดยตระหนักถึงคุณภาพมาตรฐานและปริมาณตามความต้องการของตลาด รวมถึงความปลอดภัยต่อผู้บริโภคและสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ

๓) บุคลากรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็น “Smart Officer” โดยเป็นบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในองค์กรและความเป็นข้าราชการ มีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ มีความรู้ทางวิชาการ มีความเข้าใจในนโยบาย การบริหารจัดการงาน/โครงการ มีเทคนิคการถ่ายทอดที่ดี สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติงาน มีความรักเกษตรกรเหมือนญาติ และมุ่งมั่นที่จะสร้างความเข้มแข็งแก่เกษตรกรและองค์กรเกษตรกร

๔) กระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีการทำงานอย่างบูรณาการทั้งภายในกระทรวงและขยายผล ความร่วมมือกับภาคีเครือข่ายจากภายนอกให้มากขึ้น เพื่อพัฒนาเกษตรกรให้เป็น Smart Farmer และพัฒนาบุคลากรให้เป็น Smart Officer รวมทั้งพัฒนาระบบและกลไกต่างๆ ในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าว

(๒) กลไกการขับเคลื่อนนโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer สู่การปฏิบัติ

การขับเคลื่อนนโยบายการพัฒนาเกษตรกรของประเทศให้เป็นเกษตรกรปราดเปรี๊อง “Smart Farmer” โดยมี Smart Officer เป็นเพื่อนคู่คิด เป็นกระบวนการในการเปลี่ยนแปลง (Change) โดยเฉพาะวิธีการทำงานของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ให้มีการบูรณาการร่วมกับภาคีเครือข่ายจากภายนอกมากขึ้น เพื่อนำไปสู่เป้าหมายการพัฒนาและส่งเสริมอาชีพด้านการเกษตร โดยยึดเกษตรกรเป็นศูนย์กลาง จึงจำเป็นต้องมีทีมงานนำการเปลี่ยนแปลงในแต่ละระดับ เพื่อให้การขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าวบรรลุผล กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนนโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer ตามคำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ที่ ๘๗๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ และได้ขอความร่วมมือให้ส่วนราชการระดับกรมในสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์และจังหวัด เพื่อแต่งตั้งคณะทำงานขับเคลื่อนนโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer ระดับกรมและระดับจังหวัด

(๓) การสื่อสารและสร้างความเข้าใจให้กับหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ให้คณะกรรมการฯ คณะทำงานระดับกรมและระดับจังหวัด รวมทั้งภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง จัดให้มีการสื่อสารสร้างความเข้าใจแนวนโยบายและแนวทางการขับเคลื่อนนโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer มุ่งเน้นการสร้างความเข้าใจกับผู้บริหาร ผู้ปฏิบัติงานในทุกระดับให้เกิดความเข้าใจวัตถุประสงค์ของการดำเนินงาน เห็นโครงสร้างในการดำเนินงาน เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าว โดยการสื่อสารและสร้างความเข้าใจให้กับหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ทั้งนี้ คณะกรรมการ/คณะทำงานระดับกรมและระดับจังหวัด สามารถพิจารณาดำเนินการหรือมอบหมายให้หน่วยงานในสังกัดดำเนินการผ่านช่องทางต่าง ๆ ได้ เช่น การจัดประชุมชี้แจงผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน การจัดทำคู่มือการดำเนินงาน เผยแพร่ผ่านทางสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อวิทยุ โทรทัศน์ Website และ Social Media ต่างๆ เป็นต้น

(๔) ความร่วมมือกับภาคีเครือข่ายในการขับเคลื่อนนโยบาย

ในการขับเคลื่อนนโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer มีความร่วมมือและการสนับสนุนของภาคีเครือข่ายจากภายนอกในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าว โดยในช่วงเริ่มต้นของการขับเคลื่อนนโยบาย มีความร่วมมือที่สำคัญ ดังนี้

๑) จัดทำบันทึกข้อตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการสนับสนุน “โครงการสร้างเกษตรกรปราดเปรี๊อง (Smart Farmer)” ระหว่าง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งได้มีการลงนามร่วมกันเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

๒) จัดทำบันทึกความร่วมมือด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการสนับสนุน “นโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer” ระหว่าง กระทรวงมหาดไทย กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สำนักงานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งได้มีการลงนามร่วมกันเมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๖

๓) ร่วมกับจังหวัดนครนายกในการเป็นจังหวัดนำร่องเพื่อขับเคลื่อนนโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer โดยกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้มีคำสั่งที่ ๑๒๙/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แต่งตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อการพัฒนาาระบบบริการอิเล็กทรอนิกส์ภาคีรัฐด้านการเกษตร (E-Service) ด้วยบัตรประจำตัวประชาชนแบบอเนกประสงค์ (Smart Card) ของจังหวัดนครนายก ภายใต้การขับเคลื่อนตามนโยบาย Smart Farmer/Smart Officer มีรองปลัดกระทรวงเกษตรและ

สหกรณ์ (นายโอรพาร พิทักษ์) เป็นที่ปรึกษา ผู้ว่าราชการจังหวัดนครนายก (ดร. สุรชัย ศรีสารคาม) เป็นประธาน ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สป.กษ. เป็นกรรมการและเลขานุการ

๔) ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) จัดทำยุทธศาสตร์ ๕ ปี และจัดทำนวัตกรรมบริการด้านการเกษตร โดยกำหนดเป็นกรอบการดำเนินงานของ NECTEC ซึ่งมีการสนับสนุนนโยบาย Smart Farmer และ Smart Officer ด้วย

๕) การทำสำมะโนการเกษตรทั่วประเทศ โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ (สสช.) ได้ร่วมกับกรมส่งเสริมการเกษตร (เกษตรตำบล อาสาสมัครเกษตรหมู่บ้าน) กรมประมง และกรมปศุสัตว์ ดำเนินการทำสำมะโนการเกษตรโดยจะเริ่มทำการสำรวจในวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป

๖) โครงการบ่มเพาะผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ภายใต้ความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ในโครงการนำร่องกองทุนตั้งตัวได้และเกษตรกรปราดเปรื่อง (Smart Farmer)

๗) กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จัดทำโครงการศูนย์เรียนรู้ ICT ชุมชน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ทางไกล ให้คนในชุมชนได้พัฒนาเรียนรู้ผ่านเครื่องมือเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ลงนามใน MOU กับกระทรวง ICT เพื่อส่งเสริมการทำอาชีพ ผ่านศูนย์ ICT ชุมชน

(๕) คำจำกัดความ

๑) Smart Farmer หมายถึง บุคคลที่มีความภูมิใจในการเป็นเกษตรกร มีความรอบรู้ในระบบการผลิตด้านการเกษตรแต่ละสาขา มีความสามารถในการวิเคราะห์ เชื่อมโยงและบริหารจัดการการผลิตและการตลาด โดยใช้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจ คำนึงถึงคุณภาพและความปลอดภัยของผู้บริโภค สังคมและสิ่งแวดล้อม

๒) Existing Smart Farmer หมายถึง เกษตรกรที่เป็น Smart Farmer อยู่แล้ว เนื่องจากผลจากการคัดกรองสามารถผ่านคุณสมบัติด้านรายได้ที่ไม่ต่ำกว่า ๑๘๐,๐๐๐ บาท/ครัวเรือน/ปี และผ่านคุณสมบัติพื้นฐานครบทั้ง ๖ ข้อ โดยผ่านตัวบ่งชี้อย่างน้อย ๑ ตัวในแต่ละคุณสมบัติ

๓) Developing Smart Farmer หมายถึง เกษตรกรที่ยังไม่เป็น Smart Farmer เนื่องจากผลจากการคัดกรองยังไม่สามารถผ่านคุณสมบัติทั้งด้านรายได้ที่ไม่ต่ำกว่า ๑๘๐,๐๐๐ บาท/ครัวเรือน/ปี และผ่านคุณสมบัติพื้นฐานไม่ครบทั้ง ๖ ข้อ ซึ่งเป็นเกษตรกรกลุ่มเป้าหมายที่ต้องได้รับการพัฒนาในด้านต่างๆ เพิ่มเติมตามความต้องการของเกษตรกรแต่ละราย

๔) Smart Farmer ต้นแบบ หมายถึง เกษตรกรที่ผ่านการพิจารณาเป็น Existing Smart Farmer แล้ว และผ่านคุณสมบัติของ Smart Farmer ต้นแบบในแต่ละสาขา จำนวน ๑๐ สาขาหลัก ได้แก่ ข้าว ปาล์มน้ำมัน ยางพารา ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ มันสำปะหลัง อ้อยโรงงาน ประมง ปศุสัตว์ เกษตรผสมผสาน Young Smart Farmer และสาขาอื่น ๆ มีความโดดเด่นในการทำการเกษตรในสาขานั้นของแต่ละพื้นที่ และสามารถ เป็นต้นแบบและเป็นบทเรียนให้กับเกษตรกรรายอื่นๆ ได้

๕) Smart Officer หมายถึง บุคลากรของทุกหน่วยงานในสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ที่ปฏิบัติงานทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เป็นเป้าหมายในการพัฒนาให้เป็น Smart Officer ที่มีความรักเกษตรกรเหมือนญาติ มีความรอบรู้ทางวิชาการและนโยบาย ใช้เทคโนโลยีมาช่วยเหลือเกษตรกร สร้างความเข้มแข็งแก่เกษตรกรและองค์กรเกษตรกร มุ่งนำเกษตรกรสู่ Green Economy และ Zero waste agriculture มีความภาคภูมิใจในองค์กรและความเป็นข้าราชการ

๖) Smart Officer ต้นแบบ หมายถึง บุคลากรที่ผ่านการประเมินคุณสมบัติเป็น Smart Officer แล้ว และผ่านคุณสมบัติของ Smart Officer ต้นแบบที่กำหนดเพิ่มเติมโดยคณะกรรมการและ คณะทำงานระดับจังหวัด ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ทางการเกษตรในแต่ละสาขา มีประสบการณ์ในการทำงาน มีผลงานหรือการปฏิบัติราชการเป็นที่ประจักษ์หรือได้รับการยอมรับในหน่วยงาน

๗) เกษตรผสมผสาน (Integrated Farm) หมายถึง การทำกิจกรรมการเกษตรหลายๆ อย่างร่วมกันในฟาร์ม และสนับสนุนเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ซึ่งอาจเป็นพืชกับพืช พืชกับสัตว์ สัตว์กับสัตว์ หรือ การเลี้ยงสัตว์กับประมง เป็นต้น

๘) เกษตรกรรุ่นใหม่ (Young Smart Farmer) หมายถึง ผู้ที่มีความสนใจหรือประกอบ อาชีพทางการเกษตร ไม่จำกัดเพศ อายุระหว่าง ๑๗-๔๕ ปี จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ขึ้น ไป และเป็น Smart Farmer เนื่องจากผลจากการคัดกรองสามารถผ่านคุณสมบัติด้านรายได้ที่ไม่ต่ำกว่า ๑๘๐,๐๐๐ บาท/ครัวเรือน/ปี และผ่านคุณสมบัติพื้นฐานครบทั้ง ๖ ข้อ โดยผ่านตัวบ่งชี้อย่างน้อย ๑ ตัวในแต่ละคุณสมบัติ นอกจากนี้ ให้รวมถึงคำจำกัดความของเกษตรกรรุ่นใหม่ตามคำนิยามของหน่วยงานต่างๆ ในสังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ที่มีกิจกรรมและโครงการในการ สร้าง ส่งเสริมและพัฒนาเกษตรกรรุ่นใหม่ รวมทั้ง โครงการบ่มเพาะผู้ประกอบการรุ่นใหม่ภายใต้ความร่วมมือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กระทรวง เกษตรและสหกรณ์และธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ในโครงการนำร่องกองทุนตั้งตัวได้และ เกษตรกรปราดเปรื่อง (Smart Farmer)

(๖) การถอดบทเรียนของ Smart Farmer ต้นแบบ หมายถึง การนำองค์ความรู้ ประสบการณ์และปัจจัยแห่งความสำเร็จหรือล้มเหลวในการทำการเกษตรของ Smart Farmer ต้นแบบ ออกมาเป็นบทเรียนที่สามารถนำไปสรุป สังเคราะห์เป็นชุดความรู้ คู่มือ สื่อรูปแบบต่างๆ เพื่อให้เกษตรกรราย อื่นๆ หรือผู้สนใจได้นำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับตนเองได้ต่อไป

(๗) การถอดบทเรียนของ Smart Officer ต้นแบบ หมายถึง การนำองค์ความรู้ด้าน การเกษตรสาขาต่าง ๆ ประสบการณ์และปัจจัยแห่งความสำเร็จหรือล้มเหลวในการทำงานของ Smart Officer ต้นแบบ ออกมาเป็นบทเรียนที่สามารถนำไปสรุป สังเคราะห์เป็นชุดความรู้ คู่มือ สื่อรูปแบบต่างๆ เพื่อเป็น วิธีการและเทคนิคในการทำการเกษตรให้กับเกษตรกร เป็นสูตรสำเร็จหรือแบบอย่างในการปฏิบัติงานให้กับ บุคลากรนำไปประยุกต์ใช้ หรือผู้สนใจได้นำองค์ความรู้และวิธีการทำงานต่าง ๆ ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับ ตนเองได้ต่อไป

(๘) รายได้ไม่ต่ำกว่า ๑๘๐,๐๐๐ บาท/ครัวเรือน/ปี หมายถึง รายได้จากการทำงานการเกษตร ของครัวเรือนเกษตรกร เป็นรายได้ที่เป็นเงินสดจากการจำหน่ายผลผลิต ผลพลอยได้ และสิ่งอื่นใดที่ได้จาก กระบวนการผลิตทางการเกษตรซึ่งได้จากการจำหน่ายตามจำนวนหรือปริมาณที่ครัวเรือนเกษตรกรได้รับไม่ต่ำ กว่า ๑๘๐,๐๐๐ บาท/ครัวเรือน/ปี นอกจากนี้ ให้รวมถึงคำจำกัดความของรายได้ทางการเกษตร ตามคำนิยาม ของการสำรวจข้อมูลความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) ของกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ข้อมูลรายได้ ของเกษตรกรจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร และข้อมูลบัญชีครัวเรือนเกษตรกรและกลุ่ม อาชีพของกรมตรวจบัญชีสหกรณ์ด้วย

๒.๔ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

กยท. จำแนกกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียออกเป็น ๖ กลุ่ม ได้แก่ ๑) ประเทศ (รัฐบาล หน่วยงานภาครัฐ ผู้กำหนดนโยบาย หรือหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ กยท.) ๒) สังคมชุมชน (ประชาชนทั่วไป องค์กรเอกชน) ๓) เกษตรกรชาวสวนยางและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง (เจ้าของ ผู้เช่าหรือผู้ทำสวนยางและคนกรีดยาง ที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้กับ กยท.) ๔) ผู้ประกอบกิจการยาง (ผู้ทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับยางพารา) ๕) คู่ค้า (คู่ค้า ผู้ส่งมอบ และพันธมิตรทางธุรกิจ) ๖) และพนักงาน (ลูกจ้าง พนักงานและผู้บริหารของ กยท.) โดยมีพันธกิจ ๖ พันธกิจของ กยท. เป็นพันธะสัญญาในการดำเนินงานของ กยท. ดังนี้

- ๑) ส่งเสริม สนับสนุน และกำหนดเกณฑ์มาตรฐาน ปัจจัยการผลิต ผลผลิต และผลิตภัณฑ์ยางพารา
- ๒) พัฒนางานวิจัยด้านยางพาราให้เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมยางพารา
- ๓) พัฒนาระบบตลาดยางพารา และโลจิสติกส์ให้เป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์และตลาดยางพาราโลก
- ๔) บริหารจัดการกองทุนพัฒนายางพาราอย่างมีประสิทธิภาพ
- ๕) พัฒนาระบบบริหารจัดการองค์กร
- ๖) ส่งเสริม และสนับสนุนนโยบายด้านยางพาราของรัฐบาล

เพื่อตอบสนองต่อความต้องการ ความคาดหวัง และข้อกังวลของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในการกำหนด ภารกิจ พันธกิจ วัตถุประสงค์ เป้าประสงค์ แนวทางการปฏิบัติ แผนงานและโครงการต่างๆของแผนวิสาหกิจ กยท. เปิดรับฟังเสียงของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในการร่วมกันทำประชาวิจารณ์ ก่อนการแปลงแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทยไปสู่การปฏิบัติที่ตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างแท้จริง

๒.๕ ความเชื่อมโยงบทบาทของ กยท. ตามแผนวิสาหกิจ การยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ในการสนับสนุน (ร่าง)แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ และ (ร่าง) แผนพัฒนาการเกษตรในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) และแนวนโยบายรัฐบาล ในส่วนที่ กยท.เกี่ยวข้อง

ยุทธศาสตร์แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	ยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการเกษตร	นโยบายรัฐบาล	แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย
<p>ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน</p> <p>๑. วัตถุประสงค์</p> <p>๑.๑ สร้างความเข้มแข็งให้เศรษฐกิจขยายตัวอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน</p> <p>๑.๒ สร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจรายสาขา เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน ของภาคเกษตร อุตสาหกรรม บริการ และการค้าการลงทุน</p> <p>เป้าหมายที่ ๑ ภาคเกษตร อุตสาหกรรมและบริการ (นอกเหนือจากบริการภาครัฐ) ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๓, ๔.๕ และ ๖ ต่อปี ตามลำดับ</p> <p>ตัวชี้วัด ๑.๑ อัตราการขยายตัวของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ</p> <p>เป้าหมายที่ ๒ เกษตรกรมีรายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตรเพิ่มขึ้นเป็น ๕๙,๔๖๐ บาทต่อครัวเรือน ในปี ๒๕๖๔ และพื้นที่การทำเกษตรกรรมยั่งยืนเพิ่มขึ้นเป็น ๕,๐๐๐,๐๐๐ ไร่ ในปี ๒๕๖๔</p> <p>ตัวชี้วัด ๑.๑ รายได้เงินสดสุทธิทางการเกษตร</p> <p>ตัวชี้วัด ๑.๒ จำนวนพื้นที่การทำเกษตรกรรมยั่งยืน</p>	<p>ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : สร้างความเข้มแข็งให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <p>๑. เพื่อให้เกษตรกรมีความมั่นคงพึ่งพาตนเองได้ และมีความภาคภูมิใจในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม</p> <p>๒. เพื่อสนับสนุนให้เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเกษตรมีอาชีพ</p> <p>๓ เพื่อพัฒนาและเชื่อมโยงเครือข่ายในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการสินค้าเกษตรตลอดโซ่อุปทาน</p> <p>วัตถุประสงค์ :</p> <p>๑. เพื่อให้ประเทศเป็นศูนย์กลางการผลิต การค้า และการแปรรูปสินค้าเกษตรที่สำคัญของภูมิภาคอาเซียน</p> <p>๒. เพื่อปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิต การแปรรูป และการตลาดสินค้าเกษตรไปสู่คุณภาพและมาตรฐานสินค้าปลอดภัย</p> <p>๓. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโซ่อุปทานสินค้าเกษตร</p>	<p>นโยบายที่ ๖ : การเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ</p> <p>แนวทางการพัฒนา :</p> <ul style="list-style-type: none"> - ลดต้นทุนการผลิต ช่วยเหลือในเรื่องปัจจัยการผลิตอย่างทั่วถึง <p>แนวทางการพัฒนาของก.เกษตร</p> <p>แนวทางการพัฒนา :</p> <ul style="list-style-type: none"> - ๒ มาตรการ ๙ แนวทาง ๑๒ โครงการ <p>นโยบายคณะกรรมการยางธรรมชาติ</p> <p>แนวทางการพัฒนา :</p> <ul style="list-style-type: none"> - โคนยางปีละ ๔๐๐,๐๐๐ ไร่ <p>ปัญหาทางพารา</p> <p>แนวทางการพัฒนา :</p> <ul style="list-style-type: none"> - แก้ไขปัญหาทางพาราทั้งระบบ ระยะสั้น <p>นโยบายที่ ๒ : การรักษาความมั่นคงของรัฐ และการต่างประเทศ</p> <p>แนวทางการพัฒนา :</p> <ul style="list-style-type: none"> - แก้ไขปัญหาให้ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนใต้ <p>นโยบายต่อเนื่องของกระทรวงเกษตรฯ</p> <p>แนวทางการพัฒนา :</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นการพัฒนาเกษตรกร เป็น ๔ ระดับ (Smart Farmer, Existing Smart Farmer, Developing Smart Farmer และ Smart Farmer ต้นแบบ) 	<p>ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การสร้างรายได้จากการบริการและดำเนินธุรกิจ</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <p>เพื่อหารายได้เป็นเครื่องมือในการบริหารและเพิ่มสภาพคล่องให้องค์กร</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การพัฒนาทางพาราทั้งระบบตลอดห่วงโซ่อุปทาน และห่วงโซ่คุณค่า</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <p>๑. เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตยางพารา สนับสนุนการผลิตวัตถุดิบที่มีคุณภาพ และพัฒนาระบบตลาด</p> <p>๒. ส่งเสริม สนับสนุนเกษตรกร สถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และส่งเสริมสนับสนุนการรวมกลุ่มเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน</p> <p>๓. สร้างความเข้มแข็งเพิ่มความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยาง สนับสนุนให้ผลิตภัณฑ์ยางไทยมีคุณภาพ และพัฒนาให้ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา</p> <p>๔. สนับสนุนให้มีการเพิ่มมูลค่ายางธรรมชาติโดยการแปรรูป และนำยางธรรมชาติมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ยาง</p>

ยุทธศาสตร์แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	ยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการเกษตร	นโยบายรัฐบาล	แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย
<p>แผนรองรับ</p> <p>๑.แนวทางพัฒนายางพาราทั้งระบบ</p> <p>๒.ยุทธศาสตร์ยางพารา</p>	<p>ยุทธศาสตร์ที่ ๔ บริหารจัดการทรัพยากรการเกษตรและสิ่งแวดล้อม</p> <p>๑. เพื่อให้มีการบริหารจัดการทรัพยากรการเกษตรและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล ยั่งยืน และทำการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม</p> <p>๒. เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>๓. เพื่อสร้างความสมดุลระหว่างการใช้ประโยชน์และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ ๓ เพิ่มความสามารถในการแข่งขันภาคเกษตรด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม</p> <p>๑. เพื่อส่งเสริมการวิจัย พัฒนาเทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตรแบบบูรณาการร่วมกันทั้งของภาครัฐ ภาคเอกชน และเกษตรกร</p> <p>๒. เพื่อผลักดันให้นำผลงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านการเกษตรไปใช้ประโยชน์</p> <p>๓. เพื่อพัฒนาระบบสารสนเทศให้สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างทั่วถึง</p>	<p>นโยบายรวม.กระทรวงเกษตรฯ</p> <p>แนวทางการพัฒนา :</p> <ul style="list-style-type: none"> - ลดต้นทุนการผลิตในภาคเกษตรทั้งหมด จัดทำฐานข้อมูลเกษตรกร จัดZoning สร้างความเข้มแข็งให้ภาคเกษตร <p>ปัญหายางพารา</p> <p>แนวทางการพัฒนา :</p> <ul style="list-style-type: none"> - แก้ไขปัญหายางพาราทั้งระบบ ระยะสั้น กลาง และยาว ส่งเสริมการแปรรูปยางพารา จัดทำข้อมูลสถานการณ์ยาง จัดทำพื้นที่ Zoning ศึกษา วิจัย ปรับปรุงพัฒนาคุณภาพยาง การแปรรูป และการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ยาง <p>นโยบายที่ ๑๐ : การส่งเสริมการบริหารราชการแผ่นดินที่มีธรรมาภิบาล และการป้องกันปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐ</p> <p>แนวทางการพัฒนา :</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปรับปรุงระบบด้านองค์กรทั้งในระดับประเทศ ภูมิภาค และท้องถิ่น จัดระบบอัตราค่าจ้าง และปรับปรุงค่าตอบแทนบุคลากรภาครัฐให้เหมาะสม 	<p>เพิ่มขึ้น รวมทั้งเพิ่มการใช้ผลิตภัณฑ์ยางและเพิ่มการส่งออก</p> <p>๕. เกษตรกรที่ทำงานสามารถเลี้ยงตัวเองและมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และมีสวัสดิการสังคม เช่น ผู้ใช้แรงงาน หรือพนักงานบริษัททั่วไป ในขณะที่ผู้ประกอบการสามารถพัฒนาตนเอง และแข่งขันกับผู้ผลิตต่างประเทศได้</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ ๓ :การวิจัยและพัฒนาเพื่ออนาคต</p> <p>วัตถุประสงค์</p> <p>๑. พัฒนาเทคโนโลยี และสร้างนวัตกรรมด้านยางพารา เพื่อเป็นองค์ความรู้ซึ่งนำการพัฒนาด้านยางพารา</p> <p>๒. เพื่อให้มีการใช้ประโยชน์จากนำผลงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านยางพารา</p> <p>ยุทธศาสตร์ที่ ๔ : การหลอมรวมองค์กรให้เป็นหนึ่ง เพื่อการบริหารมุ่งสู่ความเป็นเลิศ</p> <p>๑. เพื่อเป็น องค์กร ที่มีขีดสมรรถนะสูง(High performance organization) ซึ่งขับเคลื่อนโดยบุคลากรที่มีคุณภาพ พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง และมีวัฒนธรรมเดียวกัน</p> <p>๒. เพื่อให้บุคลากรทุกคนตระหนักในภาระความรับผิดชอบต่อตำแหน่ง หน้าที่ และทรัพย์สินขององค์กร</p> <p>๓. หลอมรวมกระบวนการให้บริการและพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศ ให้เป็นหนึ่งเดียว ถูกต้อง สะดวก รวดเร็วทันต่อการใช้</p>

บทที่ ๓

การประเมินสถานการณ์ปัจจุบัน และบริบทองค์การการยางแห่งประเทศไทย

๓.๑ สถานการณ์ในภาพรวมของยางพาราของโลก อาเซียน และประเทศไทย

๑) สถานการณ์ยางพาราของโลก

ปัจจุบันทุกภูมิภาคของโลกได้มีการปลูกยางพาราเพิ่มมากขึ้น โดยประเทศที่มีการปลูกยางพารามากนอกเหนือจากภูมิภาคอาเซียน คือ จีน อินเดีย ไนจีเรีย โกตดิวัวร์ บราซิล และศรีลังกา ส่วนประเทศที่มีการผลิตยางธรรมชาติมากที่สุดในโลก ณ ปี ๒๕๕๘ คือ ประเทศไทย ๔.๔๓ ล้านตัน รองลงมา คือ ประเทศอินโดนีเซีย ๓.๒๓ ล้านตัน และประเทศมาเลเซีย ๐.๗๐ ล้านตัน และประเทศอื่น ๐.๑๒ ล้านตัน รวมปริมาณการผลิตยางธรรมชาติทั้งหมด ณ ปี ๒๕๕๘ อยู่ที่ ๑.๗๑ ล้านตัน ส่วนปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของโลก ปี ๒๕๕๘ ประมาณการที่ ๑๒.๒๔ ล้านตันประเทศผู้ใช้ที่สำคัญ คือ จีน EU อินเดีย อเมริกา ญี่ปุ่น (ที่มา :IRSG Vol ๗๐ No ๑-๓ July - September ๒๐๑๕)

ผลกระทบจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจตกต่ำของอเมริกาและยุโรป ส่งผลให้ปริมาณการผลิตมากกว่าปริมาณความต้องการ (Over Supply) ถึงแม้สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ยุโรป เกาหลี จะลดปริมาณความต้องการลง แต่ประเทศจีนกลับต้องการใช้ยางพาราในปริมาณที่เพิ่มขึ้น คิดเป็นสัดส่วน ๕๖.๖% ส่วนใหญ่ส่งออกยางแท่งเพื่อผลิตยางล้อ ธุรกิจยางพารายังมีความจำเป็นต้องใช้ยางพารา ในอุตสาหกรรมการผลิตยางล้อรถยนต์ ซึ่งอุตสาหกรรมนี้มีอัตราการใช้ยางพารามากที่สุดประมาณร้อยละ ๗๐ ของปริมาณการ ในการใช้ยางพาราทั้งหมด ในอนาคตจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นร้อยละ ๓ ทำให้มีความต้องการใช้ยางพาราเพิ่มขึ้นประมาณ ๓ แสนตันต่อปี ดังนั้นจึงจำเป็นต้องปลูกยางพาราเพิ่มขึ้นประมาณปีละ ๑ ล้านไร่ ซึ่งการปลูกยางพาราเป็นเรื่องยาก เนื่องจากมีข้อจำกัดเรื่องที่ดิน ทุน และระยะเวลาในการปลูก ต้องใช้เวลาถึง ๗ ปี จึงจะเริ่มให้ผลผลิตได้

๒) สถานการณ์ยางพาราของอาเซียน

ภูมิภาคอาเซียนมีพื้นที่ในการปลูก การผลิต และการส่งออกยางพารามากที่สุดในโลก โดยพื้นที่ปลูกยางพารา ณ ปี ๒๕๕๕ ของไทย ๑๘.๗๖ ล้านไร่ อินโดนีเซีย ๒๑.๗๘ ล้านไร่ และมาเลเซีย ๖.๓๘ ล้านไร่ รวมแล้วมีปริมาณพื้นที่ปลูกมากกว่าร้อยละ ๖๕ ของพื้นที่ปลูกทั้งหมดของโลก ส่วนปริมาณการผลิตยางพาราของประเทศในอาเซียนมีปริมาณร้อยละ ๘๑ เมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณการผลิตยางพาราทั้งของโลก ณ ปี ๒๕๕๕ ซึ่งประเทศไทยถือได้ว่าเป็นประเทศที่มีการผลิตยางพาราที่สุดในโลก ๓,๗๗๘ พันตัน คิดเป็นร้อยละ ๓๕ ประเทศอินโดนีเซีย ๓,๐๔๐ พันตัน คิดเป็นร้อยละ ๒๘ และประเทศมาเลเซีย ๙๑๐ พันตัน คิดเป็นร้อยละ ๘ และเมื่อมองในภาพรวมการส่งออกยางพาราประเทศที่ส่งออกมากที่สุดในอาเซียนคือประเทศไทย อยู่ที่ ๕๐๕ พันตัน อินโดนีเซีย ๕๐๒ พันตัน และมาเลเซีย ๔๕๒ พันตัน (ที่มา : International Rubber Study Group : IRSG ; ปี พ.ศ. ๒๕๕๕)

ทั้งสามประเทศได้มีการตกลงร่วมกันจัดตั้งบริษัทร่วมทุนยางพาราระหว่างได้มีการตกลงร่วมกันจัดตั้งบริษัทร่วมทุนยางพาราระหว่างประเทศ จำกัด (International Rubber Consortium, Limited: IRCo) และในปัจจุบัน ประเทศในภูมิภาคอาเซียนที่มีการปลูกยางพารานอกจากไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซียแล้วประเทศที่มีการปลูกยางเพิ่มมากขึ้น คือ เวียดนาม ซึ่งได้ลงทุนปลูกในพื้นที่ของประเทศเมียนมาร์ และลาวอีกด้วย ส่งผลให้เวียดนามเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่อันดับ ๔ ของโลก ดังนั้น การดำเนินกลยุทธ์ทางการตลาดที่มีผล

ต่อราคา หากสามารถให้เวียดนามเข้าร่วมในบริษัทร่วมทุนยางพาราระหว่างประเทศแล้ว จะสามารถควบคุม การส่งออกสู่ตลาดโลกได้ถึงร้อยละ ๙๐ ของการส่งออกสุทธิในตลาดโลก

๓) สถานการณ์ยางพาราของไทย

ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจหลักของประเทศไทย ที่สามารถสร้างรายได้และคุณภาพชีวิตที่ดี ให้กับเกษตรกรชาวสวนยางได้ประมาณ ๑ ล้านครัวเรือน และก่อให้เกิดการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมกว่า ๒๐๐,๐๐๐ คน ปัจจุบันไทยมีเนื้อที่เพาะปลูกยางพารารวม ๒๒ ล้านไร่ เนื้อที่สวนยางที่ให้ผลผลิตประมาณ ๑๕ ล้านไร่ ประเทศไทยสามารถผลิตและส่งออกยางพาราได้มากที่สุดในโลกมาเป็นระยะเวลายาวนานมากกว่า ๒๐ ปี รองจากอินโดนีเซีย จากข้อมูลปี ๒๕๕๕ ปริมาณการส่งออกยางพาราของไทยรวมสุทธิ ๒,๑๒๕,๙๒๖ ตัน ซึ่งมีปริมาณลดลงจากปี ๒๕๕๔ อยู่ ๘๒๖,๔๕๕ ตัน คิดเป็น ๒๘% และตลาดส่งออกยางพาราของไทยที่มีสัดส่วน การส่งออกมากที่สุดคือประเทศจีน ข้อมูล ณ ปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๕ มีปริมาณการส่งออกดังนี้ ๘๒๔,๘๓๓ ตัน, ๑,๑๖๐,๓๓๙ ตัน, ๑,๑๒๘,๕๕๓ ตัน, ๑,๒๗๔,๑๘๘ ตัน, ๑,๐๔๒,๐๐๘ ตัน ซึ่งในปี ๒๕๕๕ มีการส่งออกไป ตลาดประเทศจีนคิดเป็นร้อยละ ๔๙ ของการส่งออกยางพาราทั้งหมดของประเทศไทย

ปัจจุบันพบว่า ประเทศไทยสามารถผลิตยางพาราประเภทต่างๆ ในการส่งออก โดยแยก ตามลำดับได้ดังนี้ อันดับหนึ่ง คือ ยางแท่ง (STR) ๑.๔ ล้านตันคิดเป็นร้อยละ ๓๘ อันดับที่ ๒ ยางแผ่นรมควัน (RSS) ๗.๙ แสนตัน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๖ อันดับ ๓ ยางผสมสารเคมี (Compound) ๗.๑ แสนตัน คิดเป็นร้อยละ ๑๙ อันดับ ๔ น้ำยางข้น ๖.๘ แสนตัน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๖ % และอื่นๆ อีก ๘.๓ หมื่นตัน คิดเป็นร้อยละ ๒.๒ %

๔) สถานการณ์เศรษฐกิจยางพาราของไทย

เศรษฐกิจของประเทศไทยระหว่างปี ๒๕๕๙-๒๕๖๑ คาดว่าเศรษฐกิจไทยเจริญเติบโตอยู่ที่ร้อยละ ๒.๐- ๒.๗ อันเนื่องมาจากความไม่แน่นอนทางการเมือง ยังเป็นปัจจัยที่สำคัญสำหรับการลงทุนของภาคเอกชน อีกทั้งปัญหานี้ภาคครัวเรือนยังคงสูง การบริโภคในภาคเอกชนยังไม่จำกัด การส่งออกอยู่ในสภาวะซบเซา ด้านการผลิต สาขาก่อสร้างขยายตัวอยู่ในเกณฑ์ดี แต่สาขาเกษตรกรรมยังคงได้รับผลกระทบจากภัยแล้ง และฤดูกาลผลิต ซึ่งเป็นข้อจำกัดของการขนย้ายตัวทางเศรษฐกิจ เมื่อผลผลิตออกตามฤดูกาล คาดว่า เศรษฐกิจจะขยายตัวมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ธนาคารแห่งประเทศไทยปรับลดอัตราดอกเบี้ยถึง ๓ ครั้ง แต่ อัตราเงินเฟ้อยังคงอยู่ต่ำกว่าระดับเป้าหมายของนโยบายถึงร้อยละ ๒.๕ ในขณะที่ประเทศกำลังพัฒนา รอบข้างเศรษฐกิจกำลังไปได้ดี เนื่องจากแรงหนุนของ FDI

ยางพารายังคงเป็นพืชเศรษฐกิจหลักของไทย สร้างมูลค่าการส่งออก ในปี ๒๕๕๘ อยู่ลำดับ ที่ ๑ ของมูลค่าการส่งออก มีมูลค่าการส่งออกถึง ๑๗๐,๔๒๑.๒๙ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๓๘ เมื่อเทียบกับ มูลค่าของพืชเศรษฐกิจลำดับรองลงมาอย่าง ข้าว และ ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง ถึงแม้ว่าระดับราคายางพารา ไทยจะประสบภาวะราคายางตกต่ำอย่างต่อเนื่อง โดยราคายางพาราแผ่นดิบได้ปรับลดจากระดับราคา ๑๘๐ บาท/กก. ในเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ มาอยู่ที่ระดับราคา ๕๕-๕๗ บาท ในปัจจุบัน (มิถุนายน ๒๕๕๙) แสดง ให้เห็นถึงการปรับลดลงของราคายางพารามากกว่า ๓ เท่าตัว ซึ่งการปรับตัวของราคาดังกล่าว ส่งผลกระทบต่อ โดยตรงกับเกษตรกรชาวสวนยางที่มีต้นทุนการผลิตเฉลี่ยที่ ๖๕ บาท/กก. ซึ่งมีต้นทุนการผลิตสูงกว่าราคา ผลผลิตในท้องตลาด

๓.๒ การวิเคราะห์ศักยภาพของการยางแห่งประเทศไทย

การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับการยางแห่งประเทศไทย (SWOT Analysis) เป็นการประเมินจากจุดแข็ง และจุดอ่อนขององค์กร ซึ่งเป็นปัจจัยภายใน (Internal Factors) และการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรค ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก (External Factors) ที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านการยางแห่งประเทศไทย โดยผลการวิเคราะห์ นำไปจัดทำ TOWS Matrix เพื่อหามาตรการที่เกี่ยวข้อง และแนวทางการดำเนินงาน

๓.๒.๑ จุดแข็ง

๑) มีหน่วยงาน และบุคลากรครอบคลุมทุกพื้นที่ รวมถึงมีสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดรายได้

กยท. มีหน่วยงานและบุคลากรครอบคลุมทุกพื้นที่ ที่สามารถให้บริการด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การวิจัย และข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับยางให้แก่เกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ผู้ประกอบกิจการยางและผู้ที่เกี่ยวข้อง อย่างใกล้ชิดครอบคลุมทุกพื้นที่ ตั้งแต่หน่วยงานในระดับส่วนกลาง ระดับเขต ระดับจังหวัดและระดับอำเภอ ศูนย์การเรียนรู้ โรงงานแปรรูปยางและทรัพย์สินอื่นๆ ซึ่งแปลงมาจากทรัพย์สินของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ทรัพย์สินขององค์การสวนยาง และทรัพย์สินของสถาบันวิจัยยางครอบคลุมพื้นที่ปลูกยางทั่วประเทศ สามารถสร้างรายได้เพื่อเป็นเครื่องมือในการบริหารองค์กร

๒) ผู้บริหารมีเครือข่ายและปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับทุกภาคส่วน

เมื่อมองถึงผู้บริหารระดับสูงขององค์กร กยท. ที่จะนำองค์กรไปสู่การเป็นองค์กรรัฐวิสาหกิจชั้นนำ จะเห็นได้ว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่มาจากการทำงานร่วมกับเกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกร และประกอบกิจการยาง ทำให้รู้และเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการสวนยางพาราอย่างชัดเจน รวมถึงการสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกันมาอย่างยาวนาน

๓) มีแหล่งรายได้จากการดำเนินงานตามภารกิจ (มาตรา ๑๒)

กยท. มีแหล่งรายได้ที่แน่นอนจากการดำเนินงานตามภารกิจทำให้องค์กรสามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่อง โดยมีแหล่งรายได้ดังต่อไปนี้ คือ รายได้จากทุนประเดิม เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้ เงินอุดหนุนจากภาคเอกชน ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าบริการ รายได้จากการดำเนินการหรือการลงทุน และดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินของ กยท. ซึ่งรายได้ดังกล่าวจะนำมาจัดตั้งกองทุนพัฒนายางส่วนหนึ่ง และเงินกองทุนพัฒนายางสามารถนำมาใช้จ่ายในการดำเนินการได้ตาม พ.ร.บ. ตามมาตรา ๔๙ ได้ดังนี้

(๑) จำนวนไม่เกินร้อยละ ๑๐	เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหาร
(๒) จำนวนไม่เกินร้อยละ ๔๐	เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อให้การช่วยเหลือปลูกแทน
(๓) จำนวนไม่เกินร้อยละ ๓๕	เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อให้การช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยาง
สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ผู้ประกอบกิจการยาง
และการรักษาเสถียรภาพราคายาง
(๔) จำนวนไม่เกินร้อยละ ๕	เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อให้การช่วยเหลือด้านการวิจัย
(๕) จำนวนไม่เกินร้อยละ ๗	เป็นค่าใช้จ่ายในการจัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง
(๖) จำนวนไม่เกินร้อยละ ๓	เป็นค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมและสนับสนุนสถาบัน
เกษตรกรชาวสวนยาง

๔) เป็นองค์กรกลางในการบริหารยางทั้งระบบอย่างครบวงจร (มาตรา ๘)

กยท. สามารถกำหนดทิศทางของอุตสาหกรรมยางพาราได้อย่างมีเอกภาพเป็นไปตามกฎมาตรา ๘ ซึ่ง กยท. จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับเงินของกองทุน สนับสนุนและส่งเสริมให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา จัดให้มีการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย พัฒนาและเผยแพร่ข้อมูลและสารสนเทศเกี่ยวกับยางพารา โดยให้การช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและผู้ประกอบกิจการยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น ดำเนินการให้ระดับราคายางพารามีเสถียรภาพ รวมถึงการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนและการปลูกใหม่

๕) สามารถประกอบธุรกิจที่เกี่ยวกับยางพารา (มาตรา ๙)

กยท. สามารถจัดตั้งบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดหรือกระทำการอื่นในประกอบธุรกิจที่เกี่ยวกับยางพาราเป็นไปตามมาตรา ๙ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศอย่างเป็นระบบอย่างครบวงจรโดยการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับยางพาราของ กยท. เพื่อให้ระดับราคายางมีเสถียรภาพ เกิดความเป็นธรรม และยกระดับรายได้และคุณภาพของเกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ผู้ประกอบกิจการยาง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง

๖) สามารถกำหนดกฎระเบียบหรือข้อบังคับ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อ อุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ (มาตรา ๒๒)

กยท. สามารถกำหนดกฎระเบียบหรือข้อบังคับ ที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรมต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศได้อย่างเป็นเอกภาพ เนื่องจากเป็นองค์กรกลางในการบริหารยางทั้งระบบอย่างครบวงจร ที่กำหนดทิศทางและนโยบายการดำเนินงานของอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศ

๗) มีเกษตรกรชาวสวนยางและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางรองรับ ในการดำเนินนโยบายด้านธุรกิจหรืออุตสาหกรรมยางพารา (ตามมาตรา ๔)

กยท. มีเกษตรกรชาวสวนยางและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางที่ขึ้นทะเบียนกับ กยท. แล้วเป็นพันธมิตรในการร่วมขับเคลื่อนนโยบายหรืออุตสาหกรรมยางพาราอย่างใกล้ชิดรวมทั้งมีบุคลากรและสถานที่ครอบคลุมพื้นที่ปลูกยางทั่วประเทศ ทำให้การสื่อสารและการร่วมมือในดำเนินการต่างๆเป็นไปด้วยความรวดเร็วและเป็นเอกภาพ

๘) มีตลาดกลางที่มีคุณภาพ เป็นที่อ้างอิงราคา ยาง เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ขายและผู้ซื้อ

กยท. มีตลาดกลางที่เป็นทางการ จำนวน ๖ ตลาดกลาง และตลาดประมูลยางพารา ระดับท้องถิ่น จำนวน ๑๐๘ ตลาด โดยดำเนินการภายใต้กฎระเบียบที่เป็นที่ยอมรับของผู้ซื้อและผู้ขายยางสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ใช้อย่างในด้านคุณภาพยาง และตลาดโลกสามารถอ้างอิงราคา ยางที่มีการซื้อขายยางในตลาดของไทย ระบบตลาดกลางเป็นองค์ความรู้ที่ชุมชนท้องถิ่น เอกชน รวมทั้งเกษตรกรชาวสวนยางในภูมิภาคต่างๆ นำไปเรียนรู้ และสามารถดำเนินการตลาดด้วยตนเอง

๙) มิจานวิจัยและพัฒนาที่มีคุณภาพ พร้อมถ่ายทอดสู่ผู้ใช้

กยท. มีนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยางพาราด้านการผลิต ด้านการแปรรูป ด้านเศรษฐกิจ และด้านอุตสาหกรรม และมีการพัฒนางานวิจัยเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่ได้รับรางวัลและได้รับการตีพิมพ์บทความในวารสารทางวิชาการเป็นจำนวนมาก โดยงานวิจัยดังกล่าวได้มีการนำไปประยุกต์ใช้ และถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐ และเอกชน รวมไปถึงเกษตรกรชาวสวนยางพารา ในการพัฒนายางพาราของไทยในปัจจุบัน

๑๐) มีระบบให้การสงเคราะห์ปลูกแทนพัฒนาสวนยางขนาดเล็กที่มีประสิทธิภาพ

กยท. มีการให้การสงเคราะห์แก่เจ้าของสวนยาง มีระบบการให้การสงเคราะห์โดยมีหลักปฏิบัติการปลูกแทน และหลักการปฏิบัติการปลูกยางในที่แห่งใหม่ เป็นแนวทางให้เกษตรกรปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่ กยท. กำหนด เพื่อให้สวนสงเคราะห์ได้ตามมาตรฐานที่ กยท. กำหนด มีการจ่ายวัสดุ จ่ายเงินสงเคราะห์ ตามงวดงานที่กำหนดไว้ มีการติดตามดูแลให้คำแนะนำกับเจ้าของสวนยางที่เข้าร่วมโครงการ พร้อมทั้งมีการถ่ายทอดเทคโนโลยีแก่เกษตรกรชาวสวนยาง มีระบบการบริหารจัดการด้วยระบบคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพ มีเครือข่ายเชื่อมโยงทุกสำนักงาน มีความถูกต้อง สามารถตรวจสอบได้ทั้งระบบและเป็นที่ยอมรับของเกษตรกร และหน่วยงานภายนอก

๓.๒.๒ จุดอ่อน

๑) รายได้ในการบริหารไม่เพียงพอ

เนื่องจากการรวบรวม ๓ องค์กรเป็น กยท. ส่งผลให้มีพนักงานจำนวนมาก ทำให้รายได้ ๑๐% ที่มาจากจากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารไม่เพียงพอตามมาตรา ๔๙ (๑) ไม่เพียงพอในการบริหาร ดังนั้นหาก กยท. ไม่สามารถหารรายได้เลี้ยงองค์กรได้มากพอ ทุนประเดิมและเงินกองทุนที่ใช้ตั้งต้นในการบริหารจะทยอยหมดไปในไม่ช้า และการขอเงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้ มีแนวโน้มในการไม่ได้รับการจัดสรรตามความต้องการขององค์กร เนื่องจากรัฐบาลมีความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายงบประมาณในส่วนอื่นจำเป็น

๒) โครงสร้างพื้นฐานด้านอุตสาหกรรมและการบริหารจัดการทรัพยากรไม่เพียงพอ

กยท. ที่เกิดจากการรวบรวม ๓ หน่วยงานเข้าด้วยกัน ดังนั้นมีทรัพยากรจัดกระจายอยู่ทุกภูมิภาคต่างๆทั่วประเทศ รวมทั้งทรัพยากรที่ก่อให้เกิดรายได้ และไม่ก่อให้เกิดรายได้ จึงมีความจำเป็นในการบริหารจัดการทรัพยากร เพื่อให้เป็นแนวทางเดียวกัน เช่น โรงงาน แผลงทดสอบงานวิจัย แผลงผลิตพันธุ์ยาง ศูนย์เรียนรู้ เป็นต้น

สำหรับโครงสร้างพื้นฐานอื่นๆ โดยเฉพาะโครงสร้างพื้นฐานด้านอุตสาหกรรมยางพารา ต้องเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และความสามารถในการแข่งขัน จำเป็นต้องมีการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานของโรงงานในบางส่วน เพื่อเพิ่มศักยภาพของโรงงานในการผลิต หรือบางแห่งอาจต้องมีการลงทุนสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นเพิ่ม เช่น เครื่องจักรใหม่ ไซโล บ่อกำจัดของเสีย เป็นต้น การดำเนินงานดังกล่าว จำเป็นต้องมีการทำการศึกษาเร่งด่วนในการบริหารจัดการด้านโรงงาน แผลงผลิต เป็นต้น ทั้งในด้านระยะเวลา ด้านการเงิน ด้านการใช้ทรัพยากร

๓) ขาดบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะด้าน

กยท. เป็นองค์กรที่เกิดจากการควบรวม ๓ หน่วยงาน ซึ่งมีภารกิจใหม่ตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้ง การยกย่องประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติการยกย่องประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ ให้เป็นองค์กรที่รับผิดชอบ ดูแลและบริหารจัดการยางพาราทั้งระบบ ดังนั้นบุคลากรที่มีอยู่ทั้ง ๓ หน่วยงาน ไม่สามารถตอบสนองต่อภารกิจที่เพิ่มขึ้นให้มีประสิทธิภาพได้ เช่น ด้านตลาดและการตลาดระหว่างประเทศ บุคลากรที่มีความชำนาญด้านภาษาต่างประเทศเพื่อรองรับ AEC และระดับสากล ด้านอุตสาหกรรมกรรมการแปรรูป บุคลากรผู้เชี่ยวชาญเรื่อง การแปรรูปยาง/โรงงาน/กระบวนการอุตสาหกรรม ด้านการวิจัยยางเชิงอุตสาหกรรม บุคลากรหรือนักวิจัย ที่สามารถทำงานเชิงนวัตกรรมเพิ่มมูลค่าให้แก่วงการยาง เป็นต้น

๔) ขาดการเชื่อมโยงการบูรณาการข้อมูลกับองค์กรภายนอก

กยท. เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นองค์กรกลางในการรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยการควบรวม ๓ องค์กรยางของประเทศเข้าด้วยกัน ซึ่งมีการบูรณาการกันในด้านทรัพยากรบุคคล ด้านทรัพย์สินและองค์ความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับยางพาราเข้าด้วยกัน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลในด้านต้นน้ำของอุตสาหกรรมยางพารา ทำให้ในระยะแรกของการดำเนินงาน กยท. อาจไม่มีความพร้อมด้านข้อมูลเกี่ยวกับยางพาราในช่วงกลางน้ำและปลายน้ำ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวสามารถหาได้จากการบูรณาการข้อมูลกับองค์กรภายนอก เพื่อสามารถนำมาใช้ในการบริหารจัดการยางพาราทั้งระบบของประเทศได้อย่างเหมาะสม

๕) องค์กรยังไม่เป็นที่รู้จักของสาธารณะ

กยท. เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นใหม่ เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยการควบรวมองค์กรที่ดูแลยางพาราทั่วประเทศเข้าด้วยกัน ๓ องค์กร ดังนั้น สาธารณชนอาจจะไม่เข้าใจบทบาท หน้าที่ ตามภารกิจใหม่ขององค์กร ในระยะช่วงแรกของการดำเนินงาน จำเป็นต้องเร่งประชาสัมพันธ์สร้างภาพลักษณ์ให้กับองค์กร

๖) การนำงานวิจัยมาสู่ภาคปฏิบัติมีน้อย

มีผู้ดำเนินงานวิจัยไปใช้ในการพัฒนาสายพาน้อย ไม่ทั่วถึง ไม่ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย ส่งผลให้ไม่สามารถนำงานวิจัยที่สำเร็จไปพัฒนาด้านยางพาราของประเทศได้อย่างเป็นรูปธรรม

๗) วัฒนธรรมองค์กรแตกต่างกัน

เนื่องจาก กยท. เกิดจากการควบรวมของ ๓ หน่วยงาน ซึ่งแต่ละหน่วยงานมีภารกิจแตกต่างกัน โดย สกย. เป็นรัฐวิสาหกิจประเภทส่งเสริมไม่แสวงหากำไร ส่วน อ.ส.ย. เป็นรัฐวิสาหกิจประเภทแสวงหากำไร ส่วน สวย. เป็นหน่วยงานภาครัฐทำหน้าที่วิจัย ศึกษา พัฒนาด้านยางพารา ดังนั้นวัฒนธรรมในการทำงานแตกต่างกัน ส่งผลให้วัฒนธรรมแตกต่างกัน

๓.๒.๓ อุปสรรค

๑) สถานการณ์ราคายางส่งผลกระทบต่อรายได้ขององค์กร

กยท. มีรายได้หลักจากการเก็บค่าธรรมเนียมจากบุคคลใดที่ส่งยางพาราออกนอกราชอาณาจักร ตามอัตราที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ปัจจุบันอัตราค่าธรรมเนียมที่จัดเก็บเป็นระบบแบบก้าวหน้า โดยมีราคายางเป็นตัวกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระให้ กยท. ดังนั้นในความไม่แน่นอนของราคายางส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่อรายได้ของ กยท. รวมถึงการคาดการณ์หรือการพยากรณ์ปริมาณรายได้ที่ได้จากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้แม่นยำในช่วงที่มีความผันผวนของราคายางสูง ส่งผลต่อการบริหารจัดการเงินในการบริหารขององค์กร

๒) รัฐบาลไม่สนับสนุนงบประมาณในการดำเนินงานขององค์กร

ตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ ได้กำหนดวัตถุประสงค์ให้ กยท. เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแล การบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของกองทุน ตลอดจนส่งเสริม และสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา อย่างไรก็ตามในปีงบประมาณ ๒๕๖๐ รัฐบาลมิได้สนับสนุนงบประมาณในการดำเนินงานของรัฐ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่ารัฐบาลมีเจตนาให้องค์กรสามารถบริหารจัดการเงินกองทุนให้สามารถเลี้ยงองค์กร และสนับสนุนนโยบายรัฐได้

๓) ภาวะของเศรษฐกิจโลกมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางพารา

การขยายตัวหรือหดตัวของภาวะเศรษฐกิจโลก มีผลกระทบต่อปริมาณความต้องการใช้ยางธรรมชาติ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่ต้องการใช้ยางเป็นหลัก เช่น อุตสาหกรรมยางล้อ ประกอบด้วยล้อรถใหม่ หรือการทดแทนล้อรถเดิม ตามปริมาณยานยนต์ที่มีอยู่ทั่วโลก เป็นต้น หากภาวะของเศรษฐกิจโลกมีทิศทางหรือแนวโน้มเปลี่ยนไป ก็จะส่งผลกระทบต่อปริมาณความต้องการใช้ยางของโลก กยท. ในฐานะที่เป็นองค์กรในการดูแลยางพาราทั้งระบบจำเป็นต้องบริหารจัดการปริมาณการผลิต (รวมถึงปริมาณพื้นที่ปลูกยาง) ให้สอดคล้องกับปริมาณความต้องการใช้ยางอย่างสมดุล และสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน

๔) ภาวะภัยพิบัติทางธรรมชาติ มีความแปรปรวนและเกิดขึ้น

ปัจจุบันความแปรปรวนและสภาวะภัยพิบัติที่เกิดขึ้นทางธรรมชาติมีความผันผวนแปรปรวนอย่างมาก สภาพภูมิอากาศก็เปลี่ยนแปลงไม่เป็นไปตามฤดูกาล ทำให้การดำเนินงานตามช่วงเวลาต่างๆของ กยท. มีผลกระทบจากความแปรปรวนต่างๆที่เกิดขึ้น อาจทำให้ต้องสูญเสียงบประมาณ สูญเสียกำลังคนในการเข้าไปแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นจากภัยพิบัติ และความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศ

๕) มีนวัตกรรมและการพัฒนาสินค้าทดแทนยางธรรมชาติอย่างต่อเนื่อง

โลกมีเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอยู่ตลอดเวลา อุตสาหกรรมยางและอุตสาหกรรมทดแทนยางมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ตามสภาวะความต้องการใช้ยางและปัจจัยทางด้านราคาเป็นตัวผลักดัน กยท. ในฐานะผู้ที่ดูแลควบคุมยางทั้งระบบของประเทศต้องพัฒนาตัวเองให้ทันกับสถานการณ์และบริบทแวดล้อมที่มีนวัตกรรมและการพัฒนาสินค้าทดแทนยาง รวมถึงต้องสนับสนุน ส่งเสริม ผลักดันช่วยเหลือและแก้ไขให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมยางสามารถแข่งขันและอยู่รอดท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงต่างๆได้

๖) ประเทศในกลุ่ม CLMV มีการปลูกยางเพิ่มขึ้น

การขยายพื้นที่ปลูกยางพาราของกลุ่มประเทศ CLMV ในช่วงปี ๒๐๐๖-๒๐๑๒ ส่งผลให้ผลผลิตยางพาราในกลุ่มประเทศดังกล่าวเพิ่มขึ้น ในช่วงปี ๒๐๑๓-๒๐๑๙ โดย IRSG คาดการณ์ว่า ผลผลิตยางพาราของกลุ่ม CLMV จะเพิ่มขึ้นจาก ๑.๑ ล้านตันในปี ๒๐๑๒ เป็น ๒.๘ ล้านตันในปี ๒๐๑๖ ซึ่งผลผลิตดังกล่าวที่เพิ่มขึ้น จะทำให้กลุ่ม CLMV มีส่วนแบ่งปริมาณผลผลิตยางพาราในโลกเพิ่มขึ้นจาก ๙% ในปี ๒๐๑๒ เป็น ๑๗% ในปี ๒๐๑๖ ในขณะที่ไทยจะมีส่วนแบ่งปริมาณผลผลิตในโลกลดลง จาก ๓๑% ในปี ๒๐๑๒ เป็น ๒๔% ในปี ๒๐๑๖

๓.๒.๔ โอกาส

๑) รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมและให้ความสำคัญ ในการพัฒนายางพาราอย่างครบวงจร และเป็นศูนย์กลางยางและผลิตภัณฑ์ยาง

ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่นำรายได้เข้าประเทศมากที่สุด มีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจสังคม สิ่งแวดล้อม และนับวันจะทวีความสำคัญมากขึ้น เนื่องจากเป็นพืชที่มีการแพร่ขยายโดยถูกนำไปปลูกกันอย่างกว้างขวางทั่วทุกภาคของประเทศ ยางพาราก่อให้เกิดอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม ดังนั้นรัฐบาลจึงให้ความสำคัญและให้การสนับสนุนโครงการที่เกี่ยวข้องกับยางพารา และได้จัดตั้ง กยท. เป็นองค์กรกลางในการจัดการบริหารยางพาราทั้งระบบอย่างครบวงจร และมุ่งให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางยางพาราและศูนย์กลางการผลิตภัณฑ์ยางตามภารกิจของการจัดตั้ง กยท.

๒) สภาพพื้นที่เหมาะสมต่อการปลูกยาง

ประเทศไทยมีพื้นที่เหมาะสมสำหรับปลูกยางพาราทั้งสิ้น ๖๘ จังหวัด ๔๙๙ อำเภอ ๒,๒๕๑ ตำบล แบ่งเป็น ภาคกลาง ๘ จังหวัด ภาคตะวันออก ๗ จังหวัด ภาคเหนือ ๑๗ จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๒๐ จังหวัด และภาคใต้ ๑๔ จังหวัดตามแนวทางการบริหารจัดการพื้นที่เกษตรกรรมของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (Zoning) กยท. ในฐานะผู้ดูแลยางพาราทั้งระบบของประเทศต้องบริหารจัดการพื้นที่ปลูกยาง ปริมาณการผลิตยาง โดยมีการวางแผนและกำหนดกลยุทธ์ของการจัดการภายในแต่ละพื้นที่ให้อยู่ในระดับดุลยภาพกับปริมาณความต้องการใช้ยาง และอาจนำไปถึงการวางแผนจัดการโลจิสติกส์ยางทั้งระบบทั่วประเทศให้มีความสอดคล้องและสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันของอุตสาหกรรมยางพารา รวมถึงต้องมีการจัดทำฐานข้อมูลยางพาราของประเทศ

๓) เป็นศูนย์กลางด้านโลจิสติกส์ของอาเซียน

ประเทศไทยมีภูมิประเทศตั้งอยู่เป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์ทางบกของอาเซียน (ระบบรถและระบบราง) และมีท่าอากาศยานสุวรรณภูมิเป็นเกตเวย์รองรับเที่ยวบินต่างๆของอาเซียน จากข้อได้เปรียบทางจุดยุทธศาสตร์นี้ หาก กยท. สามารถช่วงชิงการเป็นศูนย์กลางการกระจายสินค้าด้านยางพาราได้จะก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มแก่อุตสาหกรรมยางพาราไทยอย่างมหาศาล หรือหากปล่อยให้เป็นแค่ทางผ่านหรือช่องทางในการขนส่งผลผลิตยางสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้ จากทำเลยุทธศาสตร์โลจิสติกส์

๔) ความต้องการใช้ยางของโลกเพิ่มขึ้น

แนวโน้มในการใช้ยางธรรมชาติของโลกเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด และจากการคาดการณ์ของ IRSG (International Rubber Study Group) ปริมาณการผลิตยางของประเทศผู้ผลิตยางของโลกจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๖๓ จะมีปริมาณการผลิตยางธรรมชาติ ๑๒.๔ ล้านตัน โดยทุกประเทศมีแนวโน้มการผลิตเพิ่มขึ้น ส่วนการใช้ยางของโลกอยู่ที่ ๑๓.๘ ล้านตัน หรือ คาดว่าปริมาณการใช้ยางจะมากกว่าปริมาณการผลิต ๑.๔ ล้านตันในอีก ๕ ปีข้างหน้า ซึ่งในทวีปเอเชียโดยเฉพาะอินเดียและจีนจะมีความต้องการใช้ยางมากที่สุด กยท. ต้องมีการบริหารจัดการการวางแผนพื้นที่การผลิตยางพาราของประเทศให้เหมาะสมกับแนวโน้มความต้องการใช้ยางของโลกในอนาคต และส่งเสริมด้านงานวิจัยเพื่อให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ยาง

๕) สามารถร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆในการพัฒนาหรือดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมยางพารา

กยท. ถูกจัดตั้งขึ้นให้เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร ตลอดจนถึงส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง การขอความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆในการพัฒนาห่วงโซ่อุปทานอุตสาหกรรมยางตามนโยบาย เพื่อให้ระดับราคายางมีเสถียรภาพ และเพื่อส่งเสริม พัฒนา สนับสนุน เกษตรกรชาวสวนยาง กลุ่มเกษตรกรชาวสวนยางและผู้ประกอบกิจการยาง ให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดย กยท. สามารถดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมยางพาราได้เพื่อให้กระบวนการต่างๆเป็นไปตามนโยบาย

๖) ทัวโลกกำลังให้ความสำคัญในเรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อม

เป็นแนวทางให้ กยท. เร่งพัฒนาและสร้างความน่าเชื่อถือในระดับสากล โดยใช้วิธีการตามมาตรฐานการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืนขององค์กรรับรองการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืนระดับโลก The Forest Stewardship Council (FSC) หรือ Programme for the Endorsement of Forest Certification (PEFC) เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีระบบการจัดการป่าไม้เพื่อการค้าทั่วโลกให้เหมาะสม มีแนวทางอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ จัดการป่าไม้แบบยั่งยืน และป้องกันรักษาทรัพยากรป่าไม้ทั่วโลก ซึ่งการจัดการป่าไม้ที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม มีการใช้ทรัพยากรป่าไม้ที่คงไว้ซึ่งความหลากหลายทางชีวภาพของป่า และมีความสมดุลทางระบบนิเวศน์ การจัดการป่าไม้เพื่อสังคม เป็นการช่วยเหลือชุมชนในท้องถิ่นให้ได้รับผลประโยชน์จากป่าไม้ในระยะยาว และการจัดการป่าไม้ที่ให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่คุ้มค่า ซึ่งองค์กรที่ได้นำมาตราฐานของ FSC และ PEFC ที่น่าเชื่อถือมาใช้นั้นจะเป็น เครื่องมือที่ช่วยในการตัดสินใจสำหรับผู้บริโภค ให้ผู้บริโภคเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ไม้โดยที่มีการรักษาสิ่งแวดล้อม อย่างเหมาะสม

๓.๓ การวิเคราะห์โดย TOWS Matrix

<p style="text-align: center;">TOWS Matrix Analysis</p>	<p>จุดแข็ง</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. มีหน่วยงาน และบุคลากรครอบคลุมทุกพื้นที่ รวมถึงมีสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดรายได้ ๒. ผู้บริหารมีเครือข่ายและปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับทุกภาคส่วน ๓. มีแหล่งรายได้จากการดำเนินงานตามภารกิจ (มาตรา ๑๒) ๔. เป็นองค์กรกลางในการบริหารราชการทั้งระบบอย่างครบวงจร (มาตรา ๘) ๕. สามารถประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องบางพารา (มาตรา ๙) ๖. สามารถกำหนดกฎระเบียบหรือข้อบังคับ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อ อุตสาหกรรมบางพารา ทั้งระบบ (มาตรา ๒๒) ๗. มีเกษตรกรชาวสวนยางและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางรองรับ ในการดำเนินนโยบาย ด้านธุรกิจหรืออุตสาหกรรมบางพารา (มาตรา ๔) ๘. มีตลาดกลางที่มีคุณภาพ เป็นที่อ้างอิงราคาขาย เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ขายและผู้ซื้อ ๙. มีงานวิจัยและพัฒนาที่มีคุณภาพ พร้อมถ่ายทอดสู่ผู้ใช้ ๑๐. มีระบบให้การสงเคราะห์ปลูกแทนพัฒนาสวนยางขนาดเล็กที่มีประสิทธิภาพ ๑๑. มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านบางพารา 	<p>จุดอ่อน</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. รายได้ในการบริหารไม่เพียงพอ ๒. โครงสร้างพื้นฐานด้านอุตสาหกรรมและการบริหารจัดการทรัพย์สินไม่เพียงพอ ๓. ขาดบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะด้าน ๔. ขาดการเชื่อมโยงการบูรณาการข้อมูลกับองค์กรภายนอก ๕. องค์กรยังไม่เป็นที่รู้จักของสาธารณชน ๖. การดำเนินงานวิจัยมาสู่ภาคปฏิบัติมีน้อย ๗. วัฒนธรรมองค์กรมีความแตกต่างกัน
<p>อุปสรรค</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑) สถานการณ์ราคายางส่งผลกระทบต่อรายได้ขององค์กร ๒) รัฐบาลไม่สนับสนุนงบประมาณในการดำเนินงานขององค์กร ๓) ภาวะของเศรษฐกิจโลกมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางพารา ๔) ภาวะภัยพิบัติทางธรรมชาติ มีความแปรปรวนและเกิดขึ้น ๕) มีนวัตกรรมและการพัฒนาสินค้า ทดแทนยางธรรมชาติอย่างต่อเนื่อง ๖) ประเทศในกลุ่ม CLMV มีการปลูกยางเพิ่มขึ้น 	<p>มาตรการป้องกัน S-T</p> <p>กลยุทธ์การประกอบธุรกิจจากทรัพย์สินที่มีอยู่เดิม (S๑ T๑)</p> <p>กลยุทธ์การสร้างความเข้มแข็ง เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (S๑ S๓ S๔ S๖ S๗ S๙ S๑๐ S๑๑ T๓ T๒)</p> <p>กลยุทธ์การสร้างกลไกเสถียรภาพราคายาง (S๘ T๑)</p> <p>กลยุทธ์การยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (S๑ S๓ S๔ S๕ S๗ S๘ S๙ S๑๐ S๑๑ O๑ O๒ O๓ O๔ O๕ O๖)</p>	<p>มาตรการหลีกเลี่ยง/แก้ไข W-T</p> <p>กลยุทธ์การลดค่าใช้จ่าย และปรับโครงสร้างหนี้ (W๑ T๑)</p> <p>กลยุทธ์การหลอมรวมเพื่อความเป็นหนึ่ง (W๗ T๒)</p>
<p>โอกาส</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมและให้ความสำคัญ ในการพัฒนายางพาราอย่างครบวงจร และเป็นศูนย์กลางและผลิตภัณฑ์ยาง ๒. สภาพพื้นที่เหมาะสมต่อการปลูกยาง ๓. เป็นศูนย์กลางด้านโลจิสติกส์ของอาเซียน ๔. ความต้องการใช้ยางของโลกเพิ่มขึ้น ๕. สามารถร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆในการพัฒนาหรือดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับ อุตสาหกรรมยางพารา ๖. ทั่วโลกกำลังให้ความสำคัญในเรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อม 	<p>มาตรการเชิงรุก S-O</p> <p>กลยุทธ์การสร้างรายได้จากโอกาสในธุรกิจใหม่ (S๑ S๓ S๔ S๕ S๖ S๘ S๙ O๑ O๒ O๓ O๔ O๕ O๖)</p> <p>กลยุทธ์การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการองค์กร (S๑ S๒ S๓ S๔ S๕ S๖ S๘ S๙ S๑๐ S๑๑ O๔)</p> <p>กลยุทธ์การจัดทำฐานข้อมูลเพื่อการวิจัยและพัฒนา (S๔ S๙ S๑๑ O๔ O๖)</p>	<p>มาตรการปรับปรุง W-O</p> <p>กลยุทธ์การพัฒนาาระบบสารสนเทศ (W๔ O๒ O๔ O๕)</p> <p>กลยุทธ์การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (W๓ W๗ O๑)</p> <p>กลยุทธ์การส่งเสริม และพัฒนางานวิจัย (W๖ O๑ O๔ O๕)</p> <p>กลยุทธ์การถ่ายทอดงานวิจัย (W๖ O๑ O๔ O๕)</p>

บทที่ ๔

แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

๔.๑ แนวคิดและทิศทางในการดำเนินงานภายใต้ แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

แผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) จัดทำขึ้นเพื่อเป็นทิศทางในการดำเนินงานของการยางแห่งประเทศไทย (กยท.) โดยกรอบแนวคิดแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ได้ยึดวัตถุประสงค์ตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ และมีความสอดคล้องกับแผน และนโยบายในระดับต่างๆ ได้แก่ ร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ ร่างแผนพัฒนาการเกษตรในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) นโยบายรัฐบาล นโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ประกอบกับการประเมินสถานการณ์ปัจจุบัน ศักยภาพของ กยท. เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงนโยบายให้ไปในทิศทางเดียวกัน โดยแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทยฉบับนี้มุ่งเน้น การปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์กรเพื่อการหลอมรวมองค์กรให้เป็นหนึ่ง การหารายได้ เพื่อนำไปสู่การเป็นองค์กรชั้นนำด้านยางพาราทั้งระบบ และสร้างความมั่นคงสู่สังคมยางพาราไทย

จึงได้กำหนด วิสัยทัศน์ ค่านิยม พันธกิจ วัตถุประสงค์ เป้าประสงค์ และยุทธศาสตร์ ในการดำเนินงานสำหรับแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ดังนี้

๔.๒ วิสัยทัศน์ (Vision)

“กยท. เป็นองค์กรชั้นนำระดับโลก ในการบริหารจัดการยางพาราทั้งระบบ”

๔.๓ ค่านิยมองค์กร (Core Value)

การยางแห่งประเทศไทย ได้กำหนดค่านิยมองค์กรที่จะใช้เป็นบรรทัดฐานสำหรับพนักงานได้นำไปเป็นหลักปฏิบัติร่วมกันเพื่อขับเคลื่อนองค์กรให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร ดังนี้

ค่านิยมหลัก	พฤติกรรมที่ต้องปฏิบัติ
Responsibility รับผิดชอบต่อตนเอง องค์กรและสังคม	๑. มีจิตสำนึกรับผิดชอบ ๒. ใฝ่เรียนรู้และเป็นผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้ที่ดี ๓. มีหลักธรรมาภิบาล
Advance to Excellence ก้าวสู่ความเป็นเลิศทางธุรกิจ	๑. มีความเป็นเลิศทางธุรกิจ ๒. คิดอย่างเป็นระบบริเริ่ม สร้างสรรค์และสร้างนวัตกรรม ๓. เจรจาเก่ง และมีไหวพริบที่เป็นเลิศ
Ownership ผูกพันเป็นเจ้าของร่วมกัน	๑. ผูกพันเป็นหนึ่งเดียว ๒. พุ่มพวงกายแรงใจเสมือนเป็นธุรกิจของตนเอง ๓. รักองค์กร ทำเพื่อองค์กร
Trust มีความน่าเชื่อถือ	มีความน่าเชื่อถือ เป็นที่ไว้วางใจและเกิดความเชื่อมั่น แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

๔.๔ พันธกิจ (Mission)

บริหารจัดการองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดต้นทุน เพิ่มรายได้ให้เกิดความคุ้มค่า เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล และตอบสนองสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง รวมทั้งตอบสนองต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งระบบ ดังนี้

๑. **เกษตรกร สถาบันเกษตรกร:** ยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตเกษตรกรชาวสวนยาง สร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

๒. **ผู้ประกอบการยาง:** ส่งเสริมการค้าให้มีความเป็นธรรม เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้ผู้ประกอบการยาง

๓. **ประเทศ:** ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางการผลิต การค้า และนวัตกรรมด้านอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และสร้างกลไกรักษาเสถียรภาพราคายาง

๔.๕ วัตถุประสงค์

๑. เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจร บริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของกองทุน ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา

๒. ส่งเสริม สนับสนุน และจัดให้มีการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย พัฒนา และเผยแพร่ข้อมูลและสารสนเทศเกี่ยวกับยางพารา

๓. ส่งเสริม สนับสนุน และให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยาง สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง และผู้ประกอบการยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น

๔. ดำเนินการให้ระดับราคายางพารามีเสถียรภาพ

๕. ดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนและการปลูกใหม่

๔.๖ เป้าหมาย

๑. เกษตรกร และสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางได้รับการพัฒนา มีความเข้มแข็ง และมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

๒. ผู้ประกอบการยางมีความสามารถในการแข่งขันเพิ่มสูงขึ้น มีโอกาสในการเข้าสู่ตลาดโลก และเกิดธุรกิจใหม่ๆด้านยางพารา

๓. มีกลไกในการทำให้ราคายางพารามีเสถียรภาพ

๔. ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง

๕. การวิจัยและพัฒนาสามารถตอบสนองภาคการผลิตทั้งต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ

๔.๗ ตัวชี้วัดองค์กร

๑. คริวเรือนเกษตรกรมีรายได้เฉลี่ยต่อปีไม่ต่ำกว่าเส้นความยากจน และมีรายได้เพียงพอสำหรับการใช้จ่ายในสิ่งจำเป็นพื้นฐานต่อการดำรงชีวิต

๒. สถาบันเกษตรกรสามารถจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ไม่น้อยกว่าปีละ ๕ กลุ่มต่อปี

๓. ปริมาณการใช้ยางภายในประเทศเมื่อสิ้นสุดแผนปี ๒๕๖๔ เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๑๕ ของผลผลิต อ้างอิงจากการใช้ยางภายในประเทศปี ๒๕๕๘ จำนวน ๖๐๐,๔๙๑ ตัน ของปริมาณการผลิตยาง ๔,๔๗๓,๓๗๐ ตัน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๔๒ ตัน

๔. ระดับความสำเร็จของการรักษาระดับราคายางพาราที่มีการเปลี่ยนแปลงไม่มีความผันผวนสูง
๕. ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางภายใน ๒๐ ปี
๖. จำนวนผลงานวิจัยที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง ทั้งเกษตรกร สถาบันเกษตรกร และผู้ประกอบการ ในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

๔.๘ ยุทธศาสตร์องค์กร ประกอบด้วย ๔ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การสร้างรายได้จากการบริการและดำเนินธุรกิจ

วัตถุประสงค์

เพื่อหารายได้เป็นเครื่องมือในการบริหารและเพิ่มสภาพคล่องให้องค์กร

ตัวชี้วัด

- ๑) ผลการดำเนินงานได้กำไรไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ของเงินลงทุน
- ๒) จำนวนธุรกิจที่เพิ่มรายได้จากโอกาสใหม่ จำนวน ๑ ธุรกิจ
- ๓) ลดค่าใช้จ่ายในการบริหารงาน ร้อยละ ๑๐ ภายใน ๕ ปี เมื่อสิ้นสุดแผน
- ๔) จำนวนฐานลูกค้า

กลยุทธ์ที่ ๑ การประกอบธุรกิจจากทรัพย์สินที่มีอยู่เดิม

แนวทาง

๑. จัดทำแผนการโค่นต้นยางที่ให้ผลผลิตน้อย ปลูกแทนด้วยยางพันธุ์ดี หรือพืชเศรษฐกิจชนิดอื่น ๆ ที่มีความเหมาะสมกับพื้นที่ รวมถึงการใช้พื้นที่ในสวนยางให้เกิดประโยชน์สูงสุด และจัดทำแผนบำรุงรักษาสวนของ กยท. เพื่อให้ผลผลิตสูง
๒. ยกระดับทักษะแรงงาน และมาตรฐานโรงงานแปรรูปขึ้นต้น และโรงงานผลิตภัณฑ์ยางให้ได้ตามมาตรฐานเฉพาะที่ลูกค้าต้องการ หรือตามมาตรฐานสากล
๓. นำเทคโนโลยีจากงานวิจัยมาใช้เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตด้านสวน และโรงงาน
๔. มุ่งเน้นการดำเนินงานด้านการตลาดเชิงรุก มีการซื้อขายสินค้าล่วงหน้า รักษาลูกค้าเดิม และหาลูกค้าใหม่ เพื่อให้การจัดทำแผนการผลิต และแผนการบริหารสินค้าคงคลังของ กยท. มีประสิทธิภาพ
๕. เพิ่มช่องทางในการจัดเก็บ และการจ่ายค่าธรรมเนียม
๖. เพิ่มรายได้จากการดำเนินงานอื่นๆ เช่น ศูนย์เรียนรู้ ศูนย์ทดสอบ ห้องปฏิบัติการ

กลยุทธ์ที่ ๒ การสร้างรายได้จากโอกาสในธุรกิจใหม่

แนวทาง

๑. จัดหาปัจจัยการผลิตให้ครอบคลุมในการปลูกสร้างสวนยาง จำหน่ายให้ผู้รับสารสงเคราะห์ โดยหักจากเงินช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยางเพื่อการปลูกแทน
๒. ศึกษาหาโอกาสในการจัดตั้งหน่วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับยางพารา
๓. เพิ่มสายการผลิต (Assembly Line) สินค้าที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด
๔. มุ่งเน้นผลิตงานวิจัยที่ก่อให้เกิดรายได้

กลยุทธ์ที่ ๓ การลดค่าใช้จ่าย และปรับโครงสร้างหนี้

แนวทาง

๑. วิเคราะห์ความคุ้มค่าการลงทุนของโครงการที่ก่อให้เกิดรายได้ และไม่ก่อให้เกิดรายได้ก่อนอนุมัติโครงการ

๒. บริหารการใช้จ่ายงบประมาณ (งบลงทุน) ให้มีประสิทธิภาพ

๓. เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ เช่น กำหนดเวลาทำงานเวลาเดียว

๔. บริหารต้นทุน/การควบคุมค่าใช้จ่ายให้มีประสิทธิภาพภายใต้การกำกับดูแล

๕. การจัดอบรม/สัมมนา ต้องทำแบบบูรณาการ และต้องสร้างมูลค่า

๖. ปรับปรุงโครงสร้างต้นทุนโรงงานให้มีความชัดเจน แยกบัญชีธุรกิจ กับการดำเนินงานเพื่อสังคม

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาทางพาราตลอดห่วงโซ่อุปทาน และห่วงโซ่คุณค่า วัตถุดิบ

๑. เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตยางพารา สนับสนุนการผลิตวัตถุดิบที่มีคุณภาพ และพัฒนาระบบตลาด

๒. เสริมสร้างศักยภาพและขีดความสามารถให้แก่เกษตรกร สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และส่งเสริมสนับสนุนการรวมกลุ่มเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

๓. สร้างความเข้มแข็งเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยาง สนับสนุนให้ผลิตภัณฑ์ยางไทยมีคุณภาพ และพัฒนาให้ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา

๔. สนับสนุนให้มีการเพิ่มมูลค่ายางธรรมชาติโดยการแปรรูป และนำยางธรรมชาติมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ยาเพิ่มขึ้น รวมทั้งเพิ่มการใช้ผลิตภัณฑ์ยางและเพิ่มการส่งออก

๕. เกษตรกรที่ทำสวนยางสามารถเลี้ยงตัวเองและมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และมีสวัสดิการสังคม เช่น ผู้ใช้แรงงาน หรือพนักงานบริษัททั่วไป ในขณะที่ผู้ประกอบการสามารถพัฒนาตนเอง และแข่งขันกับผู้ผลิตต่างประเทศได้

ตัวชี้วัด

๑. ผลผลิตยางต่อหน่วยพื้นที่เฉลี่ยทั้งประเทศจาก ๒๓๗ กิโลกรัม/ไร่/ปี ในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒๖๐ กิโลกรัม/ไร่/ปี ในปี ๒๕๖๔ หรือไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐ (เฉพาะสวนยางที่ขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทน และปลูกใหม่ อยู่ภายใต้การดูแลของ กยท.)

๒. รายได้ของเกษตรกรชาวสวนยาง ไม่ต่ำกว่าเส้นความยากจนของปีนั้น

๓. จำนวนสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางที่ได้รับการจดทะเบียนจัดตั้งเป็นนิติบุคคล ๕ กลุ่ม ต่อปี

๔. ความต้องการใช้ยางพาราในประเทศเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๑๕ ของผลผลิตในแต่ละปี

๕. ระดับความสำเร็จของการรักษาระดับราคายางพาราที่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่มีความผันผวนสูง

๖. ขับเคลื่อนนโยบายการบริหารจัดการพื้นที่เกษตรกรรม (Zoning) ให้สอดคล้องกับความต้องการ ลดพื้นที่ปลูกยางถาวรปีละ ๑๐๐,๐๐๐ ไร่ ลดพื้นที่ปลูกยางชั่วคราวปีละ ๓๐๐,๐๐๐ ไร่

กลยุทธ์ที่ ๑ การสร้างกลไกรักษาเสถียรภาพราคายาง

แนวทาง

๑. สนับสนุนการใช้กลไกตลาดเพื่อสะท้อนปริมาณการผลิต และความต้องการใช้ยางที่แท้จริง
๒. ใช้ความร่วมมือขององค์กรระหว่างประเทศในการสร้างเสถียรภาพราคายาง
๓. การบริหารจัดการด้านอุปทาน (Supply) ให้สอดคล้องกับด้านอุปสงค์ (Demand) และสถานการณ์ยางพาราของตลาดโลก
๔. การส่งเสริมอุตสาหกรรมยาง ผลิตภัณฑ์ยาง และไม้ยาง เพื่อการบริโภคภายในประเทศ และส่งออกต่างประเทศ

กลยุทธ์ที่ ๒ การสร้างความเข้มแข็งเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

แนวทาง

๑. เสริมสร้างศักยภาพเกษตรกรชาวสวนยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และส่งเสริมอาชีพเสริม เกษตรผสมผสานตามแนวหลักเศรษฐกิจพอเพียง รวมถึงให้รวมกลุ่มเป็นสถาบันเกษตรกร เพิ่มศักยภาพการผลิต ลดต้นทุน มีรายได้เพิ่ม
๒. เสริมสร้างขีดความสามารถให้สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ รวมถึงส่งเสริมสนับสนุนการรวมกลุ่มเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ให้สามารถบริหารจัดการตลอดห่วงโซ่โดยอาศัยแนวคิดและกระบวนการสหกรณ์ เป็นพื้นฐานในการขยายผลทั้งในรูปของ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร และวิสาหกิจชุมชน
๓. สนับสนุนผู้ประกอบการ ด้านวิชาการ การเงิน การผลิต การแปรรูป การอุตสาหกรรม การตลาด การประกอบธุรกิจ และการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน รวมถึงพัฒนาระบบชำระเงินอิเล็กทรอนิกส์

กลยุทธ์ที่ ๓ การยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

แนวทาง

๑. ส่งเสริม และสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางใช้ประโยชน์จากสวนยางได้อย่างมีประสิทธิภาพ และก่อให้เกิดรายได้ รวมถึงการประกอบอาชีพเสริมที่สามารถสร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรได้อย่างต่อเนื่อง
๒. ขยายผลการแปรรูปผลผลิตยางโดยการต่อยอดธุรกิจและหาแหล่งรองรับผลผลิตในประเทศ และต่างประเทศ
๓. สร้างระบบสวัสดิการแก่เกษตรกรชาวสวนยาง โดยให้มีกองทุนสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง จากงบประมาณ มาตรา ๔๙(๕)
๔. สร้าง และเชื่อมโยงเครือข่ายของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร
๕. พัฒนาองค์ความรู้ของเกษตรกร และสถาบันเกษตรกรสู่ความเป็นมืออาชีพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การวิจัยและพัฒนาเพื่ออนาคต

วัตถุประสงค์

๑. สร้างเทคโนโลยีงานวิจัย และนวัตกรรม เพื่อสร้างคุณค่าและมูลค่าให้กับสินค้าและบริการ ตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อนำไปสู่ศักยภาพการแข่งขัน
๒. ผลักดันงานผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ และเผยแพร่

ตัวชี้วัด

๑. จำนวนผลงานวิจัยที่มีการเผยแพร่ และมีการนำไปใช้ประโยชน์โดยเกษตรกรหรือ สถาบันเกษตรกร หรือ ภาคเอกชน หรือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึง กยท.ไม่ต่ำกว่า ๕ เรื่อง
๒. จำนวนผลงานวิจัยที่สามารถนำไปพัฒนาเพื่อทำรายได้ให้กับ กยท.ได้อย่างน้อย ๑ เรื่อง
๓. จำนวนหลักสูตรการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่ตรงตามต้องการของเกษตรกร สถาบันเกษตรกร หรือ ภาคเอกชน สามารถนำไปใช้ได้จริงในการลดต้นทุนการผลิต เพิ่มผลผลิตหรือ สร้างรายได้ ไม่ต่ำกว่า ๓ หลักสูตร
๔. กยท. มีแผนการจัดทำฐานข้อมูลด้านยางพาราอย่างเป็นระบบ และมีฐานข้อมูลของ กยท. ทั้งระดับในประเทศและต่างประเทศและสามารถสืบค้นได้เมื่อสิ้นสุดแผนปี ๒๕๖๔
 - ๒.๑ ฐานข้อมูลต้นทุนการผลิต
 - ๒.๒ ฐานข้อมูลผลผลิตต่อไร่
 - ๒.๓ ฐานข้อมูลพื้นที่ปลูกยางพาราทั้งประเทศ
 - ๒.๔ ฐานข้อมูลด้านอุตสาหกรรมยาง ทั้งทางด้านยางดิบและผลิตภัณฑ์ยาง
 - ๒.๕ ข้อมูลการบริการวิชาการ เทคโนโลยีและเอกสารคำแนะนำทางวิชาการต่างๆ

กลยุทธ์ที่ ๑ การส่งเสริมและพัฒนางานวิจัย

แนวทาง

๑. มุ่งเน้นผลิตงานวิจัยและพัฒนาเพื่อแก้ปัญหา เพิ่มหรือสร้างมูลค่า และตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก
๒. มุ่งเน้นผลิตงานวิจัยและพัฒนา ให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในลักษณะบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
๓. ใช้การประชุมสัมมนาทางเป็นเครื่องมือในการระดมหัวข้องานวิจัยบูรณาการการศึกษาวิจัย สร้างเครือข่ายนักวิจัย กับหน่วยงานต่างๆทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน
๔. ผลักดันงานวิจัยและการทดสอบผลิตภัณฑ์ให้มีมาตรฐานระดับสากล

กลยุทธ์ที่ ๒ การถ่ายทอดงานวิจัยยาง

แนวทาง

๑. บูรณาการกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านยางพาราทั้งภาครัฐ และเอกชน เพื่อถ่ายทอดงานวิจัยไปสู่การปฏิบัติ
๒. จัดสรรพื้นที่สำหรับแสดงตัวอย่างสินค้ายางพาราในท้องถิ่น
๓. พัฒนาศูนย์เรียนรู้ยางพาราเพื่อเป็นช่องทางในการถ่ายทอดงานวิจัยไปสู่การปฏิบัติ
๔. ปฏิบัติงานเชิงรุกเพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับยางพาราในพื้นที่ตามหลักวิชาการ
๕. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการถ่ายทอดข้อมูล องค์ความรู้ และผลงานวิจัย

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การหลอมรวมองค์กรให้เป็นหนึ่ง เพื่อการบริหารมุ่งสู่ความเป็นเลิศ วัตถุประสงค์

๑. เพื่อเป็นองค์กรที่มีขีดสมรรถนะสูง(High performance organization) ซึ่งขับเคลื่อนโดยบุคลากรที่มีคุณภาพ พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง และมีวัฒนธรรมเดียวกัน
๒. เพื่อให้บุคลากรทุกคนตระหนักในภาระความรับผิดชอบต่อตำแหน่ง หน้าที่ และทรัพย์สินขององค์กร

๓. หลอมรวมพฤติกรรม และกระบวนการให้บริการรวมถึงพัฒนาระบบงาน ให้เป็นหนึ่งเดียว ถูกต้อง สะดวก รวดเร็วทันต่อการใช้

ตัวชี้วัด

๑. ผลการประเมินองค์กร ตามระบบการประเมินผลการดำเนินงานรัฐวิสาหกิจหัวข้อการบริหารจัดการองค์กร ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔ เฉลี่ย ผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าระดับ ๓

๒. บูรณาการระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และกระบวนการทุกอย่างให้อยู่ภายใต้กรอบระเบียบ วิธีปฏิบัติเดียวกัน ภายในปีงบประมาณ ๒๕๖๐

๓. กยท. มีอัตลักษณ์ที่ชัดเจนเป็นหนึ่งเดียว ร้อยละ๗๐ ของพนักงานผ่านแบบประเมินพฤติกรรมตามค่านิยม

กลยุทธ์ที่ ๑ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

แนวทาง

๑. พัฒนาบุคลากรให้มีขีดสมรรถนะสูงเพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจขององค์กร
๒. พัฒนาบุคลากรให้เป็นผู้ใฝ่เรียนรู้ และมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันโดยเฉพาะการถ่ายทอดองค์ความรู้จากฐานสู่ฐาน
๓. จัดทำเส้นทางก้าวหน้าในอาชีพ (Career path) และแผนพัฒนาบุคลากรรายบุคคล (Individual development plan: IDP)

กลยุทธ์ที่ ๒ การพัฒนาระบบสารสนเทศ

แนวทาง

๑. มีระบบสารสนเทศที่เอื้อต่อการบริหารระบบปฏิบัติงานแบบ E-Office และการให้บริการแบบ E-Service
๒. บูรณาการระบบสารสนเทศกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องด้านยางพารา เพื่อลดต้นทุนและลดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงาน
๓. ใช้ระบบสารสนเทศในการจัดการองค์ความรู้ (Knowledge Management)

กลยุทธ์ที่ ๓ การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการองค์กร

แนวทาง

๑. ส่งเสริมการกำกับดูแลกิจการที่ดี (Good Corporate Governance) และการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility)
๒. กำหนด ปรับปรุงหรือแก้ไข กฎระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่ง ให้สอดคล้องกับภารกิจ

กลยุทธ์ที่ ๔ การหลอมรวมเพื่อความเป็นหนึ่ง

แนวทาง

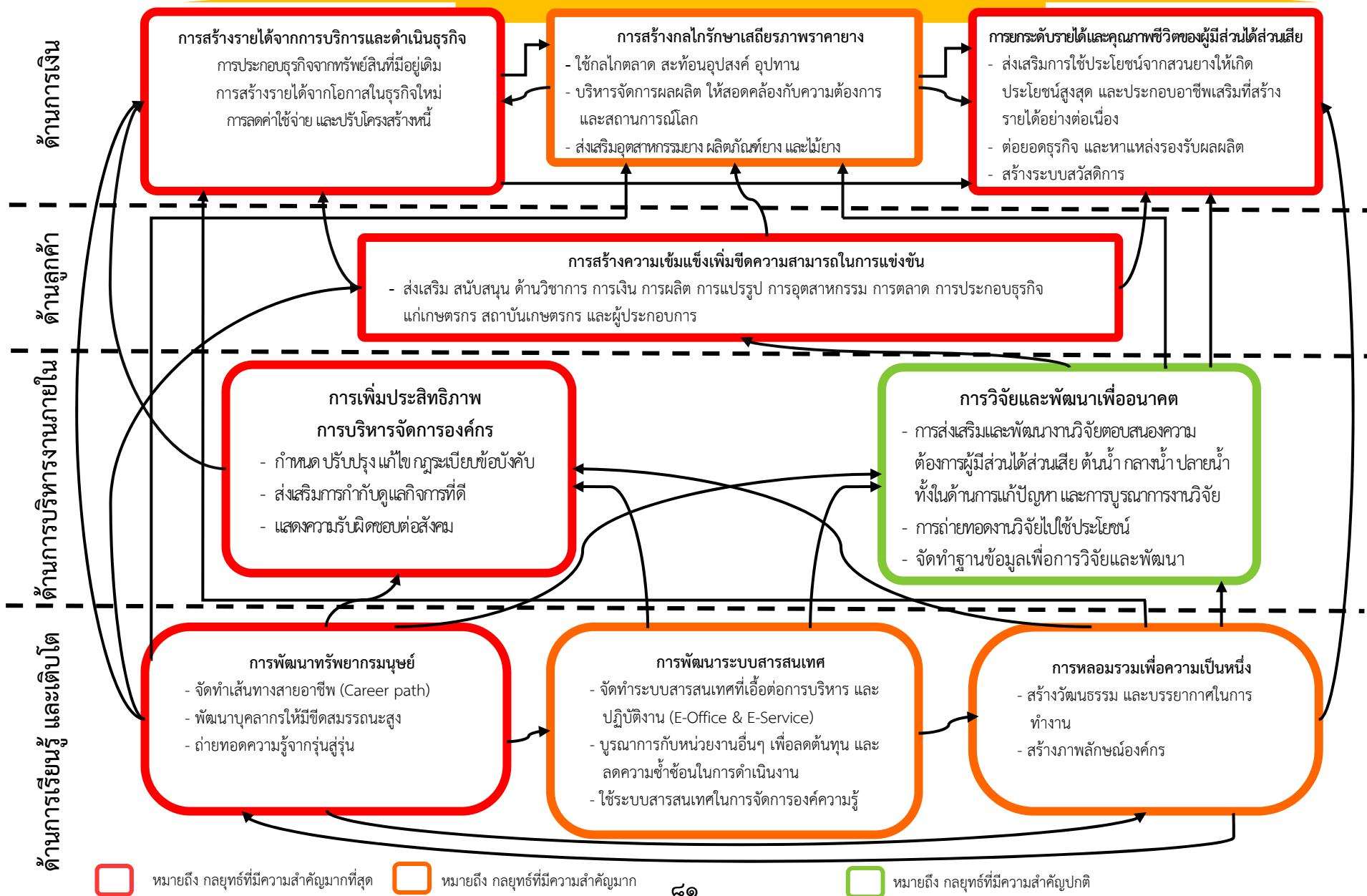
๑. สร้างวัฒนธรรม พุ่มเทแรงกายแรงใจเสมือนเป็นธุรกิจของตนเอง
๒. สร้างบรรยากาศในการทำงาน ผูกพันเป็นหนึ่งเดียว
๒. เสริมสร้างภาพลักษณ์องค์กร

๔.๕ แผนที่ยุทธศาสตร์การยางแห่งประเทศไทย

พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔

กยท. เป็นองค์กรชั้นนำระดับโลกในการบริหารจัดการยางพาราทั้งระบบ

(Strategy Map)

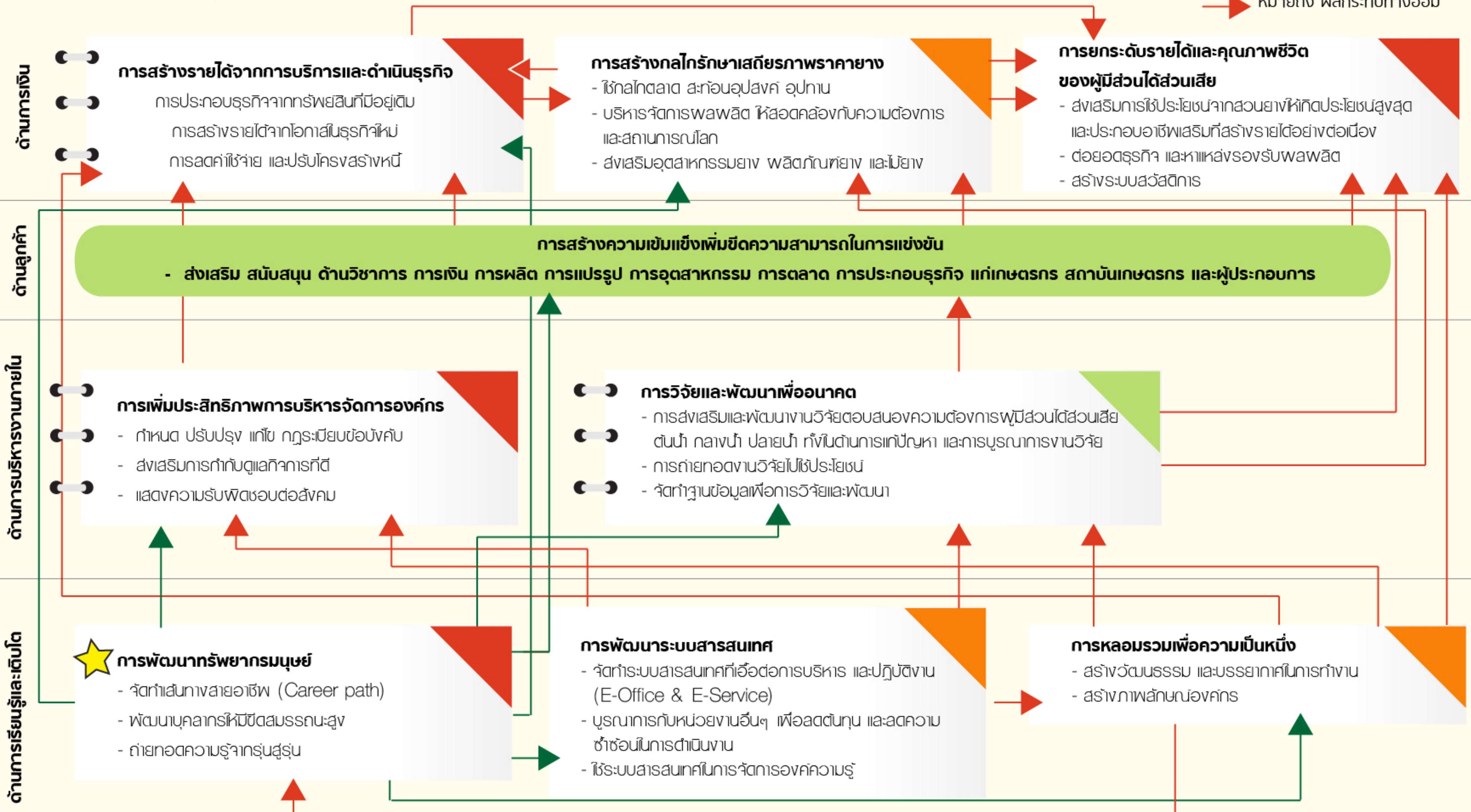

กยท. เป็นองค์กรชั้นนำระดับโลกในการบริหารจัดการยางพาราทั้งระบบ

แผนที่ยุทธศาสตร์การยางแห่งประเทศไทย (Strategy Map)

Remark:
 หมายถึง ผลกระทบทางตรง
 หมายถึง ผลกระทบทางอ้อม

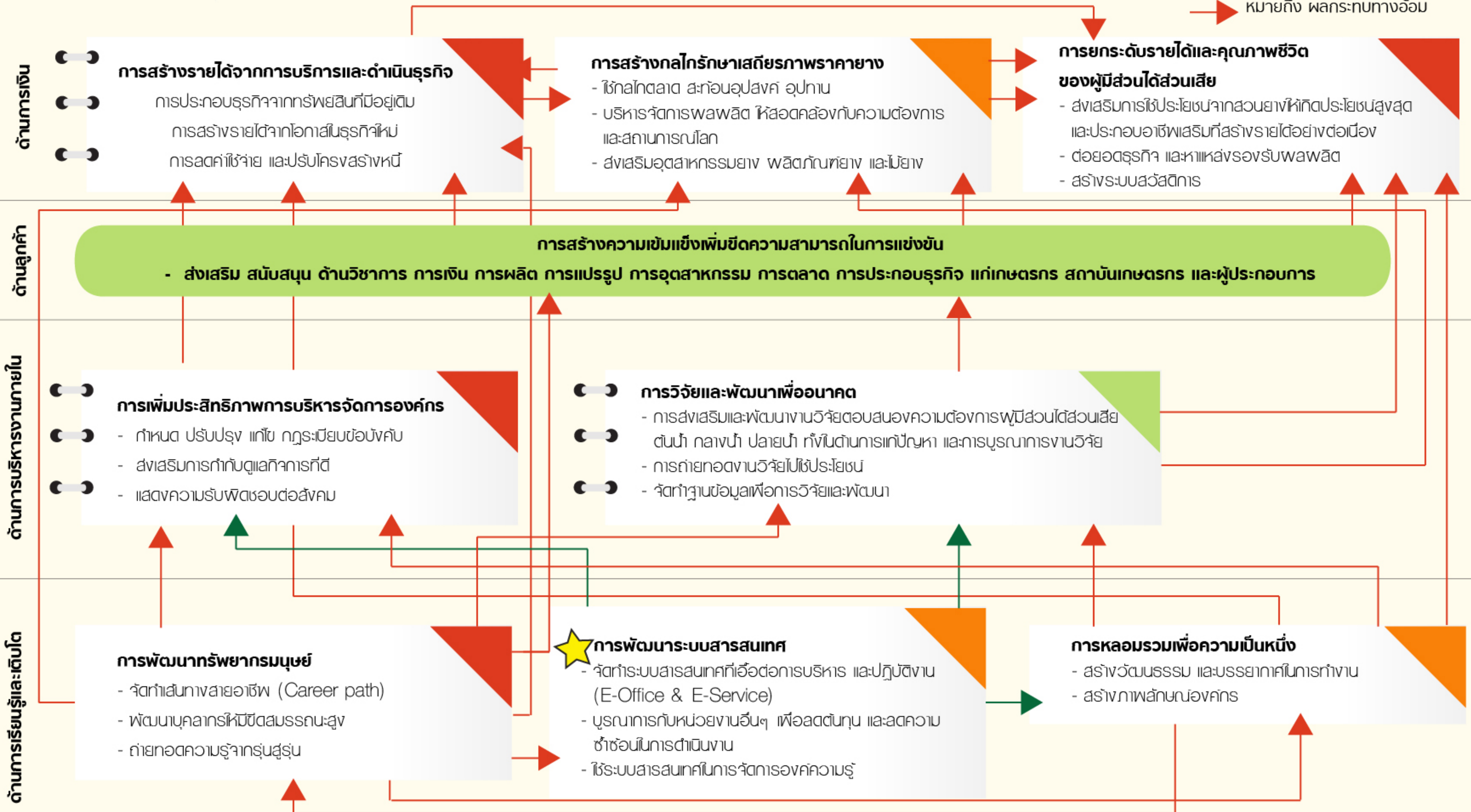

กยท. เป็นองค์กรชั้นนำระดับโลกในการบริหารจัดการยางพาราทั้งระบบ

แผนที่ยุทธศาสตร์การยางแห่งประเทศไทย (Strategy Map)

Remark:
 หมายถึง ผลกระทบทางตรง
 หมายถึง ผลกระทบทางอ้อม

กยท. เป็นองค์กรชั้นนำระดับโลกในการบริหารจัดการยางพาราทั้งระบบ

แผนที่ยุทธศาสตร์การยางแห่งประเทศไทย (Strategy Map)

Remark:
 หมายถึง ผลกระทบทางตรง
 หมายถึง ผลกระทบทางอ้อม

